

MEG CABOTOVÁ

*PRINCEZNA
nad propastí*

KNIŽNÍ KLUB

MEG CABOTOVÁ

PRINCEZNA

nad propastí

KNIŽNÍ KLUB

Přeložila Jana Jašová

Princess on the Brink

Copyright © by Meg Cabot, LLC, 2007

Translation © by Jana Jašová, 2007

Copyright of the Czech edition © by Euromedia Group k.s., 2007

ISBN 978-80-242-1933-2

Abby – s láskou a díky

Poděkování

Mnohokrát děkuji Beth Aderové, Jennifer Brownové, Barbaře Cabotové, Sarah Daviesové, Johnu Henrymu Dreyfussovi, Michelle Jaffeové, Lauře Langlieové, Amandě Macielové, Abigail McAdenové a zvláště Benjaminu Egnatzovi

„Předpokládám –“ pronesla směrem k Sáře – „že teď už se zase cítíš jako princezna.“

„Nechtěla jsem být nic jiného,“ odpověděla slabě. „Dokonce i když mi byla největší zima a měla jsem největší hlad, snažila jsem se být princeznou.“

MALÁ PRINCEZNA

Frances Hodgson Burnettová

JÁ, A PRINCEZNA???? ANO, PŘESNĚ TAK.

Scénář Mii Thermopolisové

(první koncept)

Scéna 12

INTERIÉR/DEN Palmový salonek hotelu Plaza v New Yorku. Dívka s plochým hrudníkem a rozčepýřenými vlasy (čtrnáctiletá MIA THERMOPOLISOVÁ) sedí u slavnostně prostřeného stolu naproti plešatému muži (její otec, PRINC PHILLIPE). Z výrazu Miiny tváře je zřejmé, že jí otec sděluje něco znepokojujícího.

PRINC PHILLIPE

Už nejsi Mia Thermopolisová, zlatíčko.

MIA

(úžasem zamrká)

Nejsem? A kdo potom jsem?

PRINC PHILLIPE

Jsi Amélie Mignonette Grimaldi Thermopolis Renaldo, genovijská princezna.

Úterý, 7. září, Úvod do tvůrčího psaní

Ta si snad dělá legraci. Popsat místnost? Tohle má být náš první úkol? POPSAT MÍSTNOST? Má ta ženská vůbec představu, jak dávno už tvůrčím způsobem popisuju místnosti? Teda, chci říct, popisovala jsem i místnosti ve VESMÍRU. Třeba když jsem psala tu fantasy povídku *Bojová loď Galaktika* o tom, jak se dali dohromady Starbuck a Apollo.

Ale víte, čemu nemůžu uvěřit? Nechápu, proč mě nechala trčet v tomhle Úvodu do tvůrčího psaní. Měla mě zapsat nejmíň do středně pokročilých. Teda vzhledem k výsledkům testů za nižší střední. No, třeba v matematice jsem sice dosáhla skoro nejmenšího počtu bodů, to uznávám, ale ve verbálním projevu jsem byla VÝBORNÁ. Což by mělo stačit.

A jasně, při testech se neměří kreativita – to byste museli věřit, že ti učitelé, co opravují eseje, je doopravdy čtou.

Ale můj počet bodů za verbální projev by měl stačit jako důkaz, že dovedu popsat MÍSTNOST. Copak ta ženská neví, že už jsem na vyšším stupni – že jsem se od popisu místností, a dokonce i psaní povídek, dostala ke psaní scénářů?

Protože Lilly má pravdu. Fakticky neexistuje žádná jiná možnost, jak bych mohla dostat na stříbrné plátno pravdivou verzi svého životního příběhu – jediné když ho sama napíšu. A Lily to zrežiruje. Je mi jasné, že bude pěkná fuška sehnat na to finance a tak, ale Džejpí slíbil, že nám s tím pomůže. Zná asi tak TUNU lidí z Hollywoodu. Zrovna tuhle byl s rodiči na večeři s bratránkem Stevena Spielberga.

Copak slečna Martinezová nechápe, že když mě zapsala mezi začátečníky v tvůrčím psaní místo mezi středně pokročilé, kam patřím, brzdí tak můj umělecký růst? Jak má květ mé kreativity vůbec rozkvést, když ho nikdo NEZALEJE?!?

Popis místnosti. No tak jo. Tady máte popis místnosti, slečno Martinezová:

Čtyři kamenné stěny se tísnily jedna na druhou a leskly se, jak na ně z nízkého stropu stékaly krůpěje vody. Jediné světlo, které

proudilo dovnitř, přicházelo uzoučkým zamřížovaným okénkem u stropu. Místnost byla prázdná, až na prosté lůžko s tenkou matrací, vyrobenou ze staré potrhané sypkoviny, a kbelík. Jeho účel byl zřejmý z odporného zápachu, který z něj stoupal. Že by právě ten lákal krysy, které číhaly ve stínech v rozích místnosti a jejichž růžové čenichy se chvěly dychtivostí?

C –

Mio, když jsem řekla, abyste popsali místnost, měla jsem na mysli místnost, kterou dobře znáte. A i když nepochybuji o tom, že celý, o jaké píšeš, ve vašem paláci v Genovii určitě jsou, nevěřím tomu, že bys v některé z nich strávila příliš mnoho času. Kromě toho vím – protože jsem členkou Amnesty International – , že Genovie není na seznamu zemí, které nelidsky zacházejí s vězni, což souvisí s mou další otázkou: Kdy byla taková cela ve vašem paláci naposledy využita? Kromě toho předpokládám, že muž tak pokrokový jako tvůj otec jistě nechal v paláci zřídit fungující kanalizaci, takže kbelíky na lidské výměšky se už dávno nepoužívají.

C. Martinezová

Úterý, 7. září, angličtina

MIO!!!! Taky jsi tak VZRUŠENÁ??? Je úplně nový školní rok! Už jsme ve třetáku! Ještě rok, a ŠKOLA BUDE NAŠE!!! Mimochodem, ten účes ti moc sluší. T.

To myslíš vážně, Tino? To s tím účesem? Vzali jsme včera s mamkou Rockyho do hotelu Astor k holiči, aby ho poprvé ostříhali, protože to bylo jediné kadeřnictví, kde měli otevřeno – byl zrovna Svátek práce. Rocky šíleně vriskal, a tak jsem se nechala dobrovolně ostříhat jako první, aby věděl, že to nebolí. Musím přiznat, že když mi vyndali z vlasů pinetky, byla jsem trochu v šoku!

Mně se to zdá bezva. Vypadáš jako Audrey Hepburnová v Prázdninách v Římě!

Co říkal Michael, když tě uviděl????

Co jsem se vrátila z Genovie, neviděla jsem ho. Máme se dneska večer sejít v Sonových supernudlích. Už se nemůžu DOČKAT!!! Říkal, že mi musí povědět něco HROZNĚ DŮLEŽITÉHO, a nemůže mi to říct ani po telefonu, ani napsat na chatu.

A co myslíš, že to bude???? A v Sonových supernudlích, jo? To má Michael trošku z ruky, ne? A on ještě nebydlí na koleji?

Ne, zatím ne. Možná to bude něco o tom bydlení. Teda to, co mi chce jako říct. Třeba bude mít vlastní byt nebo tak něco.

NO PÁNI!!! Umíš si představit, že by měl vlastní byt? Kde by vás nerušili žádní spolubydlíci? A vlastní kuchyni!!! Mohl by ti vařit romantické večeře!!!!!!!!!!

Já nevím, jestli je to zrovna tohle. Mluvil o tom jen tak neurčitě.

Radši by se měl přestěhovat do vlastního. Copak si myslí, že se budete scházet u jeho rodičů, před Lily, nemluvě o jeho MÁMĚ???

Ha ha. I když Michaelova máma by si toho nejspíš ani nevšimla, protože je stejně většinou v bytě Michaelova táty.

Myslíš, že se Moscovitzovi zase dají dohromady????

To doufám! Michael tvrdí, že začali „randit“. Spolu!

No, to je podle mě lepší, než kdyby začali každý randit s někým jiným. V tomhle případě je možné, že se k sobě zase vrátí. Ušetřili by za nájem jednoho bytu. Páni, jsem ráda, že se naši normálně ignorují jako většina manželů!

Přesně. Když už mluvíme o vlasech, co říkáš na Lilly?

Tvrdí, že Džejpímu se víc líbí blondýnky. Tak nevím. Ale nikdy by mě nenapadlo, že zrovna LILLY se bude chtít změnit kvůli KLUKOVI. Džejpí je nejspíš sexuální dynamo.

TINO!!!! Ještě To nedělali!!!!

Aha. Já jen myslela –

Panebože, PROČ????

No, jel přece o víkendu k nim do Albany.

Ale jenom proto, že jeho rodiče prověřovali na severu nějaké akciové společnosti! Kdyby To dělali, přece by nám to řekla. Teda, ty si nemyslíš, že by nám to řekla?

Tobě by to možná řekla. MNĚ by to nikdy neřekla. Lilly myslí, že jsem praštěná puritánka.

To si nemyslí!!!!

Myslí. Ale mně to nevadí. Já JSEM puritánka. Totiž, nechtěla bych To ani VIDĚT. Natož se toho DOTKNOUT. Umíš si to představit? Já bych umřela. Myslíš, že Lilly už na Něj Džejpímu sahala?

URČITĚ NE!!!! To by mi řekla. Teda, sice jsem ji taky neviděla, co jsem se po prázdninách vrátila z Genovie. ale stejně. Řekla by mi, kdyby... no, víš. Aspoň si to myslím.

Borisovi na Něj sahala.

COŽE???????????????? Teda FUUUUUUUUUUUUUUUUUJ!
PROČ MI TO ŘÍKÁŠ??????????

No, já to taky nechtěla vědět!!!! Ale řekl mi to Boris!!!!

PROČ TI KRUCI VYKLÁDÁ ZROVNA TOHLE????

Kvůli té knížce, co mi dala teta – víš, Tvůj nejcennější dar.

Jo aha. Jak v ní píšou, že panenství je tvůj nejcennější dárek, který máš dát jenom muži, kterého si vezmeš, protože to můžeš darovat jen jednou a nechceš ho dát někomu, kdo si to nezaslouží.

Jo. Akorát že se tam nic nepíše o tom, co máš dělat, když se za někoho provdáš a po svatbě se ukáže, že je to gay, což bys věděla a ušetřila si všechny ty výdaje za svatbu, kdybys To vyzkoušela už před ní. Ale to je fuk. Boris ji viděl u mě na policii a pak si začal dělat hlavu, jestli mi nebude vadit, že se mu Ho Lilly dotýkala přede mnou. I když jinak je zatím, no, víš co. Panic. Bylo to jenom osahávání.

A dotýkala se toho PŘES kalhoty, nebo POD nima?

Pod.

Promiň, Tino. Víím, že s Borisem chodíš. Ale tohle je prostě na zvracení.

Já víím. Ale Mio, podívej se na to jinak. Ty a já budeme za chvíli poslední panny na Střední škole Alberta Einsteina.

Tý jo. To zní jako titul knížky.

Měla bys ji určitě napsat!!!! POSLEDNÍ PANNY.

Dvě dívky s prokletím svalnatých bodyguardů, jež jejich otcové platí, aby chránili nejcennější dar jejich dcer... s nasazením vlastních životů!

Žádný muž je nepozná – až do MATURITNÍHO PLESU!!!!

Jej, Sperryová po nás kouká. Asi bychom měly dávat chvíli pozor. Máš ponětí, o čem to mluví?

Co je nám po tom? Tohle je zajímavější.

Rozhodně. Takže, ty si fakt myslíš, že Lilly na něj Džejpímu taky sahala?

Už jsem ti říkala! Já si fakt myslím, že už To spolu dělali!

Ne. To by mi řekla. Ty myslíš, že by mi to neřekla?

To tys s ní přece chodila do školy už od první třídy. Ty bys to měla vědět nejlíp. A když je teď Lilly blondýna.

Hele! Já jsem taky blondýna. A stejně mám pořád svůj Nejcennější dar!

Aha, no jo. Promiň. Já zapomněla.

Úterý, 7. září, francouzština

Nemůžu tomu uvěřit. Tina si myslí, že To Lilly a Džejpí v létě dělali. To je prostě k smíchu. Lilly by mi NA STO PROCENT řekla, kdyby už někomu dala svůj Nejcenější dar.

Nebo ne?

A kromě toho jí Džejpí ještě ani nepověděl to slovo na „m“. Copak by Lilly mohla mít poprvé sex s někým, kdo jí ani neřekl, že ji miluje? Totiž, já vím jistě, že ona mu řekla, že ho miluje, asi tak devětmilionkrát, a on na to odpověděl jenom *Děkuju*. Nebo někdy *Já vím*.

Ale Lilly si myslí, že si tak jenom hraje na Hana Sola.

Mně připadá zřejmé, že Džejpí má fakt problém s intimitou. Chodí už s Lilly asi tak půl roku, a ještě pořád o ní nemluví jako o své přítelkyni. A říká jí Moscovitzová.

Michael mi taky říkával Thermopolisová. Ale to bylo předtím, než jsme spolu začali chodit.

Vážně by se Lilly vyspala s klukem, který ji oslovuje Moscovitzová a představuje ji lidem jako svoji „kamarádku“, ne „přítelkyni“?

Nikdy. Ani náhodou. Lilly ne.

Ale na druhou stranu, obarvila se na blond. Tvrdila mi, že jeden z producentů, kteří si předplatili předkupní právo na její televizní pořad, jí tvrdil, že její rysy by se světlými vlasy vypadaly pravidelnější.

Džejpímu se blondýnky líbí, to není žádné tajemství. Třeba Keira Knightleyová, po té šílí. Džejpí je jediný člověk, kterého znám a který viděl *Pýchu a předsudek* skoro tolikrát jako Lilly a Tina a já. Myslela jsem si, že prostě obdivuje styl filmové adaptace, ale časem z něj vypadlo, že obdivuje vysoké štíhlé blondýnky (což zní trochu divně, protože Keira v tomhle filmu ani nebyla blondýna).

Chudák Lilly. Může zhubnout a nabarvit si vlasy, ale nikdy se NEVYTÁHNE. Aspoň ne na sto osmdesát, jako má Keira.

Páni, to by mě zajímalo, jestli se mnou náhodou Michael nechce večer mluvit o tom, že načapal Lilly a Džejpího. Jak To dělají!

Panebože, to snad radši ne. Jestli To Lilly dělala a řekla to Michaelovi, nedivila bych se, kdyby ho to přivedlo na jistou myšlenku.

No super. *Máme décrire un soir amusant avec les amis.* Na stránku a půl.

Un autre soir palpitant, et mes camarades et moi nous sommes installés devant la télé. Les choix ont paru interminable, les chaînes, sans fin. Avec le câble, n'importe quoi a été possible. Et qu'est-ce que nous avons vu? La chaîne des nouvelles? La chaîne des sports? La chaîne des „rock-videos“? Non – la chaîne religieuse et ridicule.

Jeden odstavec. Ještě takových deset, a mám to v kapse.

Cestou na tuhle hodinu jsem v chodbě potkala Lanu. Přes letní prázdniny se vůbec nezměnila, leda že je ještě nafoukanější.

Jo, a zřejmě si pořídila vlastní klon, nějakou další Lanu, která vypadá úplně stejně jako ona, jenom je trochu menší.

Prostě, když jsem šla kolem ní, Lana se po mně otočila, dloubla loktem do svého klonu a začala se hihňat.

„Hele, Petr Pan!“ zaječela tak nahlas, aby to slyšeli všichni v chodbě.

Je bezva vědět, že ať už Lana dělala o letních prázdninách cokoli, nepřipravilo ji to o její šarm a důvtip, jež ji proslavily po celé Střední škole Alberta Einsteina.

Fakticky s tímhle účesem vypadám jako Petr Pan?

Est-ce que vraiment ressemble Peter Pan dans cette coupe de cheveux?

Úterý, 7. září, oběd

Prostě jsem chňapla po Lilly, když stála u taco baru, a zeptala se jí, jestli To s Džejpím v létě dělali.

Její neuspokojivá odpověď: „A to si fakticky myslíš, že bych to vykládala zrovna tobě, Hlásná troubo?“

Musím připustit, že to teda fakt zabořilo. Já si přece nechávala pro sebe všechna tajemství, která mi Lilly svěřila. Nikdy jsem nikomu nevykládala o tom, jak Lilly v páté třídě ukradla mámě *Šťastnou štětku* a předčítala nám nahlas pasáže o sexu, nebo snad jo?

A co když tenkrát slíbila tomu pošukovi Normanovi, co ji pořád pronásledoval, že mu pošle pantoflíčky Steve Madden s tlustou podrážkou, když jí sežene lístky na Avenue Q? A Norman jí ty lístky sehnal, jenže Lilly mu ty boty neposlala, protože žádné pantoflíčky Steve Madden na platformě nikdy neměla!

A taky jsem nikdy nikomu nevyprávěla o mé Jahodové panence, kterou Lilly hodila na střechu jejich chatky a kterou jsem už od té doby nikdy neviděla – až do loňského léta, kdy tam Michael čistil okapy a shodil ji dolů. A chudinka Jahodová Jenny spadla na dvorek s očima vykousanýma od veverek, s plesnivými vlasy a tělíčkem i obličejem roztaveným sluníčkem do bezhlesého výkřiku, což byl pohled, který mě bude emocionálně rozrušovat až do konce života. Tu panenku jsem vážně milovala.

Ale nechtěla jsem dát před Lilly najevo, jak moc mě její poznámka ranila, takže jsem jenom pokrčila rameny a prohodila: „To je fuk. Já vím, že jsi sahala Borisovi ty-víš-kam. Pověděl to Tině.“

Ale Lilly, místo aby se zapotácela, což by byla normální reakce, jen protočila oči ke stropu a zamumlala: „Ty jsi tak dětinská.“

„Fakticky, Lilly.“ Nemohla jsem si pomoci, aby se mi v hlase neozval osten ublíženosti. „Nechce se mi věřit, žes mi to neřekla!“

„Protože o nic moc nešlo,“ odpověděla Lilly.

„O NIC moc nešlo? Tys mu na něj sahala, Lilly!“

„Musíme se o tom vážně bavit tady v jídelně?“ zahučela Lilly.

„No a kde jinde si o tom máme povídat? Až budeme sedět u stolu s tvým KLUKEM?“

„No tak jo,“ Lilly se obrátila zpátky k pultu s tácem. „A co bys o tom chtěla vědět?“

Vážně jsem nechápala, jak si o tom můžeme povídat nad stolem s miskami kysané smetany a talíři s plátky čedaru. Ale to byla Lillyina chyba. Nemohla o tom začít mluvit na jednom z těch pyžamových večírků jako každá normální holka. Ale ne, kdepak Lilly. Musela to držet pěkně pod pokličkou, dokud si BORIS, ze všech kluků zrovna on!, nepustil pusu na špacír.

Jde o to, že... prostě... i když to bylo tak rozčilující a zahanbující... jsem to fakticky chtěla vědět.

Já vím. Hnus. Ale stejně.

„No tak,“ nadechla jsem se. Naštěstí zrovna nebyl nikdo poblíž stolu. Vypadalo to, že se všichni rozhodli dát si hranolky. „Tak pro začátek – jaké to bylo na dotek? Myslím, jako co?“

Lilly jen pokrčila rameny. „Jako kůže.“

Zůstala jsem na ni zírat. „To je všechno? Prostě jenom, kůže?“

„No, je to přece kus těla,“ zamumlala Lilly. „Tak jaké bys čekala, že to bude na dotek?“

„To nevím,“ odpověděla jsem. Těžko to můžu posoudit, když jsem to vždycky viděla jen pod vrstvou džínoviny. Teda spíš poklopce. Se spoustou kovových knoflíků. „V Tininých knížkách se vždycky píše, že to bylo jako pouzdro z hebkého sametu přes ocelový prut touhy.“

Lilly se nad tím zamyslela a pak zase pokrčila rameny. „No, tak to taky.“

„Hele, ale teď už se fakt pozvracím,“ varovala jsem ji.

„Tak nezvracej do toho pyré z avokáda. Jdeš už?“

„Ne,“ odmítla jsem. „O čem chce se mnou mluvit Michael dneska večer v Sonových supernudlích?“

„Nejspíš chce, abys mu Ho vzala do ruky,“ prohlásila Lilly.

Když jsem nabrala plnou lžici kysané smetany a namířila ji na ni, zaječela a se smíchem odpověděla: „Ale já fakticky nevím. Skoro jsme se přes léto neviděli, protože pořád dělal na tom svém pitomém robotickém vynálezu.“

A tak jsem lžici zase položila. Věděla jsem, že Lilly říká pravdu. Michael měl plno práce s projektem na předmět Teorie řízení. Když

jsem se ho zeptala, o čem to sakra je, vysvětlil mi to tak, že vlastně o robotech. Věnuje se práci na nějaké robotické ruce, která by se používala při operacích srdce bez otevření hrudníku, „konečném cíli,“ říkal Michael, „na poli robotické mikrochirurgie.“

Jo. Mám kluka, který bude dělat roboty. To je prostě tak BEZVA!!!!

Když jsme se s Lilly dostaly zpátky ke stolu, připadalo mi těžké vůbec se podívat Borisovým směrem, i když jeho obličej už teď je – když ten kluk nenosí rovnátka a nechal si laserem spravit oči – docela k světu.

Jenomže... Jak jsem se na něj podívala, jediné, co jsem viděla, byla Lillyina ruka v jeho kalhotách. Právě tam, kde měl svetr.

„Panebože, Mio!“ vyjekla Ling Su, když jsem si sedla. „Co se ti stalo s vlasy?“

Tohle je vážně přesně to, co chcete slyšet, když se necháte ostříhat.

„Kadeřnictví Astor,“ odpověděla jsem. „Proč? Máš nějaký připomínky?“

„Ne, ne, je to hezký,“ zavrtěla rychle hlavou Ling-Su. Ale viděla jsem ten pohled, co si vyměnily s Perin – která, jak musím dodat, má ještě kratší vlasy než já. A já je teď mám pořádně na krátko.

„Podle mě vypadá Mia skvěle,“ ozval se Džejpí. Seděl na druhém konci stolu, naproti Lilly. On sám taky vůbec nevypadal špatně, vážně. Rozcuchané světlé vlasy měl navíc pěkně vyšisované sluníčkem – jeho rodiče mají domek v Martha's Vineyard, takže tam strávil většinu léta a věnoval se windsurfingu.

A taky se mu to pořádně vyplatilo. Teda pokud se vám líbí opálená pleť a svaly, co se rýsují pod košilí.

Jasně, Michael se v létě určitě neopálil jako Džejpí, protože měl tolik práce s tím robotickým projektem.

Ale stejně je mnohem hezčí než Džejpí.

Což je, mimochodem, Lillyin kluk.

Nebo tak něco.

„Velice odvážné,“ prohlásil Džejpí s pohledem upřeným na moji hlavu.

„Já to říkala!“ vykřikla dychtivě Tina. „Jako Audrey Hepburnová ve filmu *Prázdniny v Římě*!“

„Já myslím, že je to spíš Keira Knightleyová v *Dominu*“ namítl Džejpí. „Ale ta Audrey taky sedí.“

Je fajn, když má člověk přátele, co ho podpoří.

No, vlastně když má aspoň NĚJAKÉ přátele. Nemůžu věřit tomu, že mi Lilly nechce říct, jestli už To s Džejpím dělali. Ale pokud jo, tak od pohledu na ně bych to neřekla. Člověk by myslel, že kdyby si už odevzdali Nejcennější dar, aspoň by se pod stolem dotýkali nohama.

Ale jediná důvěrnější věc, které jsem si všimla, bylo, že Džejpí dal Lilly kus svého zákusku. Ale *já* jí taky dala kus zákusku.

Což samozřejmě neznamená, že bych jí chtěla dát svůj Nejcennější dar.

Úterý, 7. září, speciálka

To vážně není fér. Nejenom že musím trčet na tom Úvodu do tvůrčího psaní, místo abych byla v pokročilých, ale navíc mám ještě příšerný rozvrh na odpoledne. Mrkněte se na to. Prostě se MRKNĚTE:

1. hodina	Třídnická hodina
2. hodina	Úvod do tvůrčího psaní
3. hodina	Angličtina
4. hodina	Francouzština

Polední přestávka

5. hodina	Speciálka
6. hodina	Tělocvik
7. hodina	Chemie
8. hodina	Matematika

No?! Tělocvik, pak CHEMIE, a pak MATEMATIKA??? Copak je to moc, když chci mít po obědě aspoň jednu ZÁBAVNOU hodinu? Aspoň jednu jedinou, na kterou bych se mohla TĚŠIT???

Ale ne. Od 13,25 je to prostě PŘÍŠERKOV. Vážně. Je to na pytel.

A jak mě mohli zapsat na algebru pro pokročilé? MĚ?

To je fuk. Když si vezmu, jak špatně mi dopadla matematika u zkoušek, možná bych měla poprosit tátu, aby mi letos dovolil vyzout se z těch hodin princeznování, a místo nich bych mohla chodit na doučování.

TŘEBA K MICHAELOVI!!!!

Heleďte, to by přece šlo. Doučoval mě už algebru i geometrii. A vždycky jsem prošla. Tak proč by ho táta nemohl zaplatit, aby mě letos doučoval algebru pro pokročilé?

A třeba by mě mohl doučovat i chemii. Slyšela jsem, že to taky není legrace.

Á já. Lilly se mnou chce mluvit o studentských volbách. Říká, že mě dneska na shromáždění v aule nominuje.

No, já fakt nevím. Pravda je, že Lilly všechno zařizovala, takže já jenom udržovala aparát v chodu.

Jenomže jsem loni neměla ani chvíli pro sebe! A jestli chci být spisovatelka – nebo scenáristka, nebo povídkářka, nebo tak něco –, tak musím mít čas, abych DOOPRAVDY NĚCO NAPSALA! Teda kromě deníku a fantasy povídky *Bojová loď Galaktika*.

A taky je tady Michael. Vloni jsme se sotva viděli, protože jsme měli oba ve škole tolik práce. A já mám na krku ještě tu princeznovskou záležitost, nemluvě o mém bráškově. Něco z toho musím letos prostě vypustit.

A řekla bych, že to něco bude nejspíš studentský výbor.

Proč nemůže na předsedkyni kandidovat Lilly? Totiž, já vím, že má pocit, že ji všichni nenávidí, ale to prostě není pravda. Myslím, že už všichni zapomněli, jak se snažila přesvědčit vedení školy, aby nám prodloužili rozvrh o hodinu a my měli všichni povinnou latinu.

Ale jak jí mám vyklopit, že nechci kandidovat? Zvláště když už dala potisknout sedmdesát pět triček nápisu Volte Miu a chce pronajmout střechu školy na vysílač mobilním operátorům a výtěžek použít na nákup laptopů pro studenty na stipendiu.

Páni. Zodpovědnost teda není peříčko.

Úterý, 7. září, chemie

No teda. Ve třídě je se mnou Kenny Showalter. Copak nemůžu na téhle škole vkročit na hodinu nějakého exaktního předmětu, abych tam nenarazila na Kennyho?

Nejspíš ne.

Nějak se mu podařilo, že je ještě VYŠŠÍ než před prázdninami. Je už teď skoro tak vysoký jako Lars.

Má teda smůlu. Řekla bych, že pořád váží míň než já.

Zrovna se posadil vedle. Zajímalo by mě, jestli se mnou zase bude chtít být ve dvojici na laborky. Což by vůbec nebylo špatné, protože kdybych s ním vloni nebyla ve dvojici na laborky ze zeměpisu, nejspíš bych propadla. Nebo aspoň dostala mnohem horší známku než C.

Hej! Do třídy právě napochodoval Džejpí! Taky je v tomhle kursu!

Díkybohu. Aspoň jedna normální osoba. Totiž, Kenny je bezva a tak vůbec, ale víte. Mezi námi bylo vždycky NAPĚTÍ, kvůli tomu, jak jsme spolu jakoby chodili. Páni, to už je tak dávno! Člověk by hádal, že už je to za námi, ale ne. Pořád je cítit to napětí, i když mi Kenny dělá domácí úkoly.

Zamávala jsem na Džejpího, aby se posadil vedle mě z druhé strany, což taky hned udělal. Páni, ten kluk je vážně super! Jsem TAK ráda, že Lilly začala chodit zrovna s ním. Přiznávám, že jsem nebyla moc nadšená jejím vkusem na kluky, s tím Jangbuem a Frankem a tak. Ale jestli se chce očistit tím, že –

No ne. Kenny mi napsal vzkaz.

Mio, já nevěděl, že máš letos chemii. Budem na laborky zase ve dvojici? Přece neporušíme tradici, co říkáš?

PROČ CHCE BÝT KENNY NA LABORKY VE DVOJICI ZROVNA SE MNOU???? Teda, až na to, že mám hezčí rukopis, v tom pro něj naprosto nevidím žádnou výhodu. Pravda je, že Kenny netuší, jak bídne jsem dopadla u zkoušek.

Ale Ví, jak tupá jsem na exaktní vědy. Vždycky jsem kazila průměr naší skupině. Počkat! Teď mi zase píše Džejpí!

Ahoj, Mio. Nevěděl jsem, že máš tohle pololetí chemii s Hipskinem. Prý je fajn. Nechceš být se mnou ve dvojici na laborky? Protože to ti asi psal Showalter na tom papíře, co ti strčil. Vykašli se na něj, jenom by tě zdržoval neustálým vyznáváním Vamour. Já jsem ten, o koho stojíš.

Což je teda legrační, protože – no teda. Co mám dělat? CHCI být na laborky ve dvojici s Džejpím, protože ho mám fakt ráda. Je s ním legrace a kromě toho má samá Áčka, až na angličtinu vloni, na kterou měl slečnu Martinezovou jako já (jenomže v jinou dobu). A ta mu dala B jako mně, protože – jak jsme se shodli – se jí nelíbil náš styl.

Ale Kenny se zeptal první. A já byla vždycky ve dvojici s Kennym. Má pravdu, proč porušovat tradici?

PROČ SE MI POŘÁD STÁVAJÍ TAKOVÝHLE VĚCI???

Počkat. Už jsem na to kápla. Nemám za sebou dva roky diplomacie pro nic za nic.

Co kdybychom dělali laborky ve trojici? – Mia

Na což Kenny odpověděl:

Super! Mimochodem, máš moc hezký účes. Vypadáš jako Anakin Skywalker z Fantomovy hrozby. Víš, jak tam závodí?

Bezva. Vypadám jako devítiletý kluk.

Džejpí napsal jenom:

Šalamounsky řečeno, vskutku. Vidím, že tě tvůj sensei již mnohému naučil.

Sensei! To je poprvé, co se někdo TAKHLE vyjádřil o babičce.

Urazilo by ji to, kdyby to věděla?

Šláš? Umím si ji přesně představit v úboru karatisty a s dlouhou holí, jak mi říká, že jsou věci, „které se nedají naučit. Musíš je prostě prožít.“

Jako Terence Stamp v Elektře. Nádhera. Až na to, že se jim říká gi.

Čemu?

Karatistickým úborům. Copak nevíš vůbec nic o bojových uměních?

Sorry, ale vím toho hodně o tom, jak se nalévá čaj.

Pak jsi tedy propadla životem.

Dobrá. Je fakt zábava bavit se s Džejpím stejně, jako bych si psala s holkou. Vlastně je to o to lepší, že je kluk. Ale mezi námi není žádné erotické napětí, protože vím, že chodí s Lilly.

Takže vlastně nemám moc důvodů k smutku. Teda až na to, že je zrovna chemie.

– Hmota –	– Čisté látky –	– Směsi –
Chemické prvky	Sloučeniny	Homogenní
		Heterogenní

Čistá látka – stálé složení

Prvek – tvoří ho jediný atom

Sloučenina – 2 nebo více prvků v určitém poměru

Směs – kombinace čistých látek

Už jenom šest hodin, než uvidím Michaela. Bože, prosím, nenechávej mě umřít nudou, než na to dojde.

Úterý, 7. září, matematika

Diferenciace – hledání derivací

Derivace – odvozenina

také ve smyslu druhotný

Integrace

Infinitivní řada

Divergentní řada

Konvergentní řada

Počkat.

Tak jo. Cože?

To si snad dělají legraci.

Už jen pět hodin, než uvidím Michaela.

Úterý, 7. září, hala

No tak jo. Bylo to fiasko. Protože do studentského výboru byla na předsedkyni nominovaná jediná osoba:

Já.

Nejspíš ani nebudu mít protikandidáta. Ředitelku Guptovou to pořádně zklamalo. Bylo to na ní vidět.

No, na mně asi taky. Teda, já vím, že naše škola je apatická a tohleto. Stačí se podívat, jak všichni nakupují novou desku Diddyho, i když vědí, že před losangeleskou policií zatajoval informace o vraždě Biggie Smallsové.

Ale tohle je k smíchu.

Lilly se málem rozbřečela. Asi proto, že když není koho porazit, není to žádné pořádné vítězství. Snažila jsem se jí vysvětlit, že je to proto, že jsme vloni udělali takový kus práce, takže lidi zjistili, že na nás prostě nikdo nemá, protože to stejně vyhrájeme.

Ale Lilly tvrdila, že si prostě během shromáždění všichni jen posílali esemesky, co dělali o prázdninách, a nedávali pozor, takže asi ani netušili, co se vůbec děje. Nejspíš mysleli, že je to zase nějaká další nudná přednáška o tom, jak si máme dávat bacha na drogy.

DOMÁCÍ ÚKOLY

Třídnická hod. – nic

Úvod do tv.ps. – popsat výhled z okna

Angličtina: *Franny a Zooey*

Francouzština: dokončit *décrire un soir amusant avec les amis*

Speciálka: sepsat pro paní Hillovou představu o tom, co bychom se letos chtěli na speciálce učit

Tělocvik: vyprat šortky

Chemie: zeptat se Kennyho/Džejpího

Matematika: Vážně. Tenhle předmět je nejspíš vtip.

JÁ, A PRINCEZNA???? PŘESNĚ TAK.
Scénář Mii Thermopolisové
(první koncept)

INTERIÉR/DEN Palmový salonek v hotelu Plaza v New Yorku.
Záběr na Miinu tvář zblízka, jak se snaží pochopit, co jí její otec,
PRINC PHILLIPE, právě sdělil.

MIA

(bojuje se slzami, koktá)
Nechci se stěhovat do Genovie.

PRINC PHILLIPE

(hovoří svým nejkonejšivějším tónem)
Ale Mio, doufal jsem, že pochopíš –

MIA

Chápu jen to, že jsi mi celý život *lhal*. Tak proč bych
s tebou měla chtít bydlet?

MIA vyskočí od stolu, převrhne židli a potom vyběhne z
restaurace a cestou ven málem porazí snobského portýra.

Úterý, 7. září, hotel W

Tak hotel Plaza představují na kondominia a luxusní jednotky. A Grandmère už si koupila střešní apartmá.

Ale ještě ho rekonstruují. A Grandmère tam nemůže bydlet, kvůli tomu prachu, který jí nedělá dobře na průdušky. A to už nemluvím o tom, že každé ráno v půl osmé začínají bouchat.

Takže se přestěhovala do hotelu W.

A nezdá se, že by se jí to nějak zamlouvalo.

„Tohle,“ pronesla Grandmère, když jsem nakráčela dovnitř do apartmá – které, jestli to můžu podotknout, bylo naprosto úžasné! Totiž, ne že by šlo přesně o její styl (je to modernější, spíš pruhy a kůže než ty její kytičky a krajky), ale z oken je výhled na celý ostrov Manhattan, a taky je tady spousta nablýskaného dřeva – „je naprosto nepřijatelné.“

Říkala to chlapíkovi v obleku a s malou zlatou jmenovkou, na které stálo Robert.

Robert vypadal, jako by chtěl spáchat sebevraždu.

Chápala jsem ho. Víím, jaká Grandmère dokáže být, když si dá záležet.

A teď si teda dávala pořádně.

„Kopretiny?“ Hlas Grandmère poklesl do ledových tónin. „Copak váš personál pokládá za možné, že by *kopretiny* byly vhodnou dekorací pro apartmá genovijské kněžny-vdovy?“

„Odpusťte, madam,“ ozval se Robert. Viděla jsem, jak střelil pohledem po mně, rozvalené na oslnivě bílé pohovce před plochou obrazovkou, která se – no fakt! – vynořila úplně odnikud, když jste stiskli ovladač. Zrovna takovou chtěl pořád Joey z *Přátel*.

Vypadalo to, že se Robert rozhlíží po něčem, co by ho mohlo vysvobodit.

Jenomže já jsem se do něčeho takového rozhodně nehodlala nechat zatáhnout. Naklonila jsem se k obrazovce a zatvářila se hrozně zaměstnaně. Džejpí říkal, že až dodělám scénář, zná jednoho producenta, kterého by mohl zajímat. Hodně zajímat! Což prakticky znamená, že už je to předem prodané.

„Dáváme tyto gerbery do všech pokojů,“ pokračoval Robert, když viděl, že ode mě se žádné spásy nedočká. „A zatím si nikdo nestěžoval.“

Babička se na něj podívala, jako by jí právě oznámil, že si před ním zatím nikdo nevrazil nůž do hrudníku a nespáchal harakiri.

„Bydlela tu už vůbec nějaká kněžna?“ zeptala se.

„Právě před týdnem tu bydlela thajská kněžna, než jí připravili pokoj na koleji newyorské univerzity,“ nadechl se Robert.

Zamrkala jsem. Špatně, Roberte! Moc špatně. Ale díky za snahu.

„THAJSKÁ?“ Grandmère na něj zůstala zírat. „Máte vůbec ponětí, kolik KNĚŽEN JE V THAJSKU?!?“

Robert se zatvářil poplašeně. Pochopil, že to byla chyba. Jenom netušil proč. Chudák. „Ehm... ne?“

„Tucty. Možná i stovky. A víte, mladý muži, kolik kněžen-vdov je v Genovii?“

„Ehm.“ Robert se zatvářil, jako by chtěl vyskočit z okna. Ani jsem mu to neměla za zlé, vážně. „Jedna?“

„Jediná. Správně,“ potvrdila Grandmère. „A nemyslíte, že pokud si jediná kněžna-vdova z Genovie přeje mít v pokoji růže – růžové a bílé růže, ne oranžové kopretiny gerbery, které jsou možná momentálně v módě, ale RŮŽE z ní nikdy nevyjdou –, měli byste jí je OBSTARAT? Zvláště vzhledem k tomu, že její pes je alergický na *luční květiny*?“

Všichni jsme se zadívali na Rommela. Ten nevypadal, že by trpěl nějakou alergickou reakcí. Spokojeně si pochrupoval v psí postýlce se zlaceným rámem a trochu se přitom zavrtil, jak se mu zdál nějaký psí sen – v Rommelově případě asi o tom, jak prchá před svou paničkou.

„Jako by nestačilo,“ pokračovala Grandmère, „že máte ve vstupní hale SKUTEČNOU travu.“

A já. Taky jsem si toho všimla, když jsem přišla. Je to trochu moc moderní, mít v hotelové hale opravdovou travu. Teda, na babiččin vkus. Grandmère má radši větrové bonbony v křišťálových číších.

„Chápu, madam,“ odpověděl Rober a doopravdy se trochu uklonil. „Já – neprodleně vám nechám poslat růžové a bílé růže. Nevím, jak bych se vám mohl omluvit za to nedorozumění –“

„Nemůžete,“ přisvědčila Grandmère se zdviženým obočím. „Vskutku. Sbohem.“

Robert polkl, zrudl a vyklopýtal z místnosti. Grandmère čekala, dokud nezmizí, a pak se zhroutila do jednoho z černých kožených a chromovaných křesílek vedle pohovky.

Až na to, že se tahle křesla moc nehodí k tomu, aby se do nich člověk hroutil. Kůže je dost kluzká.

„Amélie!“ vykřikla Grandmère, když jí tělo podklouzlo. „Tohle je neskutečné!“

„Mně se tady líbí,“ prohlásila jsem. A líbilo. Připadalo mi, že W. je super. Všechno se tady blyštělo.

„Ty jsi blázínek,“ ušklíbla se Grandmère. „Víš, že jsem si objednala sidecar, a přinesli mi ho ve VYSOKÉ sklenici?“

„No a? Aspoň ho bylo víc.“

„Sidecar se nikdy nepodává ve vysoké sklenici, Amélie. Sidecar se VŽDYCKY servíruje v koktejlové sklínce. BOŽE MŮJ, AMÉLIE, CO SE TI TO STALO S VLASY???“

Grandmère se najednou v tom kluzkém koženém křesílku zprudka narovнала.

„Uklidni se,“ doporučila jsem jí. „Jenom jsem si je dala trochu přistříhnout.“

„TROCHU PŘISTŘÍHNOUT??? Vypadáš jako mop!“

„To zase doroste,“ namítla jsem chabě. Protože, popravdě, nemám v plánu si to zase nechat dorůst. Krátké vlasy se mi fakt začaly líbit. Nemusíte s nimi NIC dělat. A když se podíváte do zrcadla, vypadáte pořád stejně. Na tom je něco uklidňujícího. Chci říct, že je kapánek ÚNAVNÉ, když pokaždé při pohledu do zrcadla uvidíte místo účesu nějakou katastrofickou kompozici.

„Jak chceš nosit čelenku, když nemáš žádné vlasy, do kterých bys mohla zapíchnout hřebínky?“ nevzdávala se Grandmère.

Což je teda dobrý postřeh. Evidentně to nenapadlo nikoho v kadeřnictví hotelu Astor, a už vůbec ne moji mamku, která tvrdila, že

jí můj sestřih připomíná Demi Moorovou v *G. I. Jane*, což jsem v tu chvíli vzala jako poklonu.

„A co suchý zip?“ zkusila jsem to.

Grandmère to moc vtipné nepřipadalo.

„Tady nemá ani smysl povolat Paola,“ hořekovala. „Protože už tam nezůstalo nic, s čím by mohl pracovat.“

„TAK nakrátko zas nejsem,“ bránila jsem se a ruka mi vyletěla k hlavě. Pod dlaní jsem cítila ježka. No, tak možná jo, jsem, ale –

„To je fuk. Jsou to jenom VLASY. Zase narostou. Copak není tolik důležitějších věcí, se kterými si musíme lámat hlavu, Grandmère? Hele, třeba v Iránu fundamentalistické soudy pořád ještě odsuzují ženy k smrti tak, že jsou zahrabané až po hlavu do písku a pak ukamenované, pro takové zločiny, jako je cizoložství. Dneska! Jen si to představ, ZROVNA TEĎ se děje něco takového!!!! A ty si lámeš hlavu s mým ÚČESEM???“

Grandmère jen zavrtěla hlavou. Světovou politikou ji nikdy nedomyslí. Pokud to nemá něco společného s královskými rody, vůbec ji to nezajímá.

„Na to sis nemohla vybrat horší chvíli,“ pokračovala, jako bych nic neřekla. „*Vogue* se právě spojil s královským publicistou. Chce interview a fotografie do zimního vydání. Tenhle článek upozorní na Genovii všechny ženy, které uvažují o zimní dovolené, na které by se trochu ohřály... Nemluvě o tom, že tvůj otec je právě ve městě na generálním shromáždění OSN.“

„Bezva!“ vyhrkla jsem. „To by tam mohl vystoupit s tou iránskou záležitostí. Víš, že v Iránu je nezákonné poslouchat západní hudbu? A proč, když prohlašují, že provádějí jaderný výzkum jen pro mírové účely, ho celých dvacet let tajili před Mezinárodní komisí pro atomovou energii? Kdo by se staral o zimní dovolenou, když každou chvíli můžeme vyletět do povětří?“

„Myslím, že bychom ti měly obstarat nějakou slušivou paruku,“ prohlásila Grandmère. „I když netuším, jak by se dala sehnat taková, co by se podobala tvému minulému účesu. Paruky ve tvaru plachetnic se moc nevidí. Možná bychom mohly koupit paruku s delšími vlasy a Paolo by ji ostříhal.“

„Posloucháš mě vůbec?“ vyjekla jsem. „Na světě je tolik důležitějších věcí než moje vlasy! ZAHŘABÁVAJÍ ŽENY PO KRK DO PÍSKU A PAK JE UKAMENUJÍ ZA TO, ŽE SPALY S CHLAPEM, CO NEBYL JEJICH MANŽEL! Jak by potom chtěli zacházet s někým, kdo si podle nich zaslouží, aby mu na hlavu spadla bomba?!“

„Možná...“ začala přemýšlivě Grandmère, „bychom z tebe měly udělat zrzku. Ne. To by nefungovalo. S těmihle krátkými vlasy bys vypadala přesně jako ten chlapec z těch knížek, které tvůj otec tolik hltal, když byl v tvém věku.“

Vážně. Copak s ní se dá o něčem bavit? Jak jsem si vůbec mohla myslet, že ženská s tak nesmyslnými předsudky vůči oranžovým gerberám mě bude poslouchat?

Někdy mám sto chutí zahrabat JI do písku po krk a házet jí na hlavu kameny.

Úterý, 7. září, kolem sedmé odpoledne,

můj pokoj

Michael je tady!!!! Aby mě vzal na večeři do Sonových supernudlí. Zrovna teď se baví s mamkou a panem G. a čeká, až budu hotová. Ještě mě neviděl.

Ani moje vlasy.

Vím, že se chovám hrozně dětinsky. Vím, že vypadají hezky. Mamka mi to pořád opakuje. Dokonce i pan G., když jsem se ho zeptala, odpověděl, že jemu nepřipadám ani jako Peter Pan, ani jako Anakin Skywalker.

Ale stejně. Co když se to Michaelovi nebude líbit? V magazínu *Sixteen* píšou v jednom kuse o tom, jak se klukům líbí u holek dlouhé vlasy. Aspoň v těch „anketách na ulici“. Ukazují fotky Keiry Knightleyové s krátkými vlasy a Keiry Knightlyové s dlouhými vlasy klukům ze středních škol, co se poflakují kolem obchodů a tak, a ptají se jich, která se jim líbí víc.

A v devíti případech z deseti si kluci vyberou dlouhovlasou Keiru.

Jasně, Michaela se nikdy neptali. Ale stejně. No, to je fuk. Michael se s tím prostě bude muset vypořádat.

Ale možná, že kdybych na ně dala ještě trochu tužidla –

Teď ho slyším, jak mluví s Rockym. Ne že by snad někdo rozuměl tomu, co Rocky říká, až na „áto“ (auto) a „čičí“ a „ham“ a „etě“ (ještě) a MOJE – no, teď jsem vyjmenovala naprosto celý bráškův slovník. Zřejmě je to u dítěte v tomhle věku normální a Rocky netrpí žádnou formou vývojové retardace.

No, ale bavit se s ním není zrovna hračka. I když mně to připadá fascinující, samozřejmě. Ale je to MŮJ bráška.

Jen si poslechněte, jak je Michael trpělivý! Rocky pořád opakuje: „Áto, áto,“ a Michael na to: „No jo, to je moc hezké autíčko,“ takovým tím sladkým hlasem. Bude z něj báječný táta! Ne snad, že bych měla v úmyslu mít děti dřív, než skončím vysokou školu a dám se k Mírovým sborům a zastavím globální oteplování, jasně.

No ale je fajn vědět, že až budu připravená, Michael tady bude, aby splnil svůj úkol.

Páni! Zrovna jsem tam nakoukla a uviděla ho. Vypadá úžasně, je tak vysoký a hezký a tmavovlasý a svalnatý a vůbec! Myslím, že se zrovna holil, a nemůžu uvěřit, že je to už měsíc, co –

Panebože. Mám kratší vlasy než on.

MÁM KRATŠÍ VLASY NEŽ MŮJ KLUK.

Co mám dělat?

Úterý, 7. září, Sonovy supernudle

Dobře.

Dobře. Ne že bych se to nesnažila pochopit.

Proto jsem požádala Kevina Yanga, jestli bych si na pár minut mohla sednout sem do kuchyně. Prostě potřebuju trochu času, abych si to mohla rozmyslet. A na záchodě zrovna někdo je. Někdo, kdo si očividně vůbec neuvědomuje, že jsou tady dívky, jejichž život se ocitl v troskách, a které potřebují předstírat, že si musely odskočit, aby měly čas přijít na to, co mají dělat.

No, je pravda, že je tady dost horko a rušno a přeplněno, protože u Kevina pracuje asi tak devadesát bratranců a je zrovna doba večere a vypadá to, že si všichni objednávají pekinskou kachnu. Takže všude, kam se podívám, vidím kachní hlavy.

Ale aspoň mám čas na chvíli popadnout dech a snažit se pochopit, co se to na mě valí. Prostě to nechápu.

No, ne to, jak Michael zareagoval na moje vlasy. *Překvapilo* ho, že jsem tak nakrátko.

Ale ne nepříjemně. Tvrdil, že mi to sluší. Ze vypadám jako Natálie Portmanová, když jí začaly vlasy dorůstat po tom, jak si je ošťíhala pro roli ve filmu *V jako vendetta*.

A objal mě a políbil. A pak mě objal ještě VÍC a políbil taky tak – to už jsme byli v chodbě a mamka s panem G. zůstali v kuchyni a Lars si zrovna rovnal podpažní pouzdro. Cítila jsem Michaelův krk a spoje mezi mými nervovými buňkami se zalily hektolitry serotoninu kvůli jeho feromonům. Cítila jsem se uvolněná a šťastná.

A myslím, že on se cítil zrovna tak. Celou cestu do restaurace mě držel za ruku a mluvili jsme o všem, co se stalo od té doby, kdy jsme se viděli naposledy – jak babičku vylili z Plazy a Lilly šla na blond (neptala jsem se, jestli si myslí, že To Lilly a Džejpí dělali, když byl Džejpí u nich na chatě, protože se snažím vyhybat debatám o sexu, které by mohly Michaelovi připomínat, že my dva jsme To ještě nedělali, a roznítit v něm touhu). A taky o tom, jak Rocky umí jezdit s odrážecím autíčkem. A o doktorce a doktoru Moscovitzových a jejich polovičatých pokusech vrátit se k sobě.

A když jsme dorazili do restaurace, hosteska Rosey nás usadila u našeho obvyklého stolu u okna a pozvala Larse, aby si s ní sedl na bar, kde bude moct sledovat jak mě, tak baseball, co zrovna běžel v televizi.

Objednali jsme si moje nejoblíbenější jídlo, studené sezamové nudle, a Michaelovi grilovaná žebírka, a pak jsme společně snědli talíř horké a kyselé polévky a Michael si dal kuře kung pao a já fazolové lusky s omáčkou, a pak jsem se ho zeptala: „A kdy se budeš stěhovat na kolej? To ti ještě nezačala škola?“ A Michael odpověděl: „Zrovna o tom jsem s tebou chtěl mluvit. Chtěl jsem ti to říct, až se uvidíme, ne po telefonu.“

A já na to: „Fakticky?“ Myslela jsem si, že teď vybalí něco v tom smyslu, že si našel vlastní byt, protože už má dost toho, že musí bydlet v pokoji s někým dalším. Nebo možná, že se stěhuje k doktoru Moscovitzovi, protože jeho otec se cítí sám. Byla jsem si tak dokonale jistá, že ať má Michael na srdci cokoli, pro nás dva to nebude nic moc znamenat, že jsem si nabrala pořádné sousto sezamových nudlí, právě když začal říkat:

„Víš, jak jsem ti vyprávěl o tom projektu, na kterém jsem v létě pracoval? O té robotické ruce?“

„Jak s ní doktoři budou moct operovat srdce tak, že nebudou muset otevírat hrudník?“ zahuhňala jsem s plnou pusou nudlí. „Uhm.“

„Jo,“ potvrdil Michael. „Mám pár dobrých zpráv. Zaprvé, funguje to. Aspoň ten prototyp. Na mého profesora to udělalo takový dojem, že o tom napsal svému kolegovi z jedné japonské společnosti – je to firma, která se snaží vyvíjet dokonalé robotické chirurgické přístroje, které by pracovaly bez asistence chirurgů. A ten jeho kolega chce, abych přijel do Japonska a pokusil se u nich vyrobit model, který by se dal opravdu používat na operačních sálech.“

„Páni!“ Spolykala jsem nudle a nabrala si další sousto. No co, byla jsem hrozně hladová. Od chvíle, kdy jsem si dala ve školní jídelně tříbarevný fazolový salát, jsem nic nejedla. Jo, až na naprosto příšerné japonské oříšky u Grandmère. (Babička je taky zkusila a okamžitě VYPRSKLA. „KDE JSOU MANDLE V CUKRU?“ ječela na toho chudáka Roberta.) „A kdy tam pojeděš? Někdy o víkendu?“

„Ne,“ zavrtěl Michael hlavou. „Víkend na to nestačí. Musím být u toho, když se bude projekt dávat dohromady. Můj profesor zařídil, aby mi to uznali jako splněný semestr, a taky abych dostal odpovídající stipendium, když budu pryč.“

„Aha.“ Lidičky, ty nudle jsou boží. „A na jak dlouho teda jedeš? Na týden?“

„Mio,“ začal trpělivě Michael, „jenom ten prototyp mi trval celé léto. Zkompletovat skutečně funkční model, s odpovídajícím časovým MTI a cétéčkem a rentgenem bude trvat rok. Nebo i víc. Ale je to fantastická příležitost – nemůžu to odmítnout. To, na čem pracuju, může pomoci zachránit tisíce životů. A já potřebuju být u toho, abych měl jistotu, že se to opravdu povede.“

Počkat. Rok? Nebo VÍC?

Samozřejmě jsem se začala dávat studenými sezamovými nudlemi, a Michael se naklonil přes stůl, aby mě praštil do zad, a já se musela napít své vody s ledem i jeho koly, než jsem zase dokázala popadnout dech.

A když jsem ho popadla, vypravila jsem ze sebe jenom: „Co? COŽE?“ A tak pořád dokola.

A i když se mi to Michael snažil vysvětlovat – stejně trpělivě, jako mluvím s Rockym, když mi cpe v jednom kuse pod nos svoje autíčko, slyšela jsem v hlavě jenom jedno: Bude to trvat rok. Možná i víc. Ale je to fantastická příležitost – nemůžu to odmítnout. Bude to trvat rok. Možná i víc. Ale je to fantastická příležitost – nemůžu to odmítnout.

Michael se stěhuje do Japonska. Na rok. Možná i víc. A odlétá v pátek.

Takže chápete, proč jsem se musela zvednout. Copak existuje nějaký vesmír, ve kterém by to dávalo smysl? Možná BIZARNÍ vesmír. Ale ne MŮJ vesmír. Ten, ve kterém spolu s Michaelem existujeme.

Nebo ve kterém jsme spolu existovali.

Jeho věty mi pořád bušily v hlavě. *Bude to trvat rok. Možná i víc. Ale je to fantastická příležitost – nemůžu to odmítnout*, a tak jsem vyhrkla: „No, Michaele, to je bezva. Jsem ráda, že máš radost,“ zatímco hlas v mojí hlavě křičel:

„Je to kvůli MNĚ?“

A pak se najednou zevnitř hlavy dostal ven, než jsem se stačila rozmyslet: „Je to kvůli mně?“

Byla to prostě noční můra. I když jsem si v duchu říkala: „Mlč, mlč,“ pusa si dělala, co chtěla. O vteřinku později, než jsem ji stačila zarazit, pokračovala: „Je to kvůli mně? Odjíždíš do Japonska kvůli něčemu, co jsem udělala?“ A potom moje pusa vyjekla: „Nebo NEUDEĽALA?“

A já toužila spolykat všechny sezamové nudle světa, jen abych se konečně umlčela.

Ale Michael jen zavrtěl hlavou. „Ne, to víš, že ne. Copak to nechápeš, Mio? Je to neuvěřitelná příležitost. Ta společnost už nasadila inženýry, aby pracovali na mém návrhu. MÉM návrhu. Něco, co jsem sám vymyslel, může změnit směr vývoje moderní chirurgie, jakou jsme znali. Takže u toho samozřejmě musím být.“

„Ale proč se to musí dělat v Japonsku?“ vybuchla moje pusa. „Copak tady na Manhattanu nejsou žádní inženýři? Určitě jsou. Třeba táta Ling Su!“

„Mio,“ nadechl se Michael, „tohle je ta nejvyspělejší a nejpokrokovější výzkumná skupina na světě. Mají sídlo v Tsukubě, což je takové Silicon Valley Japonska. Mají tam laboratoře, výzkumné pomůcky, prostě všechno, co je potřeba, aby se z mého prototypu stal fungující model. Musím jet tam.“

„Ale budeš jezdit domů,“ ozvala jsem se. Mozek už mi naštěstí zase začal ovládat pusu. Díky bohu. „Třeba na Díkůvzdání a Vánoce a jarní prázdniny a tak.“ Protože kolečka v hlavě mi šrotovala ohromnou rychlostí, a já si začala myslet: *No tak jo, třeba to nebude taková hrůza. No dobře, můj kluk bude v Japonsku, ale budeme se vídat o prázdninách. Nebude to vlastně zase o tolik jiné než během normálního školního roku. A já tak budu mít víc času na to, abych zjistila, co to pan Hipskin vykládá při chemii a o co jde sakra v matematice, a třeba, když se budu víc učit, budu mít i lepší známky, a třeba stihnu i pracovat jako předsedkyně studentského výboru, a třeba konečně dodělám ten scénář a možná i napíšu román.*

A právě v tu chvíli se Michael natáhl přes stůl a pronesl: „Mio, tenhle projekt je tak trochu v časovém presu. Jestli to chceme dostat

na trh co nejdřív, pak nemůžeme plýtvat časem. Takže... ne, nebudu jezdit domů na Díkůvzdání ani na Vánoce. Nejspíš nepřijedu dřív než příští léto. Do té doby už snad budeme mít něco, co budeme moci předvést při skutečném chirurgickém zákroku.“

Slyšela jsem, jak mu z úst vycházejí slova. A věděla jsem, že mluví naší mateřtinou. Ale bylo to stejné, jako když mluví pan Hipskin při chemii – to, co mi Michael říkal, nedávalo vůbec smysl. Příští léto bylo neskutečně daleko. Michael vlastně říká, že bude pryč – že mě neuvidí – CELY ROK.

No dobře, mohla bych za ním zaletět do Japonska. Ve snech. Protože neexistuje možnost, jak bych mohla přesvědčit tátu, že by mě Genovijské královské letadlo mělo hodit do *Japonska*.

A normální linkou mi taky letět nedovolí. Ani sebelepší bezpečnostní opatření v letecké dopravě nepřesvědčí Grandmère – a ani tátu –, že je pro členy královských rodů bezpečné létat s komerčními společnostmi.

A pak jsem se omluvila. A šla si sem sednout. Protože nic z toho nedává žádný smysl.

Je mi naprosto fuk, jak úžasná je to příležitost.

Je mi naprosto fuk, kolik peněz tím vydělá nebo kolik tisíc životů tím zachrání.

Jak může nějaký kluk, který miluje svou přítelkyni tak, jako Michael tvrdí, že miluje mě, chtít být bez ní celý ROK?

A Kevin Yang mi taky moc nepomáhá. Když jsem mu to řekla, jenom pokrčil rameny a prohlásil: „Nevyznám se v Michaelovi už od té doby, co sem přišel poprvé. To mu bylo deset a požádal mě o pálivou omáčku na mou čili směs. Jako by už nebyla dost ostrá!“

A Lars, který sem strčil hlavu pár vteřin po tom, co jsem sem zapadla, jenom zahuhlal: „No, ehm, víte, chlapi někdy dělají tyhle věci, aby si něco dokázali.“

Jak DOKÁZALI? KOMU? Copak já nejsem ta jediná, na kom mu má záležet? A já nechci, aby Michael odjížděl na rok do Japonska.

A heled'te, to není totéž, jako by Michael odjel do pouště Gobi a honil tam teroristy jako Lars, když si chtěl něco dokázat. Michael jede jenom do nějaké pitomé počítačové laboratoře v Japonsku!

A jo, já chápu, že ta robotická chirurgická ruka může zachránit tisíce životů.

ALE CO MŮJ ŽIVOT?

No jo. Tohle je naprosto k ničemu.

A pohled na všechny ty kachní hlavy kolem mě vážně psychicky rozrušuje.

I když zdaleka ne tolik jako fakt, že můj kluk odjíždí na rok do Japonska.

Ale skoro.

Vrátím se tam. A budu chápavá. Budu se radovat z Michaelova štěstí. Nebudu říkat nic v tom smyslu, že kdyby mě doopravdy miloval, neodjížděl by beze mě. Protože nemůžu být tak sobecká. Už jsem měla Michaela pro sebe skoro dva roky. Nemůžu bránit zbytku světa, který ho zřejmě zoufale potřebuje, aby si ho taky užil. Jeho i jeho geniální mozek.

Až na to, že...

**AŽ NA TO, ŽE CO BUDU DĚLAT, KDYŽ SI
NEBUDU MOCT PŘIVONĚT K JEHO
KRKU????**

Nejspíš umřu.

Úterý, 7. září, deset večer, můj pokoj

Neměla jsem to dělat.

Vím, že jsem to neměla dělat.

Nechápu, proč nemůžu nechat pusu na zámek. Nechápu, proč nedokážu přinutit rty vyslovovat věci, které chci říkat, jako třeba „Michaele, jsem na tebe tak hrdá,“ anebo „Tohle je vážně ohromná příležitost.“

Teda – ne že bych to neříkala. Fakticky. ŘÍKALA.

Ale potom – když jsme šli pěšky cyklostezkou po břehu Hudsonu (Lars nám skoro nestačil, protože jsme šli vážně hrozně rychle... no, možná proto, že Lars si při chůzi psal pořád s někým textovky, ale to je fuk). Byla krásná noc a mně se fakt nechtělo domů, protože jsem si chtěla užít každou minutu z těch posledních pár dní, co nám ještě zbývají. A Michael mi vykládal, jak je rozrušený z toho, že se má stěhovat do Japonska a jak tam jedí nudle k snídani a že shumai, co si tam koupíte na ulici, je lepší než to, co dostanete v luxusních restauracích tady, a mně najednou nějak vyklouzlo: „Ale Michaele – a co MY?“ Prostě mi to vypadlo z pusy, než jsem se stačila zarazit.

Což je pravděpodobně to nejpitomější a nejnemožnější, co jsem mohla říct. Je to něco, co normálně říkají holky jako Lana Weinbergerová, když se jim stane s klukem to, co teď mně. Za chvilku se nejspíš zatahám zezadu za podprsenku a budu povykovat: „Proč nosíš podprdu, Mio, když ji vůbec nepotřebuješ?“

Ale Michaela to vůbec nezarazilo. Klidně odpověděl: „Já myslím, že to bude v pohodě. Samozřejmě mi budeš chybět. Ale musím připustit, že bude jednodušší se trápit, že jsem bez tebe, než být s tebou, aspoň v poslední době.“

Strnula jsem uprostřed cyklostezky a vypravila ze sebe jediné slovo. „COŽE?“

Jenomže jsem věděla co. Ptala jsem se ho, jestli to, že odjíždí, má něco společného se mnou... no a teď se ukázalo, že to tak je.

„Chci jenom říct,“ odpověděl Michael, „že někdy už vážně nevím, jak dlouho to ještě dokážu snášet.“

Po tomhle už jsem se na něj vůbec nedokázala podívat. Cítila jsem, jak mi obličej rudne. Naštěstí byla taková tma, že si toho snad nevšiml. I když se zrovna začínaly rozsvěcet lampy. Na houpačkách kromě nás nikdo nebyl, takže jsem si byla jistá, že nás nikdo neslyší. Lars předstíral, že ho ze všeho nejvíc zajímá výhled na řeku – stál o kus dál a dělal, že zírá na hladinu, ale ve skutečnosti okukoval všechny ty hezké bruslařky na kolečkových bruslích. Nehrozilo, že by něco zaslechl.

Ale stejně. Hrozně jsem se styděla.

Totíž, ne že bych nevěděla, o čem Michael mluví. Vždycky jsem si říkala, co vlastně dělá po našem rande s tím... no, víte... s tím, co se dělo pod poklopem.

No, tak teď už jsem to věděla.

Před námi po sobě na pískovišti nějaké děti házely pískem, zatímco jejich matky tlachaly na lavičce kus od nás. „Já jenom,“ pokračoval Michael, „že to vůbec není jednoduché. Tobě to tak připadá, Mio, ale –“

„Pro mě taky ne,“ přerušila jsem ho. Protože to je pravda. NENÍ. Protože už jsem si mockrát říkala, jak by to mohlo být úžasné, víte, strhat z něj šaty a přitisknout se k němu. Dokonce musím přiznat, že mě začínalo lákat i to, že by ON strhal šaty ZE MĚ, i když mi předtím z představy, že by mě měl vidět nahou, vždycky vyschlo v puse.

Jenomže... kde by k tomu strhání šatů mohlo dojít?

U mě v pokojíčku, když je mamka hned vedle? V JEHO pokoji, když je hned vedle JEHO matka? Nebo v jeho pokoji na koleji, kde je vždycky poblíž jeho spolubydlící a může tam každou chvíli vtrhnout?

A co třeba antikoncepce? Anebo jak se říká, že když To jednou začnete dělat, už nikdy nechcete dělat nic jiného, když jste spolu? Chci říct... sbohem, maratóny Hvězdných válek. Nazdar, kreslení jedlými barvami.

No, každopádně čtu Cosmo. Víím, jak to dopadá.

„No právě,“ odpověděl Michael. „Takže... vzhledem k tomu všemu se zdá, že nápad strávit rok v cizině není zas tak k zahoeení.“

Nemohla jsem uvěřit, kam až to zašlo. Vážně. A najednou jsem prostě... no... prostě jsem si nemohla pomoci. Rozbrečela jsem se.

A nemohla jsem přestat.

Což bylo ode mě PŘÍŠERNÉ, samozřejmě, protože Michael se chystá udělat DOBROU VĚC. Totiž – jestli ta jeho robotická ruka vážně umí všechno, co říkal, a jestli ho Kolumbijská univerzita chce pustit do Japonska, aby tam pracoval pro nějakou firmu, a přitom mu neuteče ani ročník, ani stipendium – tak já bych se měla chovat trochu jako princezna, no ne? A ne bulit.

Ale já přece nikdy netvrdila, že jsem v tom princeznování buhvíjak dobrá.

„Mio,“ začal zase Michael. Sklouzl z houpačky a klekl si do písku přede mě. Pak vzal moje ruce do svých. Vypadalo to, jako by se chtěl rozesmát. Asi jsem byla k smíchu, když jsem bulila tak strašně nahlas. Byla jsem jako jedno z těch dětí na pískovišti, když upadnou a rozbijí si koleno. Matky na lavičce se po mně dokonce polekaně otočily, protože si myslely, že ten brekot musejí vydávat jejich děti. Když uviděly, že jsme to jenom my dva, začaly si horlivě šeptat – asi proto, že mě poznaly z bulváru. („Romantický život princezny Mii nabral včera večer nové obrátky, když jí její dlouholetý přítel, student Kolumbijské univerzity Michael Moscovitz, oznámil, že odjíždí na rok do Japonska, a princezna zareagovala tak, že se hlasitě rozplakala v parku.“)

„Tohle je dobré, Mio,“ přesvědčoval mě Michael. „Nejenom pro mě, ale i pro nás. Je to šance dokázat tvé babičce a všem těm lidem, co si myslí, že jsem jen velká nula a nejsem pro tebe dost dobrý, že jsem ve skutečnosti NĚKDO, a že si tě možná jednou doopravdy zasloužím.“

„Ale ty nejsi žádná nula,“ zavzlykala jsem. Protože pravda je, že nula jsem já. Ale to jsem nahlas neřekla.

„Spousta lidí si to nemyslí,“ namítl Michael.

A já na to nemohla ani říct, že to není pravda, protože Michael měl pravdu. V *Us Weekly* vycházel pravidelně žebříček typů, s kým bych měla začít chodit, a nahoře na žebříčku byl skoro pořád princ William. Ale Wilder Walderrama tam vždycky tak ob měsíc někoho symbolicky prohodil. Většinou tam byla fotka Michaela, jak vychází

z posluchárny, a vedle fotka Jamese Franka nebo někoho na ten způsob. A pod Michaelovou fotkou jsou 2 % a pod Jamesem Frankem 98 %. To jako lidi hlasují, že bych podle nich měla chodit s klukem, co za celý život neudělá nic víc, než že si stoupne před kameru a recituje slova, která napsal někdo jiný, a pak se třeba bije kordem podle toho, jak mu to předeepsal choreograf.

A samozřejmě, pocity mojí babičky ohledně Michaela jsou proslulé. Téměř legendární.

„Pravda je, Mio,“ Michaelovy tmavé oči se zabodly do mých, světlých, „že i když ráda děláš, že nejsi princezna, ve skutečnosti jsi a na tom se nic nezmění. Jsi princezna navždycky. Jednoho dne budeš vládnout zemi. Ty víš, jaký bude tvůj osud. Všechno máš nalinkované. Ale u mě je to jinak. Já se teprve musím rozhodnout, co jsem zač a jakou stopu bych měl po sobě na světě zanechat. A jestli mám zůstat s tebou, bude to muset být pořádná stopa, protože všichni si myslí, že chlapík, co je s princeznou, musí být opravdu něco extra. Jenom se snažím všem těm očekáváním dostat.“

„Ale tobě by mělo záležet jenom na tom, co od tebe čekám já,“ hlesla jsem.

„Na tom mi záleží nejvíc,“ souhlasil Michael a sevřel mi ruku. „Mio, ty víš, že bych nebyl šťastný, kdybych měl být jenom tvým přívažkem – abych celý život chodil o krok za tebou. A vím, že ani ty bys nebyla šťastná, kdyby to tak mělo být.“

Zamrkala jsem, když jsem si vybavila ty hrozné genovijské regule pro toho, za koho se jednou provdám – pro takzvaného chotě, který bude muset vstávat, kdykoli já vstanu, nesmí odložit vidličku, dokud já neodložím tu svou, nesmí se účastnit žádných riskantních podniků (jako závodění, ať v autech, nebo na kolech, horolezectví, seskoků padákem, a tak dále) až do chvíle, než bude počat jeho dědic, vzdává se v případě rozvodu nebo rozluky manželství práva vychovávat některé z dětí narozených po dobu trvání manželství... a rovněž se vzdává občanství své mateřské země ve prospěch genovijského.

„To neznamená, že bych nechtěl plnit všechny ty povinnosti podle protokolu,“ pokračoval Michael. „Klidně bych se s tím srovnal, kdybych věděl, že... že jsem v životě něčeho dosáhl. Ne

vlády nad zemí, ale něčeho jako... no... jako je ta příležitost, kterou jsem dostal teď. Něčeho, co změní svět. Jako ho jednou budeš měnit ty.“

Zírala jsem na něj. Ne že bych mu nerozuměla. ROZUMĚLA jsem mu. Michael má pravdu. Není typ kluka, kterému by stačilo, že bude chodit dva kroky za mnou – pokud nebude mít něco vlastního. Ať už je to, co chce.

Nerozuměla jsem tomu, proč to „vlastní“ musí být tak daleko. Až v JAPONSKU.

„Poslouchej,“ Michael mi zase stiskl ruce, „radši bys měla přestat brečet. Lars vypadá, jako by chtěl na mě vystartovat.“

„Je to jeho práce,“ fňukla jsem. „Má mě chránit, aby... aby... mě nikdo nezranil!“

A když jsem si uvědomila, že před touhle ránou mě nezachrání ani dvoumetrový svalovec s pistolí, rozvzlykala jsem se ještě víc.

A víte, co bylo nejhorší? Michael se zase začal smát.

„To není k smíchu,“ vzlykla jsem uraženě.

„Tak trochu je,“ ozval se Michael. „Musíš uznat, že jsme pěkně dojemná dvojka.“

„Já ti řeknu, co je dojemné,“ vyhrkla jsem. „Dojemné je, že pojedíš do Japonska a tam si narazíš nějakou gejšu a úplně na mě zapomeneš. To je dojemné.“

„Proč bych si měl chtít narazit nějakou gejšu,“ nechápal Michael, „když mám tebe?“

„Protože gejša se s tebou vyspí, kdy budeš chtít,“ popotáhla jsem. „Vím to. Viděla jsem to v kině.“

„No, když teď o tom mluvíš,“ začal Michael, „vlastně to není tak špatný nápad, ta gejša.“

A tak jsem ho musela praštit. I když jsem pořád nechápala, čemu se směje.

A pořád nechápu. Tohle není nic směšného. Je to strašné. Nespravedlivé. A totálně tragické.

Ale jasně, přestala jsem brečet. A když k nám přišel Lars a zeptal se, jestli je všechno v pořádku, odpověděla jsem, že jo.

Jenomže nebylo.

A není. Nic už nebude jako dřív.

Ale hrála jsem, jako že nic. Že všechno chápu. Co jsem měla dělat, no ne? Nechala jsem Michaela, aby mě doprovodil domů a dokonce jsem ho celou dobu držela za ruku. U dveří do našeho bytu jsme se líbali a Lars zdvořile předstíral, že si pod schody zavazuje tkaničky. Což bylo fajn, protože došlo i na nějaké ty podprsenkové záležitosti.

Ale něžně. Jako když byli Jennifer Bealsová a Michael Nouri spolu v té opuštěné továrně. Ve *Flasbdance*.

A když Michael zašeptal: „Už jsme v pohodě?“ odpověděla jsem: „No jo, v pohodě,“ i když jsem tomu vůbec nevěřila. Aspoň *já* v pohodě nebyla.

A když Michael slíbil: „Zavolám ti zítra,“ odpověděla jsem: „Zavolej.“

A potom jsem vešla dovnitř, nakráčela přímo k lednici, vyndala rodinné balení oříškové zmrzliny, vzala si polévkovou lžící, šla k sobě do pokoje a všechno to snědla.

Ale pořád jsem nebyla v pohodě.

A nevím, jestli ještě někdy budu.

Úterý, 7. září, 11 večer

Mamka zrovna zatukala na dveře pokoje a zeptala se: „Mio? Jsi tam?“

Otevřela jsem dveře a řekla, že jo.

„Ani jsem tě neslyšela přijít,“ vysvětlovala máma. „Užila sis to s –“

Hlas se jí pomalu vytratil, když uviděla prázdný kbelík po oříškové zmrzlině. A můj obličej.

„Miláčku,“ hlesla, když skočila ke mně na postel, „co se stalo?“

A já najednou začala zase brečet, jako kdybych se dost nevybrečela před hodinou. Dokonce jsem ani netušila, že jsou lidi schopní vydat ze sebe tolik slz za tak krátkou dobu.

„Stěhuje se do Japonska,“ vypravila jsem ze sebe mezi vzlyky. A schoulila jsem se jí do náruče.

Chtěla jsem jí toho říct víc. Chtěla jsem jí vysvětlit, že je to moje vina, protože s ním nechci spát (i když jsem v hloubi duše věděla, že to není pravda). Je to moje vina, protože jsem princezna – pitomá PRINCEZNA – a který kluk by to chtěl pořád snášet? Teda až na prince.

A nejhorší je, že na tom, že jsem PRINCEZNA, nemám žádnou zásluhu. Teda, to není, jako kdybych zachránila prezidenta před atentátem jako Samantha Madisonová, nebo měla nadpřirozené schopnosti a dokázala hledat ztracené děti jako Jessica Mastrianiová, nebo že bych zachránila stovky turistů před utopením jako desetiletá Tilly Smithová, která byla na pláži v Thajsku, když se blížilo tsunami, a poznala to, protože se o tom učila ve škole, a začala křičet na lidi: „UTÍKEJTE!“

Já se jenom narodila.

A to zvládne KDEKDO.

Jenomže tohle jsem mamce vyprávět nemohla. Protože tu princeznovskou záležitost už jsme spolu probíraly mockrát. Bylo to, jak říkal Michael: Jsem princezna, a budu princezna napořád. Nemá cenu stěžovat si na to. Prostě to tak JE.

A tak jsem místo toho jen brečela.

Pak jsem se začala cítit trochu líp. Totiž, vždycky je prima, když vás máma vezme do náruče, ať je vám, kolik chce. Mámy nemají feromony – no, aspoň myslím, že nemají –, ale stejně krásně voní. Aspoň ta moje. Mýdlem Dove a barvami a kafem. Když se tohle smíchá dohromady, je to druhá nejkrásnější vůně na světě.

Protože ta první je Michaelův krk, samozřejmě.

Mamka mi říkala to, co obvykle mámy říkají: „Miláčku, to bude v pořádku,“ a „rok uteče jako voda, uvidíš“ a „jestli ti Phillipe koupí ten nový notebook s kamerou, budete si moct s Michaelem telefonovat přes video a bude to, jako by byl s tebou v pokoji“.

Jenomže to nebude. Protože si k němu nebudu moct přivonět.

Ale když se pan G. přišel podívat, co je to tady za kravál, už jsem se trochu sebrala. Řekla jsem, že už je mi líp, a aby si se mnou nedělali starosti. Snažila jsem se statečně usmívat a mamka mě pohladila po hlavě a prohlásila, že když jsem strávila tolik času s Grandmère a přežila to, přežiju i tohleto, jako nic.

Jenže to se plete. Trávit čas s Grandmère je ve srovnání s tím nevidět rok Michaela jako... jako sníst kbelík oříškové zmrzliny.

JÁ, A PRINCEZNA???? PŘESNĚ TAK.
Scénář Mii Thermopolisové
(první koncept)

Scéna 14

INTERIÉR/NOC – bazének tučňáků v zoo v Central Parku. V namodralé záři, která vychází z osvětlené hladiny bazénku, sedí osamělá mladá dívka (MIA) a zuřivě zapisuje do deníku.

MIA

(komentář)

Nevím, kam mám jít ani na koho se obrátit. Nemůžu jít za Lilly. Ta se ostře staví proti všem formám vlády, která není tvořena lidem a pro lid. Vždycky říká, že když je vláda svěřena do rukou jedinému člověku na základě dědičného práva, zásady sociální rovnosti a úcta k právům jedince v rámci společnosti jsou nevyhnutelně pošlapány.

To je také důvod, proč dnes skutečná moc monarchů přechází z rukou jednotlivce do rukou zákonodárných sborů a panovníci, jako například Alžběta II., se stávají pouhým symbolem národní jednoty.

Zřejmě až na Genovii

Středa, 8. září, třídnická hodina

Michael to řekl Lilly. Věděla jsem, že jí to řekl, protože když jsme se zastavili u bytu Moscovitzových, abychom vyzvedli Lilly cestou do školy, Michael tam stál s ní a v ruce měl kelímek s horkou čokoládou (a šlehačkou) ze Starbucks pro mě. Když limuzína zabrzdila u chodníku a Hans otevřel dvířka, Michael se ke mně naklonil, podal mi kelímek a zašeptal: „To je pro tebe. Že sis to přes noc nerozmyslela? Nezačalas mě nenávidět?“

Jenomže já ho nikdy nemůžu nenávidět. Zvlášť teď, když na obloze zářilo ranní slunce a jeho paprsky se odrážely od Michaelovy čerstvě oholené tváře, a když jsem se natáhla pro kelímek a políbila Michaela na přívítanou, ucítila jsem jeho vůni. Vůni, která pro mě vždycky znamenala, že zase bude všechno v pořádku.

Až na to, že za chvíli bude moc daleko na to, abych si mohla přivonět.

Což rozhodně bude, když odjede do Japonska.

„Nezačala,“ odpověděla jsem.

„Bezva,“ ocenil to. „Co děláš večer?“

„Ehm,“ nadechla jsem se. „Něco s tebou?“

„Správná odpověď. Stavím se pro tebe v sedm.“

Potom mě zase políbil a ucouvl, aby Lilly mohla nastoupit. Což taky udělala, s podrážděným: „No tak sakra uhní!“ Protože Lilly není zrovna ranní ptáče.

Na to Michael řekl: „Hezky si hrajte s ostatními dětmi, holčičky,“ a zavřel dveře. Lilly se otočila ke mně a zavrčela: „Je to pitomec.“

„Vždyť ti uhnul,“ bránila jsem ho.

„Ne proto,“ odsekla Lilly. „Kvůli tomu jeho dementnímu Japonsku.“

„Ale jestli bude jeho model fungovat, tak může zachránit tisíce životů,“ ozvala jsem se. Čokoláda byla ještě dost horká, a tak jsem si do ní foukala, abych se už mohla napít. Jenomže na vrchu byla čepice šlehačky, takže to moc nešlo.

Lilly na mě vytřeštila oči. „Ježíši,“ utrousila znechuceně, „ty to bereš takhle *rozumně*?“

„Nemám přece na vybranou,“ připomněla jsem jí. „Nebo snad jo?“

„Vsadím se, že kdybys mu udělala pořádnou scénu, nikam by nejezdil,“ mínila Lilly.

„To jsem taky udělala,“ ujistila jsem ji. „Brečela jsem a všechno. Ale stejně si to nerozmyslel.“

Na to Lilly jenom odfrkla.

„Jde o to, že Michael musí jet,“ vysvětlila jsem jí. Protože jsem o tom včera v noci hodně přemýšlela. Skoro až do rána. „Nechci, aby jezdil, ale jde o to, že on si musí něco dokázat. Má pocit, že musí dát všem najevo, že se *Us Weekly* plete, když tvrdí, že bych radši měla randit s Jamesem Frankem. Což je pitomost, ale co mám jako dělat?“

„S Jamesem Frankem!“ vyjekla Lilly. „Proč pitomost? James Franco je řízek.“

„Ale ne jako Michael,“ namítla jsem.

„Fuj,“ zareagovala Lilly, protože to je její obvyklá reakce na to, když se někdy zmíním, jak hezký je její bratr.

Ale pak mě napadlo, že když si o mě dělá takové starosti a vůbec, mohla bych využít situace, a zeptala jsem se: „Tak co, spali jste v létě s Džejpím, nebo ne?“

Ale Lilly se jen rozesmála.

„Bod za snahu, princko,“ ocenila mě, „ale TAK líto mi tě zase není.“

BUM!

Středa, 8. září, Úvod do tvůrčího psaní

Popište, co vidíte z okna:

Mladá dívka sedí na houpačce. Srdce má jako kámen a oči se jí lesknou slzami. Svět, který dosud znala, se zhroutil. Už nikdy nepozná, jaké to je smát se dětským nezbednostem, protože dětství už je za ní. Jejími jedinými společníky teď budou zničené naděje a zklamané sny, protože láska z jejího života odešla navždy. Zvedne hlavu, aby se zadívala na letadlo, brázdící zářivě modrou oblohu, i na slunce klesající za obzor. Je to snad letoun, který odváží pryč její lásku? Snad. Letadlo se ztrácí v karmínové záři zapadajícího slunce.

F –

Mio, když jsem zadala úkol, abyste popsali scénu za oknem, myslela jsem, že máte popsat něco, co opravdu vidíte ze svého pokoje, třeba popelnice nebo vinárnu. Nechtěla jsem, abyste si něco vymýšleli. A tohle sis musela vymyslet, protože neexistuje způsob, jak bys mohla poznat, na co myslí ta dívka na houpačce (pokud vůbec vidíš ze svého okna houpačky, o čemž pochybuju, protože náhodou vím, že bydlíš v NoHo, a tam nikde žádné houpačky nejsou). Nemůžeš to vědět, pokud ta dívka nejsi ty sama, ale v tom případě se nemůžeš vidět z okna, leda v odrazu zrcadla. Prosím, přepracuj tento úkol a tentokrát se drž zadání. Nevymýšlím si je bezdůvodně a očekávám, že budete psát přesně podle nich.

C. Martinezová

Středa, 8. září, angličtina

Mio!!! Už jsem to slyšela. Jsi v pořádku????

Upřímně řečeno, T., já vlastně nevím.

Ale víš přece, že je to dobré. Pro Michaela.

Já vím.

A můžeš za ním přece jezdit! Máš přece vlastní letadlo!!!

To rozhodně.

Počkej – to je jako sarkasmus?

Jo, to je sarkasmus. Táta mi nikdy nedovolí letět do Japonska, Tino. Ne kvůli tomu, abych navštívila Michaela.

No tak ho přesvědčíš, že chceš navštívit japonskou princeznu – přece se s ní znáš, ne? Říkalas, jak máš ráda jejího chlapečka. A až budeš tam, prostě zaskočíš za Michaelem.

Díky, Tino. Sice to takhle asi nepůjde, ale to je jedno. Protože kdykoliv máme ve škole volno, musím letět do Genovie, vzpomínáš?

A kromě toho je fakt, že i kdybych letěla do Japonska, nejsem si jistá, jestli by mě chtěl Michael vidět.

Cože? No jasně že chtěl! O čem to mluvíš?

Nejede tam JENOM kvůli té umělé ruce. Chce odjet daleko ode mě.

Cože? To je nesmysl! Proč si myslíš zrovna TOHLE?

Protože mi to řekl. Tvrdí, že je opravdu moc těžké být se mnou a nedělat... však víš.

Ach. Panebože. To je ta nejromantičtější věc, jakou jsem v životě slyšela!!!!!!!!!!!!

Tino!!! Tohle vůbec není romantické!!!!

MILUUUUJE TĚ! Měla bys být ŠŤASTNÁ!!!

Šťastná, že se můj kluk stěhuje do cizí země, protože už má dost toho, jak si pořád musí dávat studenou sprchu? Jo. Asi jo.

Už zase jsi sarkastická, co?

Jo.

Mio, copak to nechápeš? Je to celé TAAAAAK romantické! Michael je jako Aragorn z *Pána prstenů*! Víš, jak se zamiluje do Arwen, ale má pocit, že se jí nevyrovná, protože ona je elfská princezna a její táta mu nedovolí, aby se s ní oženil, pokud Aragorn nezačne bojovat o svůj trůn a nedokáže, že je víc než jenom nějaký obyčejný smrtelník?

Aha. Jo.

A MICHAEL CHCE BOJOVAT O SVŮJ TRŮN, ABY TI DOKÁZAL, ŽE SI TĚ ZASLOUŽÍ!!!!!! Přesně jako Aragorn. No, sice to dělá tak, že vynalézá něco, čemu nikdo z nás nerozumí, teda až na něj. Ale na tom nezáleží. DĚLÁ TO PRO TEBE.

A pro ty tisíce lidí, kterým chce zachránit život. A miliony dolarů, které by z toho mohl potenciálně získat.

Ty to pořád nechápeš? To je vedlejší. DĚLÁ TO PRO TEBE.

Ale já se přece nestarám o to, jestli si mě zaslouží nebo co, Tino. A chci, aby byl šťastný. Jenomže já bych byla mnohem šťastnější, kdyby zůstal tady a já si mohla každý den přivonět k jeho krku!!!!

Tak budeš muset obětovat očichávání krku Michaelově seberealizaci. Myslím si, že tohle prostě zajistí, aby sis mohla přivonět k jeho krku v dlouhodobém výhledu. Totiž, jestli se z něj stane milionář nebo tak něco, pak už vám V ŽÁDNÉM PŘÍPADĚ nemůže stát v cestě tvoje babička ani nikdo jiný. A budete pak už navždy spolu, protože by tě uživil, i kdybys byla připravena o genovijské poklady nebo kdyby tvůj otec abdikoval nebo tak něco. Chápeš?

Asi jo. Ale nevím, proč se nemůže SEBEREALIZOVAT v Americe.

Já taky ne. Ale vím, že tě Michael miluje, a na tom jediném záleží!!!!!!

V Tinině světě je všechno hrozně jednoduché. Skoda, že nemůžu žít v něm místo v obyčejném – krutém, tak krutém.

Středa, 8. září, francouzština

Ale v hloubi duše jsem věděla, že Tina má pravdu.

Jenom jsem nedokázala být tak nadšená jako ona. Možná kvůli tomu, že Aragorn, při tom dokazování, jestli je hoden Arwen, narazil na Eowyn. Vždyť víte.

A co se stane, jestli Michael v Japonsku takhle narazí na nějakou duchaplnou gejšu/robotickou inženýrku?

La speakerine de le chaine douze a dit, „Maintenant, vraies croyantes, un petit film – le premiér film d’une série se six. Mesdames, voici le film que vous avez attendu pour des semaines. Un film remarquable, un film qui a change‘ ma vie et la vie d’autres femmes dans le monde. Oui, le Měrite Incroyable d’une Femme.“

Další odstavec. Už mám dva.

V hale jsem prošla kolem Lany, která na mě začala povykovat. „Čau, Petře Pane! Jak je v Zemi-Nezemi?“ Na to se její klon i její hnusná nohsledka Trisha rozhihňaly tak divoce, až jim z nosních dírek stříkala dietní kola.

Nevím přesně, jak to bylo v *Pánovi prstenů*, protože jsem se nikdy neprokousala přes ty nejtěžší pasáže (hlavně proto, že autor měl vážně problémy s popisem ženských postav, takže jsem si dost dlouho myslela, že hobit Pipin je holka). Ale jsem si skoro jistá, že Arwen se nic takového nedělo.

Středa, 8. září, jídelna

Seděla jsem u stolu a nevinně pojídala svůj falafel s tahini, když se vedle mě posadila Ling Su a vyhrkla: „Mio! Jak je ti?“ s vyvalenýma očima a celá taková soucitná.

Já na to jenom: „Ehm... fajn.“

Pak si ke mně z druhé strany sedla Perin a začala: „Mio, už jsme to slyšely. Jsi v pohodě?“

Páni, v téhle škole se teda novinky šíří hezky rychle.

„Nic mi není,“ odpověděla jsem a snažila se statečně usmívat. Což není vůbec žádná legrace, když máte v puse kus falafelu.

„Nemůžu tomu uvěřit,“ prohlásila Shameeka. Ta s námi normálně ani nejí, protože má moc práce s tím, jak se pořád ochomýtat kolem stolu roztleskávaček a fotbalistů. Ale teď si položila tác vedle Perin. „On se vážně stěhuje do JAPONSKA?“

„Vypadá to tak,“ odpověděla jsem. Zvláštní. Vždycky, když teď slyším slovo Japonsko, moje srdce se tak jako zaškube. Jako to předtím dělávalo, když jsem slyšela slovo Buffy – když ještě v televizi běžel ten seriál *Buffy, přemožitelka upírů*.

„Měla by ses na něj vykašlat,“ mínil Boris, když si k nám přisedl.

„BORISI!“ Tina se zatvářila šokované. „Mio, nevšímej si ho. Vůbec neví, o čem mluví.“

„Já vím, o čem mluvím,“ namítl Boris. „V orchestrech se tohle stává co chvíli. Dva hudebníci se do sebe zamilují a pak jeden z nich dostane líp placenou práci v jiném orchestru někde jinde, v jiném městě nebo i v jiné zemi. A vždycky se snaží, aby to fungovalo – ten vztah na dálku –, jenže ono to nikdy nefunguje. Vždycky se jeden z nich zamiluje do klarinetistky a je po všem. Vztahy na dálku prostě nefungují. Měla by ses s ním rozejít hned, aby to byl čistý slušný rozchod, a pak jít dál. Prostě konec pohádky.“

Tina na svého přítele zírala s nelíčeným ohromením. „Borisi! Jak můžeš říct něco tak strašného?!“

Ale Boris její rozhořčení nechápal. „Proč? Vždyť je to pravda. To ví každý.“

„Můj brácha se nezamiluje do nikoho jiného,“ pronesla znuděným hlasem Lilly ze svého konce stolu, kde seděla naproti Džejpímu. „Chápete? Je do Mii blázen.“

„Ha!“ Tina dloubala loktem do Borise. „Vidiš?“

„Já říkám jenom to, co o tom vím,“ nedal se Boris. „Třeba se Michael do klarinetistky nezamiluje. Třeba se Mia zamiluje do klarinetisty.“

„BORISI!“ Tina se zatvářila zhroženě. „Jak to proboha můžeš tvrdit???“

„Jo, Borisi,“ souhlasila Lilly a podívala se na něj, jako by najednou našla v polévce mouchu. „Co to pořád máš s tím klarinetistou? Já myslela, že dechové nástroje jsou hluboko pod tvou úrovní.“

„Já jen konstatuju fakta,“ bránil se Boris a důrazně odložil vidličku, aby zdůraznil svou důvěryhodnost. „Mie je teprve šestnáct. A nejsou manželé. Michael si nemůže myslet, že si jen tak odjede do cizí země a ona tady na něj bude čekat. To k ní není fér. Měla by se v životě někam posunout, chodit s jinými kluky a užívat si. A nejenom sedět každý sobotní večer sama v pokoji a čekat, až se jí zase vrátí.“

Viděla jsem, jak si Shameeka a Ling Su vyměnily pohledy. Ling Su měla takový ten výraz „páni, ten kluk má pravdu“.

Ale Tina si nemyslela, že má Boris pravdu.

„Chceš tím říct, že když dostaneš místo prvního houslisty v Londýnském filharmonickém orchestru, nebudeš chtít, abych na tebe čekala?“ zeptala se ho.

„Samozřejmě budu chtít, abys na mě čekala,“ vysvětloval Boris. „Ale nebudu to od tebe VYŽADOVAT. Ale stejně to BUDU čekat, protože vím, jaká jsi.“

„Ale Mia je úplně stejná!“ bránila mě Tina rozhodně.

„Ne.“ Boris statečně zavrtěl hlavou. „To bych neřekl.“

„To je v pohodě, Borisi,“ ozvala jsem se rychle, než Tina stačila vybuchnout. „Ale já CHCI sedět v sobotu večer v pokoji sama a čekat, až se Michael vrátí.“

Boris se na mě zadíval, jako bych se zbláznila. „CHCEŠ?“

„Jo,“ potvrdila jsem, „chci. Protože já Michaela miluju, a když nemůžu být s ním, nechci být ani s žádným jiným klukem.“

Boris jen smutně zavrtěl hlavou.

„To všechny ty dvojice v orchestrech říkají taky,“ prohlásil. „Ale nakonec jednoho z nich přestane bavit trčet sám doma. A šup, najednou se objímáš s klarinetistou. Vždycky je to někdo, kdo hraje na klarinet.“

To mi připadalo dost znepokojující. Seděla jsem a cítila, jak ve mně narůstá panika jako vždycky, když jsem si vzpomněla, že Michael odjíždí – už jenom tři dny! Tři dny, než odjede! – a najednou jsem si všimla, že mě pozoruje Džejpí.

Když se naše pohledy setkaly, usmál se na mě. A protočil panenky, jako by chtěl říct: „Jen si poslechni toho potrhlého ruského houslistu! To je ale cvok!“

A moje panika se najednou vytratila. Už zase jsem se cítila v pohodě.

Usmála jsem se na něj taky, natáhla se pro falafel a řekla: „Myslím, že mně s Michaelem se to nestane, Borisi.“

„Jasně že nestane,“ potvrdila Tina. A Boris nadskočil, protože ho v tu chvíli pod stolem kopla.

Doufám, že bude mít pořádnou modřinu.

Středa, 8. září, speciálka

Lilly mi nedala ani čtyřicet hodin, abych se mohla vzpamatovat z té rány, co mi zasadil její bratr. Ne. Začala zase otravovat s kampaní na volby do studentského výboru už při speciálce.

„Poslouchej, princko,“ dloubala do mě. „Já vím, že jsi nominovaná na předsedkyni výboru jako jediná, jenomže stejně nevyhraješ, jestli pro tebe nebude hlasovat aspoň půlka třídy.“

„A pro koho by hlasovali?“ nechápala jsem. „Když nikdo jiný nekandiduje?“

„Někoho napíšu,“ tvrdila Lilly. „Třeba sami sebe, co já vím. Nakonec by tě mohla klidně předhonit Lana, i když oficiálně nekandiduje. Víš, že její mladší sestra už je v devítce?“

Tahle informace pro mě byla naprosto bezvýznamná. Totiž, v tuhle chvíli, kdy jsem měla hlavu až k prasknutí nacpanou faktem, že MŮJ PŘÍTEL SE STĚHUJE DO JAPONSKA NA ROK (nebo na víc).

„Slyšelas mě, Mio?“ naléhala Lilly. Sledovala mě přes desky pořadače. „Gretchen Weinbergerová je úplně stejná jako její sestra... jenom má možná ještě větší vliv na spolužáky. Vzpomínáš si na ten dokument *Skutečný život*, co jsme ho spolu viděly na MTV? O tom, jak se chovají masy? Kdyby Gretchen chtěla, poštvete proti tobě všechny z devítky. A když se jen trochu podíváš na prváky, je to ten nejapatičtější ročník, co kdy pochodoval po téhle planetě. Slyšela jsem jednoho z nich tvrdit, že globální oteplování je mýtus, protože to napsal Michael Crichton v trapné předmluvě ke své knížce.“

Jenom jsem na ni koukala. Tak Lanin klon je Gretchen Weinbergerová – ta Lanina zmenšená verze, co se s ní tak smála v hale, když starší sestřička kritizovala můj účes a ptala se mě na Zemi-Nezemi? Asi jo. V tu chvíli jsem si myslela, že je to Lana II. Ale zřejmě je to její sestra.

„Ale ta připitomělá zmínka o Michaelu Crichtonovi mě přivedla na jeden nápad,“ pokračovala Lilly. „Tohle je generace, která byla vychovaná ve strachu – ve strachu z feminismu, který, jak dobře víme, pošlapává rodinné hodnoty, hahaha. Ve strachu z terorismu, ve

strachu, že propadnou u zkoušek a nedostanou se na Yale nebo Princeton a budou neúspěšní a dostanou se jenom na nějakou horší školu, takže budou moct dělat jen podřadnou práci a vydělávat sto tisíc dolarů ročně místo sto padesáti tisíc. Myslím, že na tyhle strachy to musíme hrát. Musíme z nich udělat naši výhodu.“

„A jak asi?“ podivila jsem se. Ne že by mi na tom zvlášť záleželo. „Technicky vzato jsme stejná generace jako Lanina sestra. No... jsme sice starší. Ale stejně je to pořád jedna generace.“

„Ne, to nejsme,“ namítla Lilly a v očích se jí objevil záblesk, který nevěstil nic dobrého. „Ta holka se narodila moc pozdě na to, aby sledovala *Správnou pětku*, a to z ní dělá jinou generaci. A já vím přesně, kde je jejich slabé místo. A už na tom pracuju. Do zítřka bude všechno připravené. Neboj se, princko. Budou tě prosit na kolenou, abys byla předsedkyně výboru, až s nimi skončím.“

„Páni,“ hlesla jsem. „No, tak díky. Ale hele, Lilly – totiž, já vlastně nevím, jestli chci být letos předsedkyně.“

Lilly na mě vytřeštila oči. „Proč?“

Zhluboka jsem se nadechla. Tohle nebude hračka.

„No, prostě... víš, že jsem z matiky dopadla u zkoušek bledě. A letos mám matematiku pro pokročilé. A chemii. Přisahám ti, zatím jsme ji měli jen jednou a já už vůbec nevím, o čem se na těchhle hodinách mluví. Ani úplně vzdáleně. Fakt bych se letos asi měla soustředit na školu. Prostě si nemyslím, že bych měla čas ji řídit. Ne když mám ještě na krku ty princeznovské hodiny.“

Lilly nadzvedla obočí. Tohle u ní nesnáším. Protože to umí, a já ne.

„To je kvůli bráchovi, co,“ ozvala se. Nebyla to otázka.

„Jasně že není,“ namítla jsem.

„Protože když teď odjede,“ pokračovala Lilly, „budeš mít mnohem VÍC času. Ne méně.“

„No jo,“ odsekla jsem trochu hrubě, „ale taky, když odjede, nebudu mít nikoho, kdo by mi s chemií a matikou pomáhal. Budu si muset najít nějaké doučování. A když si budu platit někoho cizího, ten k nám nebude ochotný chodit v deset večer jako Michael, až mi skončí zasedání výboru a nějaká státní večeře na genovijské ambasádě.“

Lilly se netvářila moc chápavě. „Teda, tohle mi přece neuděláš,“ prohlásila. „Ty jsi ještě apatičtější než zbytek školy! Jsi horší než ten potěr z devítky!“

„Lilly,“ přerušila jsem ji, „rozhodně si myslím, že bys vyhrála i beze mě. Když si to tak vezmeš – nikdo by proti tobě nekandidoval.“

„Víš dobře, že bych nikdy nedostala padesát procent hlasů,“ procedila Lilly skrz zuby. „Proč nemůžeš prostě kandidovat a pak odstoupit, jako jsme to CHTĚLY udělat vlani?“

„Protože můj kluk odjíždí na celý rok pryč už ZA TŘI DNY!“ Skoro jsem zaječela, takže paní Hillová odtrhla zrak od katalogu Isabelly Birdové. Ztišila jsem trochu hlas. „A já s ním chci strávit tolik času, kolik půjde. Což znamená, že nehodlám trávit večery tím, že si budu psát projevy a vyrábět odznaky Volte Miu.“

„Já ti projevy napíšu,“ procedila Lilly skrz zuby, pořád ještě rozzuřená. „A vyrobím odznaky. Ty potom prostě uděláš to, cos měla udělat už vlani, teda odstoupíš.“

„Panebože!“ vyhrkla jsem zoufale, jen abych se jí zbavila. „Mně to je fuk. No tak jo, FAJN!“

„FAJN!“ odsekla Lilly.

V tu chvíli mi došlo, že jsem si málem nechala proklouznout mezi prsty báječnou šanci, a dodala jsem: „POD JEDNOU PODMÍNKOU.“ A Lilly na to jen: „Cože?“

„Řekneš mi, jestli jste To s Džejpím v létě dělali.“

Lilly na mě chvíli zírala. A pak, jako by to od ní byla ta největší oběť, řekla: „No tak jo. Dozvíš se to. Ale až PO volbách.“

To mi nevadilo. Aspoň něco. Takže se to konečně dozvím.

Nevím, proč mě to tak zajímá. Ale prostě si myslím, že jestli se moje nejlepší kamarádka už milovala, měla bych to vědět. Do všech podrobností. Zvláště vzhledem k tomu, že já si během příštího roku nebudu moci ke svému klukovi ani PŘIVONĚT, a budu muset žít jen prostřednictvím Lillyina vztahu.

I když Lilly mi jednou řekla, že Džejpímu ke krku nečichá a že jsem ujetá, když to dělám s Michaellem.

Lilly se zřejmě v prenatalním stadiu nevyvinuly druhotné čichové orgány, jak se to stává u spousty jedinců. Evidentně až na mě.

Což je jen další příklad toho, jaká jsem hříčka přírody.

Paní Hillová se mě zrovna zeptala, co bych chtěla letos během speciálky dělat. Takže jsem jí musela povědět, jak jsem pohořela u zkoušek z matiky.

Takže mi dala řešit nějaké slovní úlohy z *Průvodce středoškolskou matematikou*.

Myslím, že tohle, stejně jako další události z posledních čtyřiaadvaceti hodin mého života, definitivně dokazuje jednu věc: Bůh není.

Protože kdyby byl, nemohl by být tak lhostejný k mému utrpení.

Jill si v samoobsluze koupila pět jablek. Zaplatila pětidolarovou bankovkou a dostala sedmdesát pět centů nazpět. Jill si uvědomila, že je to moc, a vrátila prodavačce jeden čtvrtáček. Kolik stála jablka?

PANEBOŽE. Právě proto normální člověk platí kreditkami. Jdeme dál.

Jaké je nejmenší celé kladné číslo dělitelné 2, 3, 4, a 5?

Jak to mám asi vědět? No tak jo. Další:

Krabička se 100 sušenkami váží 0,4 kg. Kolik váží jedna sušenka (vgramech)?

K ČEMU POTŘEBUJU VĚDĚT TAKOVÉ NESMYSLY????
KDYŽ MÁM JEDNOHO DNE VLÁDNOUT ZEMI A BUDU MÍT
SVOJE VLASTNÍ KRÁLOVSKÉ ÚČETNÍ? PROČ PROČ
PROČ???? TO NENÍ FÉR!!!!!!!!!!!!!!

Středa, 8. září, chemie

Mio – je to pravda? Vážně Michael odjíždí na rok do Tsukuby, aby tam pracoval na vývoji robotické paže, která bude znamenat konec nutnosti operovat srdce klasickou metodou s otevřením hrudníku?

Panebože. Už je to tady zase. Tina trvá na tom, že mě Kenny pořád miluje – i po takové době – a já zase trvám na tom, že by měla přestat tahat svoje představy z harlekýnek do normálního života.

Ale možná jsem na ni byla zbytečně tvrdá. Možná má PRAVDU. Protože proč by se jinak tolik zajímal o to, jak to vypadá s mým milostným vztahem????

Jo, Kenny, je to pravda. Ale nerozešli jsme se!!!

To je super! Myslíš, že bych u něj třeba mohl dělat – až se vrátí – jako praktikant, nebo tak něco? Protože mě robotika vždycky fascinovala. Víš, vlastně jsem se tak trochu vrtal v designu orbitálního rotoru pro robotický skalpel. Myslíš, že by Michael o mně mohl uvažovat? Doufám teda, že hodlá zaměstnávat kamarády.

Aha. Takže jemu nejde o mě..., což je docela úleva.

Kenny, ty o těch roboticko-chirurgických pitomostech něco víš?

Ano, samozřejmě. A nejsou to pitomosti, Mio, je to objev, který v oboru robotické chirurgie skutečně posunuje hranice známého světa. V nemocnicích po celém světě jsou už dnes instalovány robotické chirurgické systémy. Konečným cílem na poli robotiky je vytvořit systém, který bude pracovat tak jako Michaelův prototyp. Když se mu podaří sestavit model, který bude skutečně pracovat tak, jak má... no, dalo by se říct, že takové zemětřesení nenastalo ve vědě od chvíle,

kdy naklonovali ovci Lucy. Michaela budou oslavovat jako génia, možná víc než génia. Bude z něj SPASITEL MEDICÍNY.

Aha. Tak to jo. Díky, žes mi to vysvětlil. Já se za tebe u Michaela přimluvím.

Jsi hodná. Díky!

Mio – jsi v pořádku? U oběda ses toho falafelu sotva dotkla.

Pane jo, ten Džejpí je ale pozorný! Jak to, že si toho všiml?

Jsem v pohodě. Snad.

Myslím, že ti ten Borisův zasvěcený rozbor partnerských vztahů v orchestrech moc nepomohl.

No, vlastně moc ne. Jde o to, že... proč by měl SPASITEL MEDICÍNY chtít chodit zrovna se mnou? Chci říct, jsem prostě jen PRINCEZNA. A princezna může být kdekdo. Stačí se narodit těm správným rodičům. Není to o nic těžší, než se narodit jako Paris Hiltonová, panebože.

Ale předpokládám, že ty si přinejmenším nezapomínáš brát ráno spodní prádlo.

A to jako mluví v můj prospěch?

Promiň, ale připadalo mi, že situace potřebuje trochu odlehčit. Špatný odhad. Mio, ty jsi báječná holka sama za sebe. To přece víš. Jsi mnohem víc než jen princezna. Vlastně si myslím, že to je na tobě ta nejnepodstatnější věc a ne něco, co tě URČUJE.

Ale já jsem nic NEUDEĚLALA. Myslím jako nic tak velkého, aby si mě lidi podle toho pamatovali. Až na to, že jsem princezna,

což, jak už jsem se zmínila, není nic, co bych UDEĎLALA. Prostě jsem se tak narodila.

Je ti teprve šestnáct. Dej si trochu času.

Ale Michaelovi je teprve devatenáct a už možná zachrání životy tisíců lidí. Třeba už za rok. Jestli chci udělat něco velkého, měla bych s tím začít už TEĎ.

Myslel jsem, že chceš napsat scénář o svém životě a Lilly že to bude režírovat.

To jo, jenomže co jsem v životě udělala významného, aby ten scénář byl o něčem? Chci říct, já jsem nezachránila stovky Židů před nacistickými vyhlazovacími tábory. Ani jsem neoslepla a nenapsala krásnou hudbu.

Myslím, že se nemůžeš chtít srovnávat hned s Oskarem Schindlerem nebo Steviem Wonderem.

Copak to nechápeš? Já se srovnávám s MICHAELEM.

Ale Michael tě miluje takovou, jaká jsi! Tak s čím si to pořád lámeš hlavu? Jsi úžasná, protože jsi skvělá kamarádka a jsi hrozně vtipná a máš smysl pro humor a vůbec.

No jo. Snad. Ale co když v Japonsku potká nějaké chytré, krásné holky? Jak mám vědět, že se do NICH nezamiluje?

Na Kolumbijské už taky nejspíš potkal spousty chytrých a krásných holek, a nezamiloval se do nich, no ne?

Totíž... ne... Ale hlavně proto, že jsou sice chytré, ale vypadají jako Judith Gershnerová.

Kdo je Judith Gershnerová?

Jedna holka, která chodila sem do školy a uměla klonovat ovocné mušky a já si myslela, že ji Michael miluje – hele, víš co? To je fuk. Máš pravdu. Chovám se směšně.

Neřekl jsem, že se chováš směšně. Jenom že jsi na sebe moc tvrdá. Jsi úžasná, a kdyby Michaela jen napadlo angažovat se někde jinde, s radostí mu za tebe nakopu zadek.

Aha. Díky. Ale na to mám Larse.

Mie: nesmíš se na mě naštvat, ale jestli chceš zvládnout tohle pololetí, musíš si přestat dopisovat s Džejpím a začít dávat pozor. Vím, že spolu děláme laborky, ale jestli nebudeš stíhat, já za tebe pracovat nehodlám.

Dobře, Kenny. Promiň. Máš pravdu.

PŘISTIŽENI!!!!

Nech toho už! Rozesmáváš mě!!!!!!!!!! A já už dávám pozor.

Archimédův zákon: Těleso ponořené do kapaliny je nadlehčováno silou, rovnající se tíze kapaliny stejného objemu, jako je ponořená část tělesa.

Hustota typických pevných a kapalných látek v g/ml

Látka	Hustota
Benzin	0,68
Led	0,92
Voda	1,00
Sůl	2,16
Železo	7,86
Ocel	11,38
Rtuť	13,55
Zlato	19,3

Uvědomuju si, že chemie je důležitá, víte, pro každodenní život a vůbec. Ale vážně. K čemu mi bude znát hustotu benzinu, když mě čeká kariéra genovijské panovnice?

Středa, 8. září, matematika

Kombinovaná funkce = kombinace 2 funkcí

$f(g(x)) \neq g(f(x))$

Sloučení je jakýkoli souhrn bodů v systému koordinat x-y

Konstantní funkce = horizontální linie

Horizontální linie svírá úhel 0 stupňů

Pane.

Bože.

To.

Je.

Taková.

Nuda.

Domácí úkoly:

Třídnická hodina: nic

Úvod do tv.ps: popište osobu, kterou znáte

Angličtina: *Franny a Zooey*

Francouzština: pokračovat *décrire un soíramusant avec les amis*

Speciálka: nic

Tělocvik: nic

Chemie: Kenny mi řekne

Matematika: ??????????????

Středa, 8. září, v limuzíně cestou

z hotelu Ritz-Carlton

Když jsem dneska nakráčela do apartmá Grandmère v Ritzu (protože ve W. to bylo natolik neuspokojivé, že tam dokázala strávit jen jednu noc), šokovalo mě, když jsem uviděla tátu.

Úplně jsem zapomněla, že přijel do města na to zasedání Generálního shromáždění OSN.

A on nejspíš zapomněl, že není moc dobrý nápad stavovat se u Grandmère před „koktejlovou“ hodinou (Grandmère řekl její doktor, že si nesmí dávat víc než tři sidecary k svačině, pokud nechce, aby se u ní zase objevila srdeční arytmie. Takže odpoledne začíná být už víc než trochu nevrlá).

„Podívej se na tohle!“ vykřikla a zatřásla tátovi před obličejem polštářem. „Obyčejné povlečení! To je skandál! Není divu, že má Rommel vyrážku!“

„Rommel má pořád vyrážku,“ prohodil unaveně táta. Pak si všiml, že jsem přišla, a ozval se: „Ahoj, holčičko. Už jsme se dlouho ne – – – *co se ti to stalo s vlasy?*“

Už jsem se ani nenamáhala, abych si připadala uražená. Když vám váš kluk oznámí, že se zrovna stěhuje do Japonska, trochu vám to přehází priority.

„Dala jsem se ostříhat,“ odpověděla jsem. „A je mi jedno, jestli se ti to nelíbí. Už nebudu mít tolik práce s účesem, a to je jediné, na čem záleží. Teda mně.“

„Aha,“ ozval se táta. „Hm, uhm. Hezké. Co se stalo?“

„Cože? Nic.“

„Něco se stalo, Mio. To přece vidím.“

„Vážně nic,“ ujistila jsem ho. Při představě, že oběma rodičům se stačí jen na mě podívat a vidí, že se něco děje, jsem si znova uvědomila, jak moc mi ta záležitost s Michaelovým stěhováním musela ublížit. Protože já se SNAŽÍM nedávat nic najevo. Vážně. Už kvůli Michaelovi. Protože vím, že bych měla být šťastná, že se mu to povedlo.

A já JSEM šťastná.

Pokud zrovna nebrečím. V duchu.

„Posloucháš mě vůbec, Phillipe?“ dožadovala se Grandmère tátovy pozornosti, „říkám ti, že Rommel potřebuje kvalitnější polštáře, přinejmenším!“

Táta si povzdychl. „Nechám ti poslat z Berdorfu ty nejlepší, ano? Mio, já vím, že se něco děje. Copak matka zase vyvedla? Nechala se zavřít při jednom z těch svých protiválečných protestů? Už jsem jí říkal, že se má přestat k něčemu přivazovat.“

„Nejde o *mamku*,“ odpověděla jsem a mrskla sebou na pohovku potaženou brokátem. „A kromě toho, už se k ničemu nepřivazovala řetězem... *léta*.“

„No, je to velice... nevyzpytatelná žena,“ mínil táta. Což byl jeho způsob, jak co nejšetrněji vyjádřit, že mamka je ve spoustě věcí nestálá a nezodpovědná. Ale ne pokud jde o její děti. „Ale máš pravdu, neměl jsem hned zbrkle vyvozovat závěry. S Frankem to taky nemá nic společného? Nemají spolu nějaké problémy? Mít v domě miminko je náročné. Aspoň se to tvrdí.“

Protočila jsem panenky. Taťka se vždycky snaží vyšťourat, co se děje mezi mamkou a panem Gianinim. Což je docela k smíchu, protože mezi nimi se ve skutečnosti skoro nic neděje. Teda pokud vás nezajímají jejich dohady kvůli tomu, jestli se při snídani budou dívat na CNN (pan G.) nebo na MTV (mamka). Mamka hned po ránu politiku nesnáší. Má radši Panic! At the Disco.

„Nejde jen o polštáře, Phillipe,“ pokračovala Grandmère. „Uvědomuješ si, že televizory v tomhle hotelu mají jen *sedmadvacetipalcové* obrazovky?“

„Vždyť pořád tvrdíš, že americká televize je jen samý sex a násilí,“ namítl táta a s úžasem se na ni zadíval.

„No, ano,“ odpověděla Grandmère, „to je, ale až na *Soudkyni Judy*.“

„Jde prostě o... o všechno,“ odpověděla jsem na tátovu otázku a ignorovala Grandmère, protože táta to dělal taky. „Pololetí začalo teprve včera, ale už je to naprostá hrůza. Slečna Martinezová mě zapsala do úvodu do tvůrčího psaní. Ale mě do tvůrčího psaní nikdo UVÁDĚT nemusí. Já tvůrčím psáním prostě žiju. A o chemii a

matematice radši ani nemluví. Ale ze všeho nejhorší je... to s Michaellem.“

Když to táta uslyšel, ani se netvářil moc překvapeně. Vlastně vypadal spíš potěšeně.

„No, Mio, nerad ti to sice říkám, ale... obávám se, že to muselo přijít. Michael je teď na vysoké a ty jsi pořád na střední, a musíš trávit spoustu času svými královskými povinnostmi a v Genovii. Takže můžeš jen těžko předpokládat, že by na tebe mladík v jeho věku jen trpně čekal. Je přirozené, že si Michael třeba našel nějakou dívku přiměřenějšího věku, která bude mít čas trávit volno tak, jak to studenti dělávají – těmi aktivitami, které se pro středoškolačku a princeznu nehodí.“

„Tati!“ vytřeštila jsem na něj oči. „Michael se se mnou nerozešel. Totiž, jestli jsi tím svým proslovem chtěl říct zrovna tohle.“

„Ne?“ Táta se přestal tvářit spokojeně. „Aha. Tak – co ti tedy provedl?“

„No... pamatuješ, jak jsme spolu letěli do Genovie a dívali se cestou na *Pána prstenů*?“

„Ano.“ Táta protočil panenky. „Chystáš se mi naznačit, že Michael musí odnést do Mordoru Jeden prsten?“

„Ne,“ odpověděla jsem. Nechápala jsem, jak si z toho může dělat legraci. „Ale chce dokázat elfskému králi, že za něco stojí, jako Aragorn.“

„Kdo je elfský král?“ chtěl vědět táta. Znělo to upřímně zmateně.

„TATI. TY jsi elfský král.“

„Vážně?“ Táta si upravil kravatu a zase se zatvářil spokojeně. Pak se zarazil. „Počkej... já nemám špičaté uši. Nebo ano?“

„Myslím to OBRAZNĚ, tati,“ vyhrkla jsem a protočila panenky. „Michael má pocit, že ti musí dokázat, že je hoden být s tvou dcerou. Jako měl Aragorn pocit, že musí dokázat elfskému králi, že je hoden být s Arwen.“

„No,“ pochopil konečně táta, „na tom nevidím nic špatného. Ale jak to hodlá konkrétně provést? Tedy, jak hodlá získat mé uznání?“

Protože, promiň, ale stanout v čele armády Mrtvých, aby porazil skuruty, to mě zrovna moc nebere.“

„Michael nechce vést žádnou armádu Mrtvých. Vynalézá robotickou chirurgickou ruku, která umožní operovat srdce bez otevření hrudníku,“ vysvětlila jsem.

Táta se přestal šklebit.

„Vážně?“ zeptal se úplně jiným tónem. „Tohle udělal?“

„No, sestrojil prototyp,“ upřesnila jsem. „A nějaká japonská společnost ho nutí, aby tam přiletěl a pomohl jim vyrobit funkční model. Nebo tak něco. Ale jde o to, že to bude trvat ROK! Michael bude v Tsukubě ROK! Nebo ještě víc!“

„Rok,“ opakoval táta. „Nebo víc. Aha. To je hodně dlouhá doba.“

„Ano, je to dlouhá doba,“ pronesla jsem dramaticky, „a až bude tisíce kilometrů daleko a bude vynalézat ty svoje suprové věci, já budu trčet v pitomém Úvodu do kreativního psaní a na chemii, kterou vůbec nechápu, a to už ani nemluví o matematice, kde vůbec netuším, o čem ten předmět je a nevím, proč se to mám učit, když stejně máme účetní.“

„No tak, no tak,“ brzdil mě táta. „Všichni se musí učit matematiku, aby dokázali samostatně uvažovat a staly se z nich vyrovnané osobnosti.“

„Víš, co by ze mě udělalo samostatně uvažující osobnost, a z tebe filantropa, kterého by všichni oslavovali a možná by tě i *Time* navrhl na osobnost roku?“ zeptala jsem se. „Já ti to řeknu: kdybys založil tady v New Yorku svou vlastní robotickou laboratoř, aby Michael mohl dělat tu svoji umělou ruku tady!“

Táta najednou vybuchl upřímným, srdečným smíchem.

Což bylo skvělé. Až na to, že já si nedělala legraci.

„Myslím to vážně, tati,“ řekla jsem. „Chci říct, proč ne? Peníze na to přece máš.“

„Mio,“ táta se zalykal smíchy, „já nevím o robotice ani zbla!“

„Ale Michael ví,“ připomněla jsem mu. „Může ti vysvětlit, co bude potřebovat. A ty můžeš jen, no, víš co. Zaplatit za to. A jestli bude mít Michael úspěch, budeš taky slavný. Vsadím se, že tě pozvou do pořadu *Larryho Kinga*. Co záleží na *Vogue*... jen si vem,

jak bude POTOM Genovie slavná! Turistiku to úplně rozpumpuje. A musíš uznat, že v poslední době, co dolar posiluje, trochu upadá.“

„Mio,“ táta zavrtěl hlavou, „to je naprostý nesmysl. Ten Michaelův úspěch mě opravdu těší – vždycky jsem věděl, že je to slibný hoch. Ale nehodlám utratit miliony dolarů na vybudování nějaké robotické laboratoře, abys mohla strávit předposlední ročník na střední škole muckáním se svým klukem, místo aby ses věnovala matematice.“

Zírala jsem na něj. „Dneska už se muckání neříká, tati.“

Protože NĚCO jsem říct musela.

„Pardon.“ Grandmère přestala dusat po pokoji a zastavila se uprostřed místnosti. „Nerada přerušuji vaši velice důležitou rozmluvu o TOM HOCHOVI. Ale zajímalo by mě, jestli jste si vy dva všimli, co je na tomhle pokoji podivného. Co tu velice očividně CHYBÍ.“

Rozhlédli jsme se s tátou kolem. Střešní apartmá Grandmère mělo asi devadesát metrů čtverečních a byli tu dvě ložnice, dvě a půl koupelny – v každé z nich byla mramorová vana a zvláštní sprchovací kout, dvě dvanáctipalcové televize s plochou obrazovkou (tím myslím jenom v *koupelnách*) a koupelnový nábytek navržený exkluzivně Frédericem Fekkaiem a Côté Bastidem, holicí strojky Floris a svíčky Frette –, obývací pokoj, kuchyňská přípravná, jídelna se stolem pro osm lidí, knihovna plná knížek, DVD přehrávač, stereo, stojan s DVD a CD disky, bezdrátový telefon se záznamníkem a číselnou pamětí, vysokorychlostní připojení na internet a taky dalekohled ve stojanu, aby hosté mohli pozorovat hvězdy nebo se dívat přes park do bytu Woodyho Allena.

Naprosto NIC tady NECHYBĚLO.

„POPELNÍK!“ vykřikla Grandmère. „JE TO NEKUŘÁCKÉ APARTMÁ!“

Táta obrátil oči v sloup. Pak si povzdychl. A řekl: „Mio, jestli mi chce Michael dokázat, že si tě zaslouží, jak tvrdíš, pak by mou pomoc stejně nepřijal. Je mi líto, že budeš celý rok bez něj, ale já si myslím, že když se budeš soustředit výhradně na učení, mohlo by ti to jenom prospět. Matko,“ obrátil se ke Grandmère, „jsi opravdu

neskutečná. Ale seženu ti apartmá v jiném hotelu. Zavolám si, ano?“ A pak odešel do jídelny, aby to zařídil.

Grandmère se zatvářila spokojeně. Sáhla do kabelky, vytáhla plastovou kartu na otvírání dveří a položila ji na stůl před mě.

„Hm, vypadá to, že se budu stěhovat,“ pronesla. „Už zase.“

„Grandmère,“ sykla jsem. Někdy by z ní člověk vážně ZEŠÍLEL. „Víš, že na světě existují lidi, co žijí ve stanech a obytných přívěsech, protože je postihly hurikány a tsunami a zemětřesení? A ty si stěžuješ, že tady nemůžeš KOUŘIT? Na tomhle apartmá není nic špatného. Je naprosto překrásné. Je stejně nádherné, jako bylo tvoje apartmá v hotelu Plaza. Jsi prostě směšná. Děláš to jen proto, že nesnášíš změny.“

„To je asi pravda,“ připustila s povzdechem Grandmère a posadila se na jedno z brokátových křesílek naproti pohovce, na které jsem seděla já. „Ale myslím, že by ti moje pošetilost mohla jen prospět.“

„Co?“ Poslouchala jsem ji jen na půl ucha. Nechápala jsem, jak mohl táta tak rychle zamítnout můj nápad s postavením vlastní laboratoře. Vážně si myslím, že to byl prima nápad. Totiž, na to, že mi to jen tak blesklo hlavou. Ale připadalo mi, že zrovna pro něco takového by se mohl nadchnout. V Genovii taky staví nemocnice a pojmenovává je po sobě. Myslím, že Výzkumná robotická laboratoř knížete Phillipa Renalda by vůbec neznělo špatně.

„Tohle apartmá je zaplacené až do konce týdne,“ pokračovala Grandmère a významně poklepala na kartu, kterou položila před mě. „Já tu samozřejmě nezůstanu. Ale není důvod, proč bys ho nemohla využít ty... jak se ti líbí.“

„A co mám asi tak dělat s apartmá v Ritzu, Grandmère?“ nechápala jsem. „Možná ti to uniklo, protože myslíš jen na ty svoje stížnosti kvůli ubytování, ale já tenhle měsíc nehodlám pořádat žádné divoké večírky. Procházím právě životní krizí.“

Grandmère se na mě ostře zadívala. „Někdy opravdu nechápu,“ pronesla uštěpačně, „jak ty a já můžeme být pokrevní příbuzné.“

„Tak to jsme dvě,“ odsekla jsem.

„No, apartmá je tvoje,“ zopakovala Grandmère a přistrčila kartu ke mně. „Nakládej s tím, jak uznáš za vhodné. Já osobně, kdybych

žila u rodičů a můj vyvolený odjížděl na rok pryč, aby něco dokázal MÉMU otci, bych tohle místo využila, abych se s ním důvěrně a romanticky rozloučila. Ale to bych udělala já. Vždycky jsem byla velice vášnivá žena a nechala se ovládat emocemi. Často se mi stávalo, že jsem –“

Bla bla bla. Grandmère mluvila a mluvila. A mluvila. Táta se vrátil z jídelny a oznámil, že objednal apartmá ve Four Seasons, a tak Grandmère zazvonila na komornou a nařídila jí, aby už potřetí v tomhle týdnu začala balit.

Takže tím pro dnešek moje princeznovská hodina skončila.

Ještě že za tohle doučování neplatím, protože si vážně myslím, že to lektorka začíná dost flákat.

Asi jsem dostala halucinace z dehydratace, protože jsem měla všechny příznaky:

- Extrémní žízeň
- Suchou pusou bez slin
- Suché oči; žádné slzy
- Ztrátu potřeby močit nebo močení méně než 3x za den
- Ruce a nohy studené na dotek
- Pocit únavy, neklidu a rozčilení
- Lehkou závrať, která pomine, když se člověk položí

Ovšem všechny tyhle symptomy mám vždycky, když musím strávit nějakou dobu s Grandmère.

Ale stejně jsem v limuzíně vypila všechnu zásobu minerálky, jen pro všechny případy.

Středa, 8. září, střešní apartmá

Michael si chce užít všechno, co New York nabízí, než v pátek odjede. Dneska večeříme v jeho oblíbeném podniku, Corner Bistro ve West Village. Přisahá, že tam dělají nejlepší hamburgery ve městě – teda kromě Johnnyho Rocketse.

Jenže tam Michael nechodí, protože je proti řetězcům rychlého občerstvení. Tvrdí, že přispívají k homogenizaci Ameriky, a že vytlačují z trhu místní restaurace a podniky, takže komunity ztrácejí to, co je činí jedinečnými, takže nakonec bude Amerika jeden obrovský obchodák a ve všech městech budou jen Wall-Marty, McDonaldy, Jiffy Lube a Apelbee. A Amerika se místo tavícího kotle kultur stane majonézou.

Jako vegetariánka se samozřejmě nepřidám k Michaelově hledání Jediného dokonalého hamburgeru. Dám si salát a brambůrky.

Mamka mi dovolila jít večer ven, i když není víkend, protože ví, že tohle jsou poslední dny, které strávíme s Michaelem na stejné polokouli. Pan G. se snažil vykládat něco o mém úkolu z matematiky – asi se bavil se slečnou Hongovou ve sborovně nebo co –, ale mamka se na něj VÝZNAMNĚ zadívala a pan G. zmlkl. Jsem ráda, že mám tak fajn rodiče.

No, až na tátu. Nechápu, jak mohl říct ne na můj nápad vybudovat vlastní výzkumnou robotickou laboratoř. Ale jeho smůla. Michaelovi o tom nic vykládat nebudu. Teda o tom, na co jsem se táty ptala. Vlastně si nejsem jistá, ani kdyby táta souhlasil, že by Michael chtěl v téhle laboratoři pracovat, vzhledem k tomu, že Chce Odjet Daleko Kvůli Tomu, Že Spolu Nespíme.

A už vůbec mu nehodlám vykládat o tom klíči, který mi dala Grandmère. Kdyby Michael zjistil, že mám k dispozici apartmá v hotelu, určitě by chtěl –

**JEŽÍŠÍ.
KRISTE.**

Středa, 8. září, Corner Bistro

Musím psát rychle. Michael šel právě na bar pro ubrousky. Nevím, kam zmizela servírka. Je tady fakt blázinec. Někdo musel o tomhle podniku utrousit něco v průvodci. Před chvílí tady zastavil turistický autobus a vyplivl do restaurace asi tak stovku turistů.

To je fuk. Prostě, došlo mi to, právě když se pro mě Michael stavil doma. Teda jako to, co DOOPRAVDY udělala Grandmère, když mi dala ten klíč a když mi řekla, abych se s Michaelem důvěrně a romanticky rozloučila. Jo! Grandmère MUSELA myslet přesně to, co teď myslím, že myslela.

Dala mi klíče od apartmá v Ritzu, abych měla místo na

SEX!!!

Je to tak! Grandmère mi věnovala apartmá v Ritzu, abych se s Michaelem mohla „rozloučit“. V soukromí, které bychom nikde jinde neměli, protože ani jeden z nás nemá vlastní byt.

Jinými slovy, moje babička mi dala svou verzi Dokonalého daru; nejdokonalejšího daru, jaký si dospívající člověk může přát:

DALA MI KLÍČE OD POKOJE, ABYCH MĚLA MÍSTO NA SEX!!!!!!

Vím, že to zní neuvěřitelně. Ale je to pravda. Žádné jiné vysvětlení pro to nemám. Grandmère chce, abych se pomilovala se svým klukem večer předtím, než odletí do Japonska.

Až na to, že nechápu, proč by mě vlastní babička měla povzbuzovat, abych se vzdala svého Nejcennějšího daru, když je mi teprve šestnáct? Babičky by měly být staromódní a chtít, aby jejich vnučky čekaly s konzumací vztahu až do svatby. Babičky nevěří na to, že si máte kalhoty nejdřív vyzkoušet, než je koupíte. Babičky vždycky říkají věci jako: „Proč by si kupoval krávu, když může mít mléko zadarmo?“ Od babiček se čeká, že budou chtít pro potomky svých potomků to nejlepší.

A může si Grandmère vážně myslet, že milovat se s Michaelem v jejím bývalém pokoji v hotelu Ritz je pro mě to NEJLEPŠÍ?

Ledaže by.

PANEBOŽE. Teď mi to došlo:

Co když se mi Grandmère snaží pomoci, aby si Michael tu cestu do Japonska rozmyslel???

Vážně. Protože který kluk by – když dostane na vybranou, jestli mít sex, nebo ne, vybíral ne? Chci říct, Michael přece říkal, že chce odjet do Japonska i kvůli tomu ne-sexu.

No, teda kromě zachraňování tisíců životů a vydělání milionů, aby dokázal našim a časopisu *Us Weekly*, že si mě zaslouží.

Ale kdyby věděl, že bude příležitost mít sex, nechtěl by zůstat?

Já vím. Zní to ŠÍLENĚ.

Tak šíleně, že by to mohlo zabrat.

Ne. NE!!!! Nechápu, jak jsem to mohla napsat!!!! Všechno je špatně!!!!

Totíž, všechno – myslím jako používat sex jako donucovací prostředek, aby člověk někoho zmanipuloval. Je to proti všem feministickým zásadám. Panebože, co si Grandmère MYSLÍ?

Až na to, že Grandmère žádné feministické zásady nemá. No, nebo má, ale nemyslí si to.

A potom je tady samozřejmě to, že jsem chtěla čekat až do maturitního plesu. Totíž, slíbila jsem to Tině. SLÍBILY jsme si navzájem, že si uchováme svůj Nejcennější dar až do maturity.

Jenomže to bylo předtím. Předtím, než se Michael rozhodl vydat za Svatým robotickým grálem. Tina by to určitě pochopila –

Počkat! Copak nad tím fakt vážně uvažuju? Ne! To nesmím! Je to hrůza! Nikdy bych nic takového neudělala! Nemohla bych připravit svět o tu Michaelovu robotickou blbost! Nemůžu udělat nic takového. Jsem PRINCEZNA, když už to musím říct tak nahlas!

Ale co když – jenom co když – se budeme s Michaelem milovat v apartmá Grandmère v Ritzu a jemu se to bude tak líbit, že se rozhodne vůbec nikam nejezdit? Nestálo by to ZA TO, zapomenout na chvíli na feministické zásady? Nebylo by to nakonec VÍC FEMINISTICKÉ, protože kdyby tu Michael zůstal a já bych si mohla vonět k jeho krku, uvolňoval by se mi do mozku pravidelně serotonin, takže by ze mě byla klidnější a vyrovnanější osobnost,

lepší předsedkyně studentského výboru a vůbec bych se líp vyrovnávala se svou životní rolí?

AAAAAAAACHCHCHCH. Michael už je zpátky s ubrousky. Tak až potom.

Středa, 8. září, 11 večer, můj pokoj

No, bylo to moc fajn. Dali jsme si báječnou večeři a taky pár košíčků z cukrárny Magnolia (z té, jak o ní mluví v noční show *Saturday Night Live*).

Pak jsme strávili důvěrnou půlhodinku v chodbě našeho domu, zatímco Lars předstíral, že dává peníze do parkovacího automatu, i když jeho limuzína má diplomatickou značku a ještě nikdy jsme nedostali pokutový bloček.

Vážně si nemyslím, že by to byl jen serotonin, co se mi právě teď vyplavil do mozku v důsledku čichání k Michaelovu krku (a to už nemluvím o oxytocinu, hormonu, který se uvolňuje do mozku v důsledku sexuálního prožitku. Proto nás ve zdravotědě nabádají, abychom se nemilovali s někým, koho moc neznáme, protože oxytocin může zatemnit úsudek a vy pak máte pocit, že jste do někoho zamilovaní, ale ve skutečnosti je to jen oxytocin a vy s tím druhým nemáte vlastně nic společného a třeba se ani nemáte moc rádi. Což vysvětluje, proč si Grandpère mohl vzít Grandmère).

Ne. Myslím, že je to opravdu to. Jsem připravená. Připravená vzdát se svého Nejcennějšího daru. Připravená na S.

Proto jsem řekla Michaelovi, když už byl na odchodu: „Na zítřejší večer nic neplánuj. Mám pro tebe překvapení.“

A Michael se zvědavě zeptal: „Vážně? A co je to?“

Ale já na to: „Kdybych ti to řekla, tak už by to nebylo překvapení.“

A Michael se jen usmál a odpověděl: „Tak dobře,“ a políbil mě ještě jednou a pak mi popřál dobrou noc. A odešel.

Vsadím se, že to bude pořádné překvapení. A vím, že technicky vzato je nezákonné, abych se s Michaelem milovala, protože mi je šestnáct, takže jsem ještě rok pod hranicí, kterou stanovuje zákon státu New York.

A taky si uvědomuju, že milovat se s Michaelem skoro dva roky předtím, než jsem to měla v plánu jen proto, že ho chci přimět, aby neodjížděl do Japonska, protože existuje velká pravděpodobnost, že s vyhlídkou na možnost sexu si to rozmyslí, je manipulativní a antifeministické.

ALE JE MI TO JEDNO.

NEMŮŽU ho nechat odjet do Japonska. Prostě NEMŮŽU. Je mi vážně moc líto všech těch pacientů, co jim budou muset při operaci srdce otevírat hrudník kvůli mému sobeckému rozhodnutí.

Ale holka prostě někdy musí udělat to, co musí, aby si v tomhle bláznivém světě, kde v jednu chvíli jíte sezamové nudle a v další váš kluk odjíždí do Japonska, zachovala zdravý rozum.

Tak to prostě je.

Panebože. Nemůžu uvěřit, že jsem to udělala, že to chci udělat. MÁM to udělat? MÁM TO UDEĚLAT???

Jako obvykle. Dávat otázky deníku moc nepomáhá. Nevím, proč se do toho vůbec pouštím.

JÁ, A PRINCEZNA???? ANO, SPRÁVNĚ.

Scénář Mii Thermopolisové

(první koncept)

Scéna 16

INTERIÉR/DEN – Střešní apartmá v hotelu Plaza. Děsivě vyhlížející stará žena s vytetovaným obočím (KNĚŽNA VDOVA CLARISSA) zírá na MIU, která se před ní krčí v křesle. Poblíž se klepe vypelichaný trpasličí pudl (ROMMEL).

KNĚŽNA VDOVA CLARISSA

Jenom se chci ujistit, že to chápu správně. Tvůj otec ti řekl, že jsi genovijská princezna, a ty brečíš. A to jako proč?

MIA

Nechci být princezna. Chci být prostě Mia.

KNĚŽNA VDOVA CLARISSA

Sed' rovně. Nedávej si nohy přes opěradlo. Jenže ty nejsi Mia. Jsi Amélie. Chceš mi snad tvrdit, že netoužíš zaujmout své právoplatné místo na trůně?

MIA

Grandmère, ty víš stejně dobře jako já, že se na princeznu nehodím. Tak proč s tím vůbec ztrácíme čas?

KNĚŽNA VDOVA CLARISSA

Jsi dědičkou Genovijského knížectví. Až můj syn zemře, zaujmeš jeho místo. Tak to prostě je. A nedá se s tím nic dělat.

MIA

Jo, to je fuk, Grandmère. Hele, mám hrozně moc úkolů. Jak dlouho bude ta princeznovská věc trvat?

Čtvrtek, 9 září, třídnická hodina

Udělám to. Myslím To. Dneska večer. Celou noc jsem o tom přemýšlela a teď už jsem si jistá – nic jiného se dělat nedá.

Vím, že je to sobecké. Vím, že zhasnu světýlko naděje pro všechny pacienty s nemocným srdcem, kterým by jeho vynález pomohl.

Ale co naplat. Spousta lidí přežila klasickou operaci srdce a jsou v pohodě. Třeba David Letterman. A Bill Clinton. Člověk prostě musí něco vydržet. A vůbec. Možná, kdyby nejedli tolik masa, tak by operaci srdce vůbec NEPOTŘEBOVALI. Myslel už někdo na tohle?

Panebože. Nemůžu uvěřit tomu, že jsem to fakt napsala. CO SE TO SE MNOU DĚJE? Stává se ze mě jeden z těch militantních vegetariánů, co si myslí, že organizace Heifer Project, která dává chudým vdovám krávy a kozy, aby mohly prodávat mléko a uživit svoje děti, je špatná, protože zotročuje zvířata.

Fakt nevím, co to je. Asi začínám bláznit. Dokonce jsem se přesvědčila, že mám ještě krabičku kondomů, které jsme si museli koupit na zdravotědu – tenkrát, když jsme se učili o bezpečném sexu. Samozřejmě jsem je vybírala podle barvy. Chci říct, je jich TOLIK, že člověk vážně neví, čím se řídit... Takže jsem teď měla v batohu kondomy s příchutí jahoda a piña colada. (Ani jsem netušila, že jsou OCHUCENÉ, dokud jsem se dneska ráno nepodívala na krabičku, když jsem chtěla zjistit, jestli ještě nejsou prošlé. Naštěstí nebyly).

Jsem ochotná obětovat panenství jen proto, abych svého milovaného udržela na stejné polokouli.

Ale právě mi došlo, že v průběhu toho obětování se mu Ho budu muset doopravdy dotknout.

Ale vůbec poprvé mě ta myšlenka nepřiměla říct (nebo napsat) *fuj*.

Asi dospívám.

Čtvrtek, 9 září, Úvod do tvůrčího psaní

Popište osobu, kterou znáte:

Jeho vlasy vypadají na první pohled tmavé, ale při bližším zkoumání zjistíte, že jsou v nich vlastně pruhy oříškově hnědé, zlatavé a černé. Na chlapce je nosí dost dlouhé, ale ne proto, aby vypadal „in“. Jen má prostě tolik zájmů, že nemá čas si je dávat pravidelně stříhat. Také jeho oči vypadají na první pohled tmavé, ale ve skutečnosti jsou kaleidoskopem hnědé a mahagonové, s občasnými tečkami rubínové a zlaté, jako dvě jezírka v pozdním létě. Při pohledu do nich cítíte, že byste se do nich chtěli ponořit a plavat v nich navěky. Nos: římský. Rty: prostě neodolatelné. Krk: voňavý – ekologicky šetrný Tide z límce jeho košile, holicí pěna Gillette a mýdlo Ivory. To všechno dohromady je můj kluk.

B –

Lepší. Ale měla bys víc rozvést například konstatování, proč jsou jeho rty tak neodolatelné.

C. Martinezová

Čtvrtek, 9 září, angličtina

A teď důležitá otázka: Mám to říct Tině?

Totíž, je logické, že Lilly to povědět nemůžu. Ta by prokoukla můj plán a okamžitě by jí došlo, co mám za lubem. Což by si nevysvětlila jako mou nehynoucí lásku a oddanost k Michaelovi, ale jako pokus ho ovládat.

Pomocí sexu.

A silně pochybuju, že by mi to schvalovala.

A rozhodně by mě obvinila z porušení feministické etikety tím, že chci použít své ženské zbraně místo mozku, abych dostala, co chci.

Ale není to, jako když Gloria Steinemová v přestrojení pronikla mezi playboyové zajíčky do Grotta, aby odhalila, jak špatné mzdy ty holky dostávají a jak dlouho musejí pracovat? Já dělám v podstatě totéž. Chci obětovat svoje panenství, abych zabránila cennému příslušníku naší společnosti opustit naše řady. V dlouhodobém výhledu bude moje milování s Michaelem přínosem pro americké hospodářství.

Takže by se dalo říct, že je mou povinností občanky udělat To.

Na druhou stranu, jestli Lilly a Džejpí vážně zpečetili v létě svůj vztah sexem (i když jsem je pozorovala při obědě, což je jediná doba během vyučování, kde jsme všichni tři spolu, a až na občasně výměny potravin jsem žádnou důvěrnost mezi nimi nezaznamenala. Dokonce se ani nevodí po chodbě za ruce, ani se ráno nelíbají na přivítanou. Ačkoliv to může být proto, že spolu cukrují, jenom když jsou sami. ANEBO to může být tím, že se ještě v intimnostech nedostali tak daleko, jak tvrdí drby), Lilly by tomu rozuměla.

Totíž... hormony jsou vážně MOCNÉ. Není legrace se jim vzepřít. Tomu by Lilly ze všech lidí rozuměla nejlíp.

Totíž... kdybyste se jim přestali vzpírat z jiného důvodu než já. Protože ten můj důvod je ŠPATNÝ.

Mio, co děláš? Píšeš si poznámky? Já myslela, že jsi *Franny a Zooey* ještě nedočetla!

Ne, Tino, nedělám si poznámky. Píšu do deníku. Tino, chci ti něco říct. Ale bojím se, že mě kvůli tomu budeš nenávidět.

To nikdy! Kromě toho, cokoli je lepší než ji poslouchat, jak vykládá o propojení mezi židovsko-křesťanským a východním náboženstvím v Salingerovi.

Dobře, tak hele: Myslím, že po dnešní noci už nebudu Poslední panna na SSAE.

COŽE???? TAK VY TO S MICHAЕLEM BUDETE DĚLAT!!!! ACH, MIO!!!! KDY JSTE SE VY DVA TAKHLE ROZHODLI????

No, MY se vlastně nerozhodli. Já se rozhodla. Nezlob se na mě, jo? Ale Grandmère mi dala klíč k jejímu apartmá v Ritzu, které už nepotřebuje. Chci tam vzít Michaela dneska večer a překvapit ho tím.

Tak ty se s ním chceš něžně milovat, aby měl vzpomínku na vaši nádhernou noc, kterou by si s sebou mohl vzít na tu dlouhou cestu na druhý konec světa, kam se vydává, aby dokázal, že je tě hoden? Ach Mio, to je TAK ROMANTICKÉ!!!!

No, teda, popravdě řečeno, chci se s ním něžně milovat, aby změnil názor a zůstal v New Yorku. Protože který kluk by chtěl odjet do Japonska, když bude mít vyhlídku na pravidelný sex doma za rohem?

Aha. Tak to je taky dobré. Asi.

Vážně? Nemyslíš, že jsem hnusná, protože s ním chci emocionálně manipulovat? Tím, že mu dám svůj Nejcennější dar?

No, já chápu, proč to chceš udělat. Chci říct, když ho miluješ, tak ho přirozeně nechceš ztratit. A vím, že Boris ti tuhle u oběda moc nepomohl, když začal plácát o těch klarinetistkách.

I když, upřímně řečeno, Mio, já vůbec nevěřím tomu, že by si Michael v Japonsku začal něco s nějakou klarinetistkou.

Ale stejně. Já bych to radši neriskovala, Tino. Musím NĚCO udělat. Aspoň to ZKUSIT.

Dobře. Ale vážně chceš jít AŽ DO KONCE? Teda, už jsi to zkoušela se sprchou, jak jsme to viděly, když jsme tenkrát v noci koukaly na placeném kanále na ten film *Čtyřicetiletá panna*?

No jasně! To bylo mooooooc poučné.

To bylo. A podle toho filmu to bude trvat tak minutu, vzhledem k tomu, že to bude poprvé i pro Michaela.

Ano, ale v tom filmu taky bylo, že podruhé už to může trvat DVĚ HODINY.

Mně to trvalo tak dlouho, když jsem to zkoušela s tou sprchou. Ale to asi proto, že jsem si představovala špatnou osobu. Myslela jsem na Borise, ale asi jsem měla spíš myslet na Coleho z *Charmed*.

Mně taky! Teda, to trvalo dvě hodiny. Ale možná by byl lepší James Franco z *Tristana a Isoldy*, ne Cole.

Myslíš, že to v normálním životě bude fungovat? Totiž, i bez vody?

To nevím, Tino. Ale jsem ochotná podstoupit to riziko, jestli to znamená, že tím budu moct přesvědčit Michaela, aby zůstal se mnou.

To naprosto chápu. Jsem na sto procent s tebou. Máš kondomy?

Jasně. A po škole se stavím v lékárně pro antikoncepční houbičku. Protože, víš, kondomy, když se používají správně, tě ochrání na 95 %o. A těch zbylých pět procent nemůžu riskovat.

Ale co řekne Lars, až uvidí, že kupuješ antikoncepční houbičky? Bude vědět, že to není do školy jako kondomy. Chodí přece na stejné hodiny jako ty – i když tam asi nedává moc pozor (no, ty taky ne!).

Řeknu Larsovi, že to mám pro tebe. Jako dárek, z legrace. Tak mě nepráskni, jo?

Ha ha ha. Dárek pro mě. To je vážně legrační.

No, nemůžu přece říct pro Lilly, protože co kdyby se jí Lars zeptal???

Lilly o tom nepovíš?

Tino, jak bych mohla? Vždyť víš, co by řekla.

Když Michael neodjede do Japonska, tak se ta jeho robotická ruka nikdy nevyrobí a tisíce lidí, kteří by měli šanci žít, kdybys ho nechala jet, umřou.

Ale Tino. Proč jsi na mě zlá?

Já jen myslím, že tohle by řekla Lilly. Já tomu doopravdy NEVĚŘÍM. Aspoň ne úplně. Michael je velice inteligentní a myslím, že určitě přijde na nějaký způsob, jak by mohl tu ruku sestrojít i tady... už jsem ti říkala, že můj táta má vysoký tlak a cholesterol, a doktor mu řekl, že jestli nevynechá z jídelníčku červené maso, může se chystat na bypass?

Tak řekni mamce, ať ho nenechá objednávat tolik bifteků.

Jo, řeknu. Páni, Mio! To je strašně vzrušující! Tak ty budeš první z naší party, kdo se vzdá svého Nejcennějšího daru! Teda až na Lilly, jestli To s Džejpím o prázdninách opravdu dělali.

A určitě se na mě nezlobíš? Myslím jako, že poruším slib, co jsme si daly, a nepočkám až na noc maturitního plesu?

Ale Mio, to víš, že ne! Chápu, že jsou tady polehčující okolnosti. Chci říct, kdyby Boris dostal nabídku hrát první housle v nějakém australském orchestru a chystal by se tam odjet, udělala bych totéž. Až na to, že by Boris tím, že odjede, nezachránil žádné životy, natož aby se chtěl předvést před národem, kterému budu jednoho dne vládnout.

Díky, Tino. Myslím to vážně. Moc jsi mi pomohla.

Od toho jsem tady!

Vážně, může mít člověk lepší kamarádku, než je Tina Hakim Baba? To těžko.

Dobře, takže:

**SEZNAM VĚCÍ,
KTERÉ JE DOBRÉ UDĚLAT PŘED MILOVÁNÍM:**

1. Použít antikoncepční houbičku.
2. Oholit si podpaží/nohy.
3. Oholit si oblast bikin????
4. Najít pěkné prádlo. (Ale mám vůbec nějaké opravdu PĚKNÉ? No ano, vlastně mám tu levandulovou soupravu, co mi dala Grandmère k narozeninám. Ještě jsou na ní visačky. Doufám, že když si ji vezmu na sebe bez vyprání, nedostanu vyrážku.)
5. Deodorant.
6. Najít schované pupínky.

7. Oblafnout Larse. (To bude hračka. Chci mu říct, že jdu večer k Michaelovi domů, a že mě má vyzvednout v jedenáct. Pak s Michaelem vyklouzneme po zadním schodišti, vyběhneme z domu sklepem a pak si vezmeme taxík do Ritzu. Michaelovi se to možná bude zdát divné, ale řeknu mu, že je to součást překvapení.)
8. Udělat si peeling!
9. Vytrhat knírek.
10. Nakrmit Tlust'ocha Louie.

Čtvrtek, 9 září, oběd

Když jsem dneska dorazila do jídelny, všimla jsem si, že na každém stole stojí červený trojúhelníkový stojánek, jako mívají v restauracích s nabídkou nápojů. A ve všech byly nějaké lístky. Na našem stole na něm například stálo:

VAROVÁNÍ

Víte, že nejpravděpodobnější hrozbou, které teď čelí Američané, je pandemie? S tím, jak se bioterorismus stává skutečnou hrozbou a letecká doprava prožívá boom, mohou v naší populaci kdykoli propuknout smrtelné nemoci jako ptačí chřipka a neštovice? Věděli byste VY, co dělat v případě bioteroristického útoku?

MIA, princezna Genovie, to ví.

Volte SKUTEČNÉ VŮDCE.

Volte CHYTŘE.

Volte Miu.

Na vedlejším stole zase bylo:

VAROVÁNÍ:

Víte, že kdyby nukleární bomba (bomba, jejíž výbušná směs obsahuje radioaktivní materiál) dopadla během vyučování na Times Square, dokonce i jen mírný větřík by zanesl radioaktivní spad naším směrem během několika minut a vystavil by nás radioaktivnímu ozáření, které vede k rakovině a/nebo smrti? Věděli byste VY, co dělat v případě jaderného bombového útoku?

MIA, princezna Genovie, to ví.

Volte SKUTEČNÉ VŮDCE.

Volte CHYTŘE.

Volte Miu.

A na dalším stole zase:

VAROVÁNÍ:

Víte, že v roce 1737 a znovu v roce 1884 postihlo New York zemětřesení o síle pěti stupňů? Je více než pravděpodobné, že město čekají další otřesy. Vzhledem k tomu, že většina spodního Manhattanu stojí na sedimentech, vytěžených při první stavbě Světového obchodního centra, a že většina budov na Upper East Side byla postavena ještě před vydáním předpisů o prevenci následků zemětřesení, jaké bychom měli šance přežít další zemětřesení o síle pěti nebo ještě víc stupňů? Věděli byste VY, co dělat v případě takové katastrofy?

MIA, princezna Genovie, to ví.

Volte SKUTEČNÉ VŮDCE.

Volte CHYTŘE.

Volte Miu.

Nemuseli jste být zrovna SKUTEČNÝ VŮDCE, abyste uhodli, kde se ty malé třešňově červené stojánky vzaly. Zrovna v tu chvíli jsem ji uviděla, jak pochoduje k našemu stolu, tác naložený salátem a kuřecími prsíčky. (Lilly se v poslední době snaží jíst zdravě. Zhubla pět kilo a nevypadá už tolik jako mopslík. Dokonce už jsou jí vidět lícní kosti.) Vyhrkla jsem: „Co si jako myslíš, že děláš?“ A ukázala na stoly.

„Bezva, vid’?“ pochválila se. „Džejpí je rozmnožil na kopírce v práci u táty.“

„Ne,“ odsekla jsem. „Nejsou bezva. Lilly, co se to pokoušíš dělat? Chceš lidi VYDĚSIT, aby mě volili?“

„Přesně tak,“ souhlasila Lilly a posadila se. „To je jediná věc, které tahle generace rozumí. Vyrostli na zprávách stanice Fox News a na bulvární žurnalistice. Nepoznají, co je správné, ani kdyby je to plesklo přes nos. Zato strach poznají bezpečně. Strachu rozumějí. Tak získáš jejich hlasy.“

„Lilly,“ ozvala jsem se. Nemohla jsem tomu uvěřit. „Já NECHCI, aby mě lidi volili jen proto, že se bojí, že by jinak nevěděli, co mají dělat v případě jaderného bombového útoku! Já chci, aby mě volili, protože uznávají moje názory a podporují moje stanoviska.“

„Jenomže ty nemáš žádné názory ani stanoviska,“ poznamenala Lilly věčně. „A stejně chceš po vítězství odstoupit. Tak co se staráš?“

„Prostě mi to přijde nefér,“ potřásla jsem hlavou.

„V médiích i v politice to takhle dělají všichni,“ namítla Lilly. „Tak proč bychom nemohly my?“

„Tím to není o nic férovější.“

„Ahoj.“ Džejpí dorazil k nám a položil si tác naproti Lillyinu. „Víte, lidi, jak by to dopadlo, kdyby na New York udeřil hurikán o síle třetího stupně? Nesmějte se, to už se stalo. V roce 1893 pouhopouhý hurikánek druhého stupně zničil ostrov Hog Island, prázdninové letovisko u Rockaways v Queensu. Celý ostrov, s hotely a se vším, přes noc zmizel. Tak si jen pomyslete, co by udělal o stupeň silnější víchř. Věděli byste VY, co dělat v případě takové katastrofy?“ vytáhl z kapsy letáček. „Nedělejte si starosti, princezna Mia to ví.“

„Moc vtipné,“ zamumlala jsem. „Lilly, vážně –“

„Mio, vážně,“ oplatila mi Lilly. „Ty se jen starej, jak bys bráčkovi rozmluvila odjezd do Japonska, a starosti s volební kampaní na předsedkyni výboru nech na mně.“

Zůstala jsem na ni zírat. LILY TO VÍ??? JAK TO MŮŽE VĚDĚT???

Musela si všimnout, jak jsem překvapená, protože jen protočila panenky a řekla: „Ale prosím tě, princko. Kamarádíme spolu už od školky. Ty si myslíš, že nevím, když máš něco za lubem? Ale ať už je to, co chce, určitě to bude zábava, ale nejspíš to nezafunguje. Ten kluk už se rozhodl. Fantazii taky neporučíš.“

„Mio!“ K našemu stolu se přihnala Ling Su s očima navrch hlavy. „Vážně je to pravda? Vážně je v Kearny v New Jersey továrna na výrobu chloru, a kdyby ji napadli teroristi, jedovatý chlorový mrak, který by připlul na Manhattan, by za chvíli všechny zabil nebo by těžce onemocněli?“

„A co ten výbuch v jaderné elektrárně v Indian Point?“ chtěla vědět Perin. „Mohla by radioaktivní voda vážně uniknout až sem a otrávit městské zásoby vody, takže by zahynuly tisíce lidí a město by se na desítky let stalo neobyvatelným?“

Podívala jsem se na Lilly. „Vidiš, cos udělala!“ vyhrkla jsem. „Všechny jsi vyděsila pitomostmi, které se nejspíš vůbec nestanou!“

„Jak to myslíš, pitomostmi?“ vybuchla Lilly. „A co výpadek proudu? Roky všichni tvrdili, že už k žádnému výpadku proudu dojít nemůže, a lup. DOŠLO. Máme štěstí, že elektriku nahodili tak rychle, protože jinak by lidi začali brzo drancovat a navzájem se vraždit.“

„A ty fakt víš, co by se mělo dělat v případě, že by někdo začal šířit neštovice?“ chtěla vědět Ling Su. „Protože USA mají jenom tři sta milionů vakcín, a když si nestoupneš do fronty mezi prvními, nejspíš umřeš dřív, než tě stačí naočkovat. A ty máš přístup k nějakým tajným zásobám vakcíny, protože jsi princezna, nebo co? A nemohla bys zařídit, aby nás naočkovali radši předem, kdyby třeba teroristi vypustili bacil neštovic do vzduchu už zítra, aby se nám nic nestalo?“

„Lilly!“ Byla jsem tak znechucená, že jsem jen stěží dokázala vyslovovat. „Musíš to okamžitě zarazit! Ty lidem namlouváš, že mám nějaký tajný přístup k vakcíně proti neštovicím, a kdyby nás někdo napadl, tak ji všem seženu! Jenomže to není pravda!“

Ling Su a Perin se zatvářily hrozně zklamaně, když slyšely, že nemám doma ve skřínce zásobu skleněných ampulek s vakcínou. Boris se rozesmál.

„Co je na tom k smíchu?“ houkla jsem na něj.

„Jenom –“ Všiml si, že po něm Tina zlostně loupala okem, a přestal se chechtat. „Nic.“

„Princko,“ Lilly se nadechla, „připouštím, že tady pracujeme s nejnižšími lidskými pudry, ale podívej se kolem sebe.“

Poslechla jsem ji. Všude kolem nás si lidi četli varování, bavili se o tom a vrhali po mně nervózní pohledy.

„Vidiš?“ prohlásila triumfálně Lilly, „funguje to. Už tomu propadli. Budou tě volit, protože si myslí, že na to znáš odpovědi. A mimochodem, kdyby vybuchla elektrárna v Indian Point, co bys dělala?“

„Přesvědčila se, že si všichni do několika hodin po vystavení radiaci vzali draslíkovo-jodové tablety, které je mají chránit před absorbováním záření. Ujistila se, že všichni mají aspoň na pár týdnů

zásoby čisté vody, konzervovaných potravin a předepsaných léků, aby mohli zůstat uvnitř budov s ventilací a nevycházeli ven, dokud se nevyčistí vzduch,“ odrecitovala jsem automaticky.

„A v případě zemětřesení?“

„Schovat se v rámu dveří nebo pod nějakým pevným kusem nábytku. Po překonání největších otřesů ihned vypnout vodu, plyn a elektřinu.“

„A v případě epidemie ptačí chřipky?“

„No, rozhodně musí všichni okamžitě začít užívat Tamiflu, plus mýt si ruce a nosit na obličejích chirurgické masky, a taky se vyhýbat telefonním automatům, madlům a početným shromážděním, jako je třeba výprodej v Macy's nebo dopravní špička v metru.“

Lilly se zatvářila triumfálně. „Vidíš? Já si to nevymyslela. Ty VÍŠ, co by měl člověk dělat v případě katastrofy nebo útoku. Já tě znám, Mio, ty si děláš se vším starosti, a jsi nejspíš ten nejpopravenější člověk na Manhattanu, pokud jde o obecné ohrožení. Nesnaž se to popírat. Právě jsme slyšeli důkaz.“

To mě připravilo o řeč, protože všechno, co Lilly řekla, byla naprosto nezpochybnitelná pravda, ale stejně mi to pořád připadalo nefér. Myslím jako děsit takhle lidi. Než skončil oběd, tři prváci se mě přišli zeptat, co by se mělo dělat v případě jaderného bombardování (nařídít všem, aby zůstali uvnitř budov, a po opuštění zasažené oblasti si všichni musí sundat oděvy, odložit batohy a všechny potřeby a okamžitě se umýt mýdlem a vodou) a hurikánu. (Uf. Evakuace. A nezapomenout doma kočku.)

Možná, že Lilly MÁ pravdu. V těchhle nejistých dobách možná lidi vážně hledají vůdce, který si předem dělá starosti a plánuje pro případ neštěstí, takže oni sami si s tím nemusí lámat hlavu a můžou se bavit.

A možná je zrovna můj úkol na téhle planetě – ne být genovijská princezna, ale dělat si starosti, aby si je nemusel dělat nikdo jiný.

Lilly mi zrovna ukázala dárek na rozloučenou, který koupila svému bratrovi: krabičku na karty Magie, aby si je mohl vzít s sebou do Japonska a nepomíchaly se mu. Neměla jsem to srdce jí říkat, že

- a) Michael už nehraje Magie, a
- b) že do Japonska nepojede, protože já mu hodlám poskytnout velice, velice dobrý důvod, proč zůstat na Manhattanu.

No, ne že bych neměla to srdce... Vlastně jsem jí to nevyklopila proto, aby mi třeba nenakopala zadek. Chodí do posilovny (taký kvůli hubnutí), na spinning a s maminkou na ajurvědu. Když si někdo nechá od úplně cizích lidí natírat nahé tělo olejem, není to zrovna osoba, kterou bych si chtěla proti sobě popudit.

Když už o tom mluvíme, nesmím dneska zapomenout na ten peeling.

Je trochu zvláštní, že ani nejsem moc nervózní a vůbec. Ale asi to znamená, že jsem se rozhodla správně. Prostě to vypadá, že je to... správné.

Na jídelním lístku v restauraci jsou čtyři předkrmy, pět hlavních chodů a tři dezerty. Kolik různých večeří, skládajících se vždy z předkrmu, hlavního chodu a zákusku, si může host objednat?

A co pití? Myslel někdo na PITÍ? Nebo jsou hosté nuceni zemřít na dehydrataci? KDO tohle vůbec psal, proboha?

Cena džínů se od loňského roku zvedla o 30 %, jestliže loňská cena byla x , jaká je letošní cena (vyjádřeno pomocí x)?

Panebože, koho by to zajímalo?

Průměrná výška (aritmeticky) 4 členek šestičlenného týmu roztleskávaček je 175 cm. jaká je průměrná výška zbývajících dvou roztleskávaček, jestliže průměrná výška celého týmu je 180 cm?

ROZTLESKÁVAČKY? V PRŮVODCI STŘEDOŠKOLSKOU MATEMATIKOU???

Ach, panebože, komu to chci namluvit? Nemůžu to udělat.
NEMŮŽU TO UDĚLAT!!! Nemůžu začít se sexem. Jsem
PRINCEZNA, když už to musím říct nahlas.

Panebože. Myslím, že jsem dostala srdeční záchvat.

Čtvrtek, 9 září, ošetřovna

No jo. Není to zase takový trapas nebo tak něco. Myslím jako, že jsem zkolabovala při tělocviku, když jsme supěly kolem nádrže.

Mám dýchat do papírového pytlíku s hlavou mezi koleny. Jenže to už jsem dělala a očividně to nepomáhá. Už se mi dýchá docela dobře. Ale jsem hrozně VYDĚŠENÁ. Nemůžu uvěřit, že se to vážně chystám udělat.

Co když se něco pokazí a mamka s tátou na to přijdou? Jako třeba, jestli se ukáže, že mám pořád ještě panenskou blánu (protože ve zdravotvědě nám říkali, že většina dívek ji ztratí při přirozených sportovních aktivitách, jako je jízda na kole nebo na koni)? A začnu hrozně krváčet a Michael mě bude muset odvézt na pohotovost k někomu, kdo bude vypadat jako dr. Kovac, a já tam upadnu do komatu?

PAK BUDOU VŠICHNI VĚDĚT, ŽE UŽ NEMÁM SVŮJ NEJCENNĚJŠÍ DAR.

A je pravda, že jsem ještě neslyšela, že by se to stalo nějaké opravdové holce, ale dívky v Tininých historických romancích vždycky poprvé krvácejí – ale nevadí jim to a stejně se zachvívají při mohutném výbuchu orgasmu.

Jenže nevím, jestli bych já dokázala za takových okolností prožívat orgasmus. Zvláště s někým dalším v jedné místnosti. S někým jiným než Jamesem Frankem oblečeným v rytířské zbroji.

Ale ne, jde sem sestra.

No jo. Sestra Lloydová mi zrovna řekla, že je naprostý nesmysl, aby některá dívka po protržení panenské blány krvácela tak, že by ji museli odvézt do nemocnice, ledaže by byla hemofylička. A taky říkala, že většina dívek má už blánu protrženou. A každopádně je v ní otvor, jinak bychom nemohly menstruat.

Takže celý Nejcennější dar je vlastně pitomost.

Sestra taky tvrdí, že historické romance nejsou moc spolehlivé, když jde o fyzické záležitosti, a dala mi brožurku *Myslíš, že už můžeš začít sexuální žít?* Na obálce je zmatená dvojice a uvnitř řeči o tom, jak se má člověk chránit před otěhotněním. Neříká se tam nic o tom, že by panenství bylo Nejcennější dar, který má dát dívka až tomu, za

koho se provdá. Ale říká se v ní, že máte počkat se sexem na toho, koho dobře znáte a víte jistě, že ho milujete, což já u Michaela vím – díky oxytocinu.

A pak jsou tam nějaké žvásty o věkové hranici. (Ale kdo by se o to staral? Pochybují, že by táta dal Michaela zažalovat, aby se celý svět dozvěděl, že jsem měla předmanželský sex. To asi těžko.)

Taky je tam odstavec o sexuální abstinenci a o tom, jak je dobré To nedělat. S tím naprosto souhlasím. Já bych byla docela spokojená. A pro ostatní holky je to rozhodně dobré, nedělat to, jenže ostatní holky nemají kluka, který vynalézá robotické ruce na operace srdce a odjíždí zítra od Japonska. Na rok.

Tohle jsem sestře Lloydové neřekla, teda o tom sexu. Ale vyprávěla jsem jí o Michaelovi a o tom, jak jsem z toho zoufalá, a že si myslím, že jestli odjede, tak to nepřežiju.

A sestra Lloydová na to odpověděla: „Můj bratr byl vloni na trojitém bypassu. Museli mu otevřít hrudník. Říkal, že takovou bolest ještě nezažil a že si asi šest neděl přál, aby radši umřel.“

Což je mi kvůli bratrovi sestry Lloydové moc líto, ale MŮJ problém to nijak neřeší.

Čtvrtek, 9 září, chemie

Mio, jsi v pořádku? Slyšel jsem, že jsi byla o tělocviku na ošetřovně.

Páni, tady se novinky šíří kosmickou rychlostí! Díky, nic mi není, Džejpí. Jenom jsem se trochu zchvátila, jak jsme běžaly kolem nádrže.

Slyšel jsem. Fajn, že jsi v pořádku. I když vypadáš trochu bledá.

Mám spoustu starostí. Tak asi proto.

To je pravda! Michael odjíždí zítra ráno, vid'?

Jo, nejspíš jo.

Jak to myslíš, nejspíš? Já myslel, že už je to tutovka.

No, možná. Uvidíme.

Byla by hanba, kdyby nejel. Taková příležitost.

Já vím, že je. Pro něj. Ale co JÁ? Já tady budu trčet úplně sama.

Jak sama? Máš přece MĚ!

Ha ha. Ty víš, jak to myslím.

No, asi jsem trochu přemýšlel o tom, co vykládal včera u oběda Boris. Víím, že jsi na něj měla vztek, ale on měl svým způsobem pravdu. Budeš chtít chodit s někým jiným, až Michael odjede? Teda, myslím jako, jestli jste o tom spolu mluvili? Protože by od něj bylo nefér, kdyby čekal, že budeš rok sedět

doma. Totiž, že si nikdy nevyjdeš s žádným klukem. Pokud bys o to ty stála, samozřejmě.

Ale já o to nestojím!!!! Miluju Michaela.

Já vím, že miluješ. Ale je ti teprve šestnáct. To vážně budeš sedět každou sobotu doma, než se vrátí?

Nemusím sedět každou sobotu doma. Mám kamarádky. A vůbec.

Ale tvoje kamarádky všechny s někým chodí. Netvrdím, že s tebou nebudou chtít trávit čas, ale můžeš se začít cítit trochu osamělá, když všechny půjdou v sobotu na rande a ty ne.

To je pravda. Ale aspoň budu mít čas na svůj román. A scénář! A možná – jestli Michael opravdu odjede – je stačím dodělat, než se vrátí. A pak bych taky něco dokázala! Možná ne tak světoborného, jako je jeho vynález. Ale, víš, aspoň něco víc, než jen být princezna.

Myslel jsem, že jsme se včera shodli, že jsi dokázala už to, že jsi Mia. To stačí.

Já vím. Ty jsi na mě hrozně hodný. Ale každý je někým, a já chci udělat něco zvláštního.

Mio, jestli nebudeš v téhle hodině dávat pozor, nevím, jak chceš zvládnout učivo. Nečekej, že tě zase budu tahat z kaše jako vloni. Mám toho dost i tak. Kenny

Ten kluk mi vážně začíná jít na nervy.

Ale má pravdu. Měli bychom toho nechat a dávat pozor.

Já dávám pozor. Na tebe.

Džejpí! Přestaň mě rozesmávat!

Dobře. Ale myslím, že to potřebuješ.

Džejpí je tak hodný!!!! Lilly může být šťastná, že má tak skvělého kluka. No dobře. Zpátky k chemii.

Počkat. KOLIK chemických prvků? A to je máme znát VŠECHNY???

Čtvrtek, 9 září, matematika

DŮVODY, PROČ TO DNESKA VEČER DĚLAT VS. DŮVODY, PROČ TO DNESKA VEČER NEDĚLAT

Pro:

Může ho to přesvědčit, aby zůstal v New Yorku a neobjížděl do Japonska, což mě zachrání před nervovým zhroucením, protože si budu moct číchat k jeho krku.

Proti:

Může ho to přesvědčit, aby zůstal v New Yorku a neobjížděl do Japonska, což připraví svět o lékařský vynález s potenciálem zachraňovat lidské životy a moji babičku o důvod, aby mi přestala předhazovat kluky, kteří jsou pro mě podle jejího názoru „vhodnější“ (myslí tím bohatší) než Michael.

Pro:

Michael říká, že stejně nepůjde na můj maturitní ples, takže To s ním klidně můžu dělat hned teď.

Proti:

Ale možná, že než by došlo na můj maturitní ples, chtěl by Michael sex už tak zoufale, že by na ples nakonec přišel!

Pro:

Bude to pro nás příležitost dokázat si svou lásku fyzicky – tak, že z nás bude opravdu jedno tělo, jedna mysl, jedna duše.

Proti:

Co když si upšouknu nebo tak něco? Chci říct, když je člověk nahý, je přece všechno hrozně vidět!

Pro:

Když už mluvíme o té nahotě, konečně uvidím Michaela nahého.

Proti:

On uvidí nahou MĚ.

Pro:

Kdybychom měli sex dneska, místo abych čekala až na plesovou noc, vyhnuli bychom se klišé, jaké prožívá tolik dvojic ve filmech pro pubertáky.

Proti:

Fakt, že mi je teprve šestnáct, by mohl znamenat legální komplikace, hlavně pro Michaela. I když jsem si jistá, že by táta neriskoval palcové titulky na prvních stránkách o něčem takovém.

Pro:

Lilly už To dělala, aspoň myslím. A nezdá se, že by to jí nebo Džejpímu nějak uškodilo.

Proti:

Tohle ale nevím jistě.

Pro:

Když si navzájem odevzdáme Nejcennější dar naší neposkvrněnosti, vznikne mezi námi emocionální a duchovní pouto, které vydrží celý život a které už nikdy nebude ani jeden z nás moci navázat s někým jiným v tom nepravděpodobném případě, že bychom se rozešli.

Proti:

K tomuhle mě nic nenapadá.

Ale co. Tak To budeme dělat.

Já to zvládnou.

Domácí úkoly:

Třídnická hodina: nic

Úvod do tv.ps.: nějaká naprostá hovadina, na kterou si nemůžu vzpomenout

Angličtina: jednu stránku na téma *Tesejte trámy, tesaři*

Francouzština: další *décrire un soir amusant avec les amis*

Speciálka: nic

Tělocvik: nic

Chemie: Kdo ví?

Matematika: Koho to zajímá?

Čtvrtek, 9 září, hotel *Four Seasons*

Tenhle týden je pořád těžší a těžší najít Grandmère, abych mohla vůbec mít ty princeznovské hodiny. Nakonec jsme ji vystopovali ve střešním apartmá v hotelu *Four Seasons*, ale když jsem napochodovala dovnitř, panoval tam už zase obvyklý bláznec.

„Tyhle závěsy jsou prostě nemožné!“ rozčilovala se Grandmère na chláпка v obleku, který měl jmenovku s nápisem Jonathan Greer.

„Okamžitě je dám vyměnit, madam,“ sliboval Jonathan Greer.

Grandmère se zatvářila trochu překvapeně, že se s ní ani nehádá. Řekla: „S květinovým potiskem. Ne s proužkem.“

„Rozhodně, madam,“ souhlasil Jonathan Greer. „Neprodleně nechám pověsit závěsy s květinovým vzorem.“

Grandmère se na něj užasle zadívala. Byla prostě zvyklá na trochu víc odporu ze strany hotelové obsluhy, se kterou měla v poslední době co do činění.

„A nemůžu vystát kožené potahy,“ pokračovala a ukázala na krásnou klubovku v rohu pokoje. „Jsou hrozně kluzké a Rommel je nesnáší. Pach kůže ho znervózňuje. Jednou ho koplá do hlavy kráva.“

„Dám křesla okamžitě potáhnout, madam,“ odpověděl Greer. Zachytil můj pohled a zdvořile se mi uklonil. Ale hned se zase obrátil zpátky ke Grandmère. „Možná stejnou látkou, ze které budou závěsy?“

Grandmère vypadala trochu zaskočeně. „Tedy, ano... ano, to by bylo vhodné.“

„Nedala by si Vaše Výsost čaj?“ zeptal se ten chlapík. „Protože jsem si všiml, že dorazila vaše vnučka! Za okamžik tedy doručíme servis se dvěma šálky, ano? A dáte přednost obloženým chlebíčkům, nebo koláčkům? Nebo si budete přát obojí?“

Grandmère se tvářila, jako by měla každou chvíli omdlít, tak byla ohromená. „Obojí, samozřejmě,“ vypravila ze sebe. „A čaj Earl Grey.“

„Rozhodně,“ odpověděl Jonathan Greer, jako by jiný druh ani nepřicházel v úvahu. „A ještě koktejl pro vás, Výsosti? Snad sidecar – podávaný v koktejlové sklenice bez cukrového zdobení?“

Grandmère se musela posadit. Udělala to ladně – teda až na to, že málem zasedla Rommela. Ale ten stačil na poslední chvíli uhnout. Nejspíš spousta praxe.

„To by bylo výtečné,“ prohlásila chabě Grandmère.

„Pro vás cokoli, Výsosti, jen když zůstanete hostem v našem Královském apartmá,“ odpověděl Jonathan Greer s úklonou. „Stačí jen zavolat.“

A s tím se svižně otočil a odešel do vedlejšího pokoje, kde seděl táta. Grandmère tam neviděla, ale já zahlédla, jak táta tomu chlápovi strčil nějaké peníze a zamumlal poděkování.

Páni. Táta ale dovede být mazaný.

„Tak co,“ oslovil Grandmère, když vešel za ní do pokoje, „co myslíš? Bude ti to tady vyhovovat?“

„Říkají tomu Královské apartmá,“ prohodila ještě trochu omámeně Grandmère.

„A to taky je,“ potvrdil táta. „Tři luxusní ložnice – pro tebe, pro Rommela i pro komornou. Doufám, že to oceníš. A podívej... tady je popelník.“

Grandmère zamžikala na křišťálovou mísu, kterou jí táta ukazoval. „Jsou tady růže,“ pronesla. „Růžové a bílé. Ve všech vázách.“

„No vida, i růže,“ zareagoval potměšile táta. „Myslíš tedy, že tu vydržíš, než dodělají tvůj byt v Plaze?“

Grandmère se vzpamatovala. „Myslím, že je to tady celkem snesitelné,“ odpověděla zdráhavě. „I když ne zrovna takové, jak jsem zvyklá.“

„Samozřejmě,“ souhlasil táta. „Ale někdy v životě přicházejí chvíle, kdy musíme trpět. Ahoj, Mio, jak je?“

Odskočila jsem od okna, protože jsem se zrovna dívala dolů... Byli jsme ve třicátém druhém poschodí a musím říct, že i když byl výhled působivý, moc to nepomáhalo pocitu na zvracení, co se mě zmocnil už ve škole.

Ne že bych si myslela, že rovnou vyklopím oběd. Bylo to spíš takové šimrání v žaludku. Jako by mi tam poletoval jeden z těch kolibříků, co mi v Genovii občas přilétají k oknu.

Zřejmě šlo jen o nervózní očekávání slastí, jaké zažiju dneska v noci v Michaelově náručí.

„Dobře,“ odpověděla jsem tátovi. Asi až moc rychle, protože se na mě zvláště podíval.

„A víš to jistě?“ zeptal se. „Protože vypadáš nějak... bledě.“

„Jsem v pořádku,“ odpověděla jsem, „prostě, no... připravená na dnešní hodinu princeznování!“

Táta se na mě podíval ještě DIVNĚJI. Nikdy jsem nebyla moc dychtivá na hodiny princeznování. A připravená už vůbec ne.

„Ach Amélie,“ zasténala z pohovky Grandmère, „dnes na to nemám ani čas, ani trpělivost. Musíme s Jeanne ještě vybalit spoustu věcí.“ Což přeloženo do normálního jazyka znamenalo: *Jeanne bude vybalovat, zatímco já, kněžna vdova, ji budu prohánět.* „Potřebuji se napřed usadit a pak teprve začnu přemýšlet, co dalšího bych tě měla naučit. Tohle neustálé stěhování je příliš rozčilující. Nejenom pro mě, ale zvláště pro Rommela.“ Všichni jsme se podívali na Rommela, který se schoulil do klubíčka na druhé straně pohovky a spokojeně chrupal. Zřejmě se mu zdálo, že je daleko, daleko od Grandmère.

„Dobře, mami,“ ozval se táta. „Když tu teď máš pana Greera, který se o tebe dobře postará, myslím, že bych mohl jít a trochu –“

Grandmère si jen odfrkla. „Kterápak modelka z Victoria Secret je dneska ta šťastná, Phillipe?“ chtěla vědět. Ale než stačil odpovědět, pokračovala: „Amélie, tohle harcování po městě mi úplně ucpalo póry. Hodina princeznování pro dnešek odpadá. Musím si udělat pletovou masku.“

„Aha,“ odpověděla jsem, „tak jo, Grandmère.“ Jen hodně těžko jsem dokázala zakrýt úlevu. Mám ještě TOLIK holení.

Hm. Zajímalo by mě, jestli to Grandmère ví – jestli mě poslala domů právě proto?

Ale ne. To snad ne. Ani Grandmère snad není taková, aby mě doopravdy CHTĚLA vohnat do náruče předmanželského sexu.

Aspoň myslím. Nebo mohla? Proč by jinak –

Ne. To ne. Ani Grandmère nemůže být tak vypočítavá.

Čtvrtek, 9 září,

byť Moscovitzových, 7 večer

Dobře, tak jsem tady. Oholená a po peelingu a s umytými vlasy s kondicionerem a s antikoncepčními houbičkami v batohu. Myslím, že jsem připravená.

Teda až na pocit na zvracení, který mě nechce pustit.

Tady je naprostý blázeň. Michael se balí na cestu a jeho matka vypadá, jako by myslela, že v Japonsku ani neslyšeli o věcech jako šampon a toaletní papír. Pořád mu to strká do kufru. Ona a Maya, Moscovitzova hospodyně, byly nakupovat v hypermarketu v New Jersey, a nakoupili mu roční zásobu věcí, jako rodinné balení léků na kyselý žaludek, aby si to vzal s sebou.

Michael se vykrucoval: „Ale mami, v Japonsku to mají určité taky, nebo něco podobného. Nepotřebuju tahat rodinné balení. Ani litrovou láhev ústní vody.“

Ale paní doktorce Moscovitzové to bylo jedno. Všechno, co Michael vyndal, strčila do kufru znova.

Bylo to trochu smutné. Totiž, věděla jsem, jak je doktorce Moscovitzové. Chtěla mít pocit, že ve světě, co se tak bláznivě točí, dokáže ovládat aspoň něco. A zřejmě jí v tom pomůže vědomí, že jako matka zajistila, aby měl její syn dostatečnou zásobu papírových kapesníků nejmíň na tisíc let.

Kdybych jí tak mohla říct, že se nemá čeho bát, protože Michael do Japonska vůbec nepojede. Jenomže já jsem samozřejmě nemohla zasvětit do svého plánu dřív než MICHAELA.

No, Michaelovi už jsem prozradila, že budeme muset vyklouznout z domu zadem. Moc se mu to nelíbilo – vždycky se bojí, aby si to nerozházel s mým tátou, což by asi trápilo každého, vzhledem k tomu, že táta je velitelem elitní jednotky genovijské tajné služby –, ale určitě byl zvědavý. Řekl jenom: „Dobře, nech mě jen, abych si našel sako... asi ho mám u sebe v pokoji.“

Nemohl samozřejmě tušit, že sako potřebovat nebude.

Lilly právě vyšla ze svého pokoje s videokamerou. Ušklíbala se na mě: „Ahoj, princko, to jsem ráda, že tě tady vidím. Rychle – jaké

jsou hlavní metody, jak zabránit dalšímu globálnímu oteplování, aby nás nepotkala katastrofa srovnatelná s těmi, jaké známe z filmů, třeba *Den poté* nebo *Kategorie 6*? Totiž, co bys dělala, kdybys vládla celému světu, a ne jenom Genovii?“

„Lilly,“ zarazila jsem ji, „já vážně nemám náladu vystupovat ve tvém pořadu.“

„To není pro *Bez příkras*, to je pro volební kampaň. Tak dělej, rychle! Představ si, že máš projev v genovijském parlamentu.“

Povzdychla jsem si. „No tak dobře. Namísto toho, aby se ročně utratilo tři sta bilionů dolarů za těžbu a úpravu fosilních paliv, by světoví vůdci měli tyhle peníze věnovat světu na rozvoj alternativních a ekologicky šetrných zdrojů energie, jako je solární, větrná, nebo získaná v bioelektrárnách,“

„Dobře,“ pochválila mě Lilly, „a co dál?“

„To souvisí s tou tvou snahou děsit prváky?“ zeptala jsem se. „Protože já si pořád lámu s něčím hlavu, takže budu vědět, jak se chovat v případě katastrofy vyvolané globálním oteplením?“

„Prostě mi odpověz.“

„Pomohla bych těm národům, které produkují nejvíc znečištění, aby dokázaly přejít na ekologické způsoby výroby. Nařídila bych automobilkám, aby vyráběly jen auta na plynový pohon, a vykoupla bych od lidí jejich auta na benzín a naftu. A slíbila bych daňové prázdniny všem výrobcům a obchodníkům, kteří přejdou z fosilních paliv na solární nebo větrnou energii.“

„Paráda. Proč vypadáš tak legračně?“

Přioplácla jsem si ruku na obličej. Dala jsem si s mejkapem záležet, protože Michael ho uvidí hodně zblízka. Chtěla jsem, aby to vypadalo, že žádný nemám. Kluci milují přirozený vzhled. No, vlastně... kluci jako Michael.

„Co tím myslíš?“ zeptala jsem se Lilly. „Jak legračně?“ Ze by se mi vyrazil pupínek? To bych teda měla kliku!

„Nevím. Prostě vypadáš vynervovaně. A jako bys měla začít každou chvilku zvracet.“

„Aha.“ Díkybohu, že to není pupínek! „Nevím, o čem mluvíš.“

„PRINCKO.“ Lilly sklonila kameru a zvědavě se na mě zadívala. „Co máš za lubem? Co vlastně budete s Michaellem večer dělat? Říkal, že máš pro něj nějaké překvapení.“

Ale v tu chvíli naštěstí vyšel z pokoje Michael s bundou a prohlásil: „Tak už jsem připravený.“

Kéž bych to tak mohla říct taky.

Čtvrtek, 9 září, 8 večer, Ritz

Musím psát rychle. Michael zrovna uplácí pokojovou službu. Všechno šlo skvěle... vyklouzli jsme z domu, aniž si nás někdo všiml. Michael si myslel, že si v babiččině bývalém apartmá prostě jen dáme romantickou večeři na rozloučenou. (Naštěstí tady uklidili, když Grandmère odjela. Nevím, jak bych se srovnala s tím, kdyby tohle místo ještě pořád páchlo Chanelem č. 5 jako většina místností, kterými Grandmère projde.) Zatím netuší, že mu chci dát svůj Nejcennější dárek.

Aaaaaach, už se vrací. Vypustím tu bombu až po večeři. Teda sexuální bombu. Zkráceně sexbombu. Nejmenuje se tak nějaká písnička?

Čtvrtek, 9 září, 10 večer,

Taxík cestou z Ritzu

Nemůžu tomu uvěřit –

Panebože, jak to mám vůbec napsat? Nemůžu na to ani začít myslet, tak jak o tom mám psát???? Ani na psaní NEVIDÍM, protože je tady slabé světlo. Takže vidím na stránku, jenom když zastavíme v zácpě pod lampou.

Ale protože se Ephrain Kleinschmidt – tak se jmenuje můj řidič taxíku, aspoň podle licence na neprůstřelné stěně mezi ním a mnou, rozhodl jet po Páté a ne po Park avenue, jak jsem chtěla já, stojíme v zácpě opravdu ČASTO.

Což je dobře. Ne, vážně, je to DOBŘE. Protože upřímně doufám, že se mi povede vybrečet se dřív, než se dostanu domů, protože nemám vůbec sílu čelit křížovému výslechu mamky a pana G., proč vypadám jako Kirsten Dunstová po té scéně ve vířivce v *Krásná a bláznivá*. Víte co. Hysterická a ubrečená a tak.

Ephraina Kleinschmidta můj brek vážně děsí. Myslím, že ještě nikdy nevezl v taxíku vzlykající šestnáctiletou princeznu. V jednom kuse po mně pokukuje ve zpětném zrcátku a podává mi kapesníky z přihrádky.

Jak by mi v tomhle kleenexy mohly pomoci!!!!

Mně může pomoci jedině to, když se to ze sebe zkusím nějak dostat, abych tomu začala rozumět. Protože zatím to nedává smysl. Nic z toho co se stalo, nedává smysl. Tohle se prostě NEMOHLO stát. NEMOHLO.

Až na to, že se to stalo.

Já prostě nechápu, jak mi to vůbec mohl ŘÍCT. Vážně. Já myslela, že náš vztah je dokonalý.

No, možná ne úplně dokonalý, protože to nemůže mít nikdo. Musím přiznat, že ta jeho posedlost počítači mi vážně nic neříkala. Nuda.

Ale on to aspoň věděl a neotravoval mě s tím. Skoro.

A já zase vím, že jeho nudily moje princeznovské hodiny. Kdy se komu uklonit a tak. A proto jsem se snažila, abych s ním o tom moc nemluvila.

Ale jinak jsem myslela, že máme dobrý vztah. Vážně OTEVŘENÝ. Upřímný vztah, kde můžete tomu druhému říkat všechno a nemusíte před ním mít žádné tajemství.

Nechápu, jak přede mnou MICHAEL mohl tajit něco takového CELOU DOBU, co jsme spolu chodili.

A jeho omluva – že jsem se nikdy nezeptala – je IDIOTSKÁ. Já vím, že Michael je génius, ale promiňte, tohle se fakt jinak nedá – NE, EPHRAINE KLEINSCHMIDTE, OPRAVDU NECHCI DALŠÍ KAPESNÍK. PANEBOŽE! – říct. Nemůžete TOHLE zatajit před svou přítelkyní, ani když se vás nikdy nezeptá, protože samozřejmě PŘEDPOKLÁDÁ...

I když jsem to asi měla vědět. Totiž, co jsem si MYSLELA???? Michael je svým způsobem tak přitažlivý, že by bylo divné, kdyby –

No tak. Klid. Jedno po druhém.

Ze začátku šlo všechno báječně. Totiž, aspoň já si myslela, že jde všechno báječně. Ten pocit jakoby na zvracení se vytratil. I když jsem skoro nemohla jíst. Objednala jsem si dvoubarevného tuňáka s artyčokovým salátem s fazolemi a jarní cibulkou a parmazánem, a pro Michaela kuře à la moutarde, čerstvý hrášek, cibulky, mrkvičky a hráškovou omáčku „cappucino“. A mléčný čokoládový krém jako dezert. Z cibulek jsem sice měla trochu strach, ale vzala jsem si s sebou prášky na zažívání, protože jsem už byla předem hrozně nervózní z toho, co všechno by se mi mohlo stát.

Ale jenom to, že jsem mohla být s Michaelem a číchat si k jeho krku a všechny ty feromony a tak mě uklidnily natolik, že když jsme se dostali k zákusku, měla jsem už vážně pocit, že to zvládnou.

A tak jsem sebrala odvahu a řekla: „Michaele, pamatuješ, jak jednou mamka a pan G. letěli do Indiany a já musela zůstat v hotelu Plaza ve vlastním pokoji a pozvala jsem Lilly a Tinu a další holky na mejdan, místo abych pozvala tebe? A ty jsi byl našťvaný?“

„Nebyl jsem našťvaný,“ namítl Michael.

„No, ale byl jsi ZKLAMANÝ, že jsem ti neřekla, abys přišel a zůstal tam se mnou.“

„To je pravda,“ připustil Michael.

„Tak teď mám pro sebe celé tohle apartmá,“ pronesla jsem rozhodně. „A pozvala jsem do něj jenom tebe.“

„Já vím.“ Michael se mile usmál. „To už jsem stačil zaregistrovat. Ale radši jsem se neradoval hned, pro případ, že by tvoje parta dorazila po večeři.“

„Proč by měla po večeři přijít moje parta?“

„To byl vtip. Tak nějak mi došlo, že nepřijdou. Ale s tebou je dost těžké něco předvídat.“

„No... asi jo. Víš, jde o to, že –“ Pro mě bylo TAAAK těžké vyslovit něco takového, ale MUSELA jsem to udělat. A co bylo důležitější, CHTĚLA jsem to udělat. Teda... byla jsem naprosto upřímně odhodlaná a připravená To dělat. „Říkala jsem, že chci počkat se sexem až na noc o maturitním plese. Ale hodně jsem o tom přemýšlela a myslím, že jsem připravená. Už dneska večer.“

Michael se nezatvářil tak ohromeně, jak jsem předpokládala. Asi proto, že už jsme byli spolu sami v hotelovém pokoji. Když teď o tom tak uvažuji, vlastně to bylo všechno trochu předvídatelné.

A pak řekl něco, co mě naprosto vyděsilo (netušila jsem, že už PRVNÍ z té SPOUSTY informací, co se dneska od Michaela dozvím, mě tolik vyděsí). „Mio, a víš to jistě?“ zeptal se s povzdechem. „Protože ty jsi byla o té noci po plese tak pevně přesvědčená a já bych nechtěl, abys změnila názor jen proto, že odjíždím pryč a ty máš strach, abych si něco... ehm... nezačal s nějakou gejšou, jak jsi předtím říkala.“

!!!!!!!!!!!!

Takže já samozřejmě udělala jen: „Ehm... cože?“

Protože, no, Michael se celý loňský rok vyjadřoval docela otevřeně v tom smyslu, jak moc už by chtěl – no, mě. A fakt, že když mu to nabídnu, začne můj návrh zpochybňovat, mě vážně vykojil.

Nehledě k tomu, že mě ještě vůbec nehodil na postel a nevykřikl, že v tom případě rozhodně do Japonska neodjede.

„Já vím,“ pokračoval a zatvářil se, jako by mu to působilo fyzickou bolest, „ale chápej, já nechci, aby se to poprvé stalo ze špatného důvodu. Jako že si třeba myslíš, že když se spolu vyspíme, změním názor a neodjedu nebo tak něco.“

A já tam jenom seděla a třeštila na něj oči, protože... no, protože jsem nemohla uvěřit, že to říká!!!! Totiž, že by byl ochotný To se mnou dělat, ale pak by stejně odjel!!!!!! Je jasné, že původně myslel stejně jako Tina, že mu nabízím svou něžnou lásku, aby měl sladkou vzpomínku na naši nádhernou noc na cestě přes oceán na druhý konec světa, kam se vydává, aby dokázal, že si mě zaslouží.

A to teda, promiňte – ANI! NÁHODOU!

„Uhm,“ zahuhlala jsem zahanbeně. „No, to není ten důvod, proč jsem změnila názor s tou nocí po maturitním plese. ROZHODNĚ ne.“

„Ano?“ Michael vypadal, jako by mi pořád vůbec nevěřil. „Takže když se dneska budeme spolu milovat, nebudeš na mě naštvaná, když ráno odletím do Japonska?“

„Ne,“ odpověděla jsem. Bála jsem se, že se mi nosní dírky rozšíří jako blázen, když jsem vyslovila tak nehoráznou lež. Ale doufala jsem, že v tom šeru by si toho nemusel všimnout. „I když... musím říct... že mě překvapuje, že chceš stejně odjet. Vzhledem k tomu, no, víš. Ze bys měl sex. Se mnou. Pravidelně.“

„Mio,“ ozval se Michael zaskočeně, „už jsem ti řekl, že zčásti odjíždím i kvůli NÁM. Aby se lidi jako tvoje babička přestali ptát: A proč je ta holka S NÍM? Ona je princezna, a on jenom nějaký chudák, se kterým chodila na střední školu.“

„Chápu,“ hlesla jsem. Snažila jsem se chovat dospěle, ale stejně jsem už zase měla na krajíčku. Ne proto, že Michael řekl, že stejně odjede do Japonska, i když To budeme dělat. Ale proto, že... Měla jsem pocit, že teď už To dělat určitě nebudeme, protože nálada se totálně změnila, a byla jsem, no... tak trochu zklamaná.

Totiž, asi jsem se na to svým způsobem těšila. Kromě toho, že se mi z toho chtělo zvracet.

„Já vím, že chceš dokázat, že si mě zasloužíš a tak,“ pokračovala jsem, i když jsem ani netušila, co to vlastně melu. Hrozně jsem se snažila zachránit situaci, protože tady MOŽNÁ ještě byla nějaká šance, že bychom To doopravdy mohli dělat a Michael by pak změnil názor. Totiž, jak může tvrdit předem, že ne, když neví, o co by tím odjezdem přišel? „A vím, že ta tvoje robotická ruka je moc důležitá. Ale myslím, že MY jsme taky důležití. NAŠE LÁSKA

je důležitá. A já si myslím, že když si navzájem odevzdáme svůj Nejcennější dar, bude to vyjádření naší lásky. Navždycky.“

A Michael na to: „Nejcennější CO?“

To je ta potíž s kluky. Prostě ničemu NEROZUMĚJÍ. Teda, rozumějí sci-fi a internetu a robotickým rukám, ale pokud jde o ty důležité věci? Nic moc.

„Nejcennější dar je naše neposkvrněnost,“ odpověděla jsem. „Myslím, že bychom ji měli odevzdat jeden druhému. Dneska večer.“

A pak Michael řekl něco, co mě naprosto a totálně zničilo. To ostatní – že má v plánu odjet do Japonska bez ohledu na to, jestli se budeme milovat, nebo ne – bylo NIC ve srovnání s tím, co Michael řekl teď. Což bylo:

„Mio...“ Podíval se na mě jako bych byla padlá na hlavu. „Já se svého – jak jsi to říkala? Nejcennějšího daru? – zbavil už dávno.“

!!!!!!!!!!!!!!

!!!!!!!!!!!!!!

!!!!!!!!!!!!!!

Nejdřív jsem myslela, že jsem se prostě přeslechla. Protože se při tom SMÁL, jako by nešlo o nic důležitého. A nikdo by se přece nesmál, kdyby mluvil o tom, že už odevzdal svůj Nejcennější dar. Nikdo, kdo by to myslel VÁŽNĚ.

Ale když jsem se na něj podívala, Michael se smát přestal a řekl: „Počkat. Co je? Proč na mě tak koukáš?“

A mě celou zalil hrozný pocit chladu.

„Michaele,“ zadrkotala jsem zuby. Bylo to, jako by v místnosti najednou přepnuli klimatizaci na maximum. „Ty už nejsi panic?“

A on na to: „Jasně že ne. Přece to víš.“

!!!!!!!!!!!!!!

Na což jsem pochopitelně odpověděla: „NE, O TOM NIC NEVÍM,“ a „O ČEM TO MLUVÍŠ?“

A Michael se najednou zatvářil zděšeně Asi proto, že jsem to zaječela tak nahlas. Ale to mi bylo fuk. Protože

!!!!!!!!!!!!!!

„No, já vím, že jsme o tom vlastně nikdy nemluvili,“ připustil Michael, „ale myslel jsem, že vlastně o nic moc nejde –“

„TY SES UŽ MILOVAL A MYSLEL JSI, ŽE O NIC MOC NEJDE??? O NIC MOC, CO BYS MĚL POVĚDĚT SVÉ PŘÍTELKYNI????“

Já vím, že to vypadá hloupě, ale opravdu jsem se nedokázala ovládat. Jeho Nejcennější dárek! A on ho dá někomu jinému! A ani si nemyslí, že je to tak důležité, aby mi o tom pověděl!

„Bylo to předtím, než jsem začal chodit s tebou,“ prohlásil Michael. Vypadal už pořádně polekaně. Ne že by mi na tom nějak záleželo. „Nenapadlo mě – totiž, je to už tak dlouho –“

„KDO?“ Nedokázala jsem přestat vriskat. I když jsem chtěla. Věděla jsem, že se nechovám správně. Tina takhle určitě nevyváděla, když jí Boris přiznal, že mu na Něj Lilly sahala.

Ale doopravdy jsem si nemohla pomoci. „KTERÁ TO BYLA????“

„Jako s kým jsem spal?“ Michael zamrkal. „Nemyslím, že bych ti to chtěl vykládat. Mohla by ses ji pokusit zabít nebo tak něco. Oči ti teď fakt vyletěly trochu z důlků, víš.“

„TAK KTERÁ??????“

„Panebože, byla to Judith, jo?“ Michael už se netvářil polekaně. Spíš znechuceně. „Co je to s tebou? Nic to neznamená, prostě jsme spolu chvíli chodili. To bylo ještě předtím, než jsem zjistil, že mě máš ráda, tak proč ti to vadí?“

„Judith?“ V mozku se mi prohánělo tolik myšlenek, že to vypadalo, jako by se za chvíli měly srazit a explodovat. „JUDITH GERSHNEROVÁ???? TY SES VYSPAL S JUDITH GERSHNEROVOU???? TVRDIL JSI, ŽE JSTE JEN KAMARÁDI!!!!“

„To jsme byli!“ Michael se postavil a já taky vyskočila. Stáli jsme proti sobě v pokoji a ječeli jeden na druhého. Totiž, já ječela a Michael mluvil. „Byli jsme kamarádi a tak trochu jsme spolu chodili.“

„Tvrdil jsi mi, žes s ní nechodil! Že má kluka!“

„To byla pravda,“ bránil se, „měla. Jenže...“

„Jenže CO?“

„Jenže –“ Pokrčil rameny. „Já nevím. Prostě jsme se spolu vyspali. VŽDYŤ TI TO ŘÍKÁM.“

„ALE?“ Nemohla jsem uvěřit, že Michael a Judith Gershnerová spolu – spolu – teda, já tu holku ZAŠKRTÍM! Nebo NEZAŠKRTIM, aspoň ne hned. Ale musím si s ní PROMLUVIT.

Celou dobu jsem neměla ani ponětí, že ta holka zná tak... intimně... mého kluka! Že to byla ona, komu dal svůj Nejcennější dárek! Ne mně. MNĚ UŽ HO NIKDY NEDÁ.

Protože když už ho jednou někomu dáte, nemůžete si ho vzít zpátky a dát ho někomu, koho jste začali mít radši, nebo dokonce milovat. Ne. Tak se to píše v Tininých knížkách. Je prostě PRYČ.

PRYČ.

„A brala to JUDITH stejně?“ slyšela jsem se křičet. „Taky to brala tak, že jste se prostě jenom spolu vyspali? Nebo tě opravdu milovala? Věděla, že ti dává svůj Nejcennější dar, i když ty se na ni stejně vykašleš a začneš chodit se mnou?“

„Tak zaprvé,“ zarazil mě Michael, „jestli nepřestaneš říkat Nejcennější dar, tak tě praštím. Zadruhé, říkám ti, že o nic nešlo. Judith mě nemilovala a já nemiloval ji. A nebyl jsem její první kluk, když už to musím říkat.“

Všechno se ve mně vařilo. „PANEBOŽE. Měli jste ochranu? Co když tě něčím NAKAZILA?“

„Ničím mě nenakazila! A samozřejmě, že jsme měli ochranu! Nechápu, proč z toho děláš takovou vědu! To přece není, jako bych tě podváděl! Bylo to před tím, než jsi mi začala anonymně posílat ty milostné básničky. Neměl jsem ani ponětí, že mě máš ráda. Kdybych to věděl –“

„Kdybys to věděl, tak CO?“ přerušila jsem ho. „Nedával bys Judith svůj Nejcennější dar?“

„Prosil jsem tě, abys tomu tak neříkala. Ale ano, v zásadě je to tak.“

„Takže je to MOJE vina?“ zavřískla jsem. „Je to moje vina, že jsi přišel o panictví s někým jiným než se mnou, protože jsem se STYDĚLA svěřit ti, že tě miluju?“

„Nic takového jsem neřekl.“

„A tos mi nemohl říct sám, že mě miluješ, místo abys spal s JUDITH GERSHNEROVOU?!“

„A co by se tím změnilo?“ chtěl vědět Michael. „Pokud si vzpomínám, tys tehdy chodila s Kennym Showalterem.“

Zalapala jsem po dechu. „ALE NEMILOVALA JSEM HO!“

„A jak jsem to měl asi vědět? Tvrdíš, žeš nemilovala ani Joshe Richtera, ale v tom případě jsi to dost dobře předstírala!“

Což se mnou úplně šklublo. Tak on má tu drzost vytahovat tady PŘEDE MNOU JOSHE RICHTERA????

„Každopádně ses s Kennym objímala dost často na to, žeš ho nemilovala,“ pokračoval Michael. „Ale to je v pořádku – mně je to jedno, protože nakonec jsi přišla k rozumu. Ale nemůžeš ode mě přece chtít, abych tenkrát čekal, až se vydovááš a dojde ti, že mě miluješ.“

„Jako chceš ode mě ty, abych čekala, až se vydovááš v Japonsku a najdeš sám sebe?“ zaječela jsem.

Michael vypadal naprosto zmateně. „Ale tohle přece nemá nic společného s tím, že jedu do Japonska! O čem to mluvíš?!“

„KLARINETISTKY!“ slyšela jsem se hulákat. Nechtěla jsem je vytahovat. Fakt NECHTĚLA. Ale byla jsem tak emocionálně vyčerpaná vším, co jsem si musela vyslechnout, že jsem se nedokázala zarazit. Pusa už zase jednou předběhla mozek a začala sama od sebe vykládat: „Jedeš do Japonska a čekáš, že tady budu rok čekat a sedět každou sobotu sama doma. A co když se mi nebude CHTÍT zůstat sama? Myslel jsi vůbec na TOHLE?“

„Mio,“ Michael se zatvářil vážně, „co mi to říkáš?“

„Říkám, že je mi teprve šestnáct,“ vybuchla jsem dřív, než jsem se stačila zarazit. „A ty jedeš pryč na celý rok. NEBO VÍC. A není fér, když čekáš, že budu sedět sama doma jako nějaká pitomá jeptiška, zatímco ty si budeš užívat s japonskou KLARINETISTKOU!“

„Mio,“ Michael zavrtěl hlavou, „vůbec nechápu, proč mluvíš o klarinetistkách. To jde totálně mimo mě. Ale pokud jde o to, že od tebe chci, abys seděla doma jako jeptiška – nic takového jsem po tobě nikdy nechtěl. Ne že bych si zrovna myslel, že bys měla chodit s jiným klukem, když budu pryč – protože já ani náhodou neplánuju

chodit během toho roku s nějakou jinou holčkou – ale pokud chceš s někým chodit, asi by ode mě nebylo fér ti to vyčítat. Až na to, že jsem myslel...” Ale ať už se chystal říct cokoli, na poslední chvíli to radši spolkl. Znova zavrtěl hlavou. „Na tom nezáleží. Ale jestli chceš...”

Jenomže já to přece NECHTĚLA!!!! Byla to ta POSLEDNÍ VĚC, kterou bych CHTĚLA!

Ale nevypadalo to, že bych dneska měla dostat něco, co jsem chtěla – COKOLIV. Protože já chtěla, abychom si s Michaellem navzájem odevzdali náš Nejcennější dar – pardon, pomilovali se –, a on potom řekl, že změnil názor a že už nechce jet do Japonska.

Jenže se ukázalo, že on už žádný Nejcennější dar NEMÁ, a taky neměl v úmyslu zůstat v Americe, ať už se s ním vyspím, nebo ne.

A JÁ SE ZPRONEVĚŘILA FEMINISTICKÝM ZÁSADÁM, KDYŽ JSEM MU NABÍDLA SEX DNES VEČER MÍSTO V NOCI PO MATURITNÍM PLESE, JAK JSEM VŽDYCKY CHTĚLA, A ON VLASTNĚ ŘÍKÁ: „DĚKUJU, NECHCI.“

No, víceméně.

Copak si vážně myslí, že mu tohle někdy ODPUSTÍM?

A proto jsem se na něj vážně podívala a pronesla: „Ano, Michaelle, to PŘESNĚ chci. Protože jestli jsi přede mnou celou tu dobu, co jsme spolu chodili, tajil něco takového, pak se jen musím ptát, za co takový vztah vlastně stál. Protože když jsi ke mně nebyl UPŘÍMNÝ –“

„VŽDYŤ SES NIKDY NEZEPTALA!“ teď už začal křičet i on. „Jak jsem měl vědět, že je to pro tebe tak důležité? Já kruci ani netuším, kde jsi ten blábol s Nejcennějším darem sebrala!“

Ale už bylo pozdě. Moc, moc pozdě.

„A co fakt, že se chystáš odjet za hranice,“ pokračovala jsem. „To je pro mě rozhodně signál, že náš vztah pro tebe neznamená zdaleka tolik jako pro mě.“

„Mio.“ Michael už nekřičel. Vypadal smutně.

„Nedělej to.“

Ale co jiného jsem asi tak měla udělat? NO CO????

Natáhla jsem ruku a sundala si řetízek s vločkou, ten, co mi dal Michael k patnáctým narozeninám. Natáhla jsem ho k němu, tak jako

Arwen nabídla svůj náhrdelník věčného života Aragornovi, jako dárek na rozloučenou, který mu ji bude připomínat, když se bude pokoušet dobýt zpátky svůj trůn, aby si získal ocenění jejího otce.

Až na to, že já ho Michaelovi vracela, a ne proto, aby mu připomínal naši lásku.

Protože už jsem ho nechtěla.

Protože mi připomínal někoho dalšího, kdo byl s námi tehdy na tom plese – Judith Gershnerovou.

No dobře, byla tam s jiným klukem. Ta holka v tom vážně uměla chodit. Ale stejně. Mezi Aragornem a Arwen, to bylo úplně něco jiného. Protože Aragorn To nikdy nedělal s holkou, která dokáže klonovat mušky. A nelhal o tom.

No, nedá se říct, že by to byla přímo lež. Ale stejně.

NIKDY MI TO NEŘEKL. Co DALŠÍHO mi ještě zapomněl svěřit? A JAK MU MŮŽU VĚŘIT, KDYŽ PO TOM VŠEM ODJÍŽDÍ DO JAPONSKA????

„Mio,“ oslovil mě Michael úplně jiným hlasem. Nebyl zaskočený jako Aragorn, spíš to znělo, jako by mě chtěl uhdit. Což by samozřejmě nikdy neudělal. Ale znělo to tak. Pořádne zuřil. „Nedělej. To. Ne.“

„Sbohem, Michaeli,“ vzlykla jsem. Protože CO JINÉHO SE TADY DALO ŘÍCT?

A upustila jsem řetízek na podlahu – protože jsem si ho nechtěla nechat – a rozběhla se pryč, i když jsem přes slzy ani neviděla na cestu.

A teď Ephraim Kleinschmidt zastavil před naším domem a chce ode mě sedmnáct dolarů. Dám mu dvacku a řeknu, ať si nechá drobné. Dlužím mu za ty kleenexy. Které jsem nakonec musela začít používat, protože jsem prostě nedokázala přestat brečet. Neexistoval žádný způsob, jak bych to mohla zatajit před mamkou. Pokud bude ještě vzhůru, až přijdu domů.

Jestli je tohle ten proces sebeuvědomění, pak musím konstatovat, že jsem se cítila mnohem líp, než jsem se sebeuvědomila.

Čtvrtek, 9 září, 10 večer, můj pokoj

Mamka byla vzhůru. Protože když mě Lars nenašel u Michaela v bytě, zatelefonoval jí. Zrovna spolu mluvili, když jsem vešla do dveří.

Teď ležím v posteli se studeným obkladem na čele. Protože když máma zavěsila a zeptala se mě, kde jsem byla, rozběhla jsem se na záchod a vyklopila tam tuňáka dvou barev s artyčokovým salátem s fazolemi a jarními cibulkami a strouhaným parmazánem. Nemluvě o čokoládovém krému.

Přemluvila jsem mamku, aby mi slíbila, že nebude volat pohotovostní linku doktora Funga. Protože mi nic není. Jenom mám zlomené srdce.

A pochybuju, že by doktor Fung dokázal napsat recept, který by to spravil.

Čtvrtek, 9 září, 1půl dvanácté, můj pokoj

Mamka říká, že i když mi Michael neřekl, že přišel o panictví s Judy Gershnerovou, zase o nic moc nejde – určitě to neznamená, že bych se s ním kvůli tomu měla rozejít. Doslova to řekla takhle: „Ale Mio, vždyť jde jen o SEX.“

Jenže pro ni je to jednoduché. Ona přišla o panenství, když byla ještě mladší než já. A s klukem, který si pak vzal bývalou KRÁLOVNU SKLIZNĚ! A ona si klidně vzala někoho jiného. Jasně, pro ni je to JENOM SEX. Pro mě je to ŽIVOT.

„Mami, on mi LHAL!“ připomněla jsem jí.

„No, vlastně nelhal,“ namítla máma. „Ty ses ho ptala, jestli s Judith Gershnerovou chodí, nebo ne. A to nechodil.“

„Mami, když s někým SPÍŠ, znamená to, že s ním i CHODÍŠ.“

„Od kdy?“ chtěla vědět mamka. „Já myslím, že spát s někým znamená prostě sex. A na to ses Michaela neptala, Ty ses ptala, jestli s Judith chodí.“

Věděly jsme obě přesně, na co jsem se ho tehdy ptala, protože jsem si prohlédla svoje staré deníky a našla tu pasáž.

A bylo to tak.

„Víš jistě, že ses s Michaelem nepohádala jen proto, že jsi měla pocit, že bude snazší smířit se s jeho odjezdem, když budeš zuřit, než když ho budeš pořád milovat a bude ti moc chybět?“ byla její další zcestná otázka.

Jo, mami. Zásah. Vážně je to teď pro mě DALEKO SNAŽŠÍ.

Neřekla jsem jí, jak jsme se k tomuhle tématu dostali. Teda jako, jak jsem se o Michaelovi a Judith dozvěděla. Ta poslední věc, o kterou bych stála, je, aby mamka zjistila, co jsem měla v plánu – víte, jako přesvědčit Michaela, aby neodjížděl do Japonska, tím že se s ním vyspím. Hrozně by ji zklamalo, že jsem tak špatná feministka a používám sex jako manipulační prostředek.

Právě zazvonil telefon. Ani jsem se nepodívala na číslo, protože jsem věděla, kdo je to. Kdo jiný by volal takhle v noci a riskoval, že vzbudí Rockyho (který dokáže spát i na protiválečné demonstraci – a teď taky)?

A mamka mi to potvrdila. Je to Michael. Prý se omlouvá, že volá tak pozdě, ale nezvedám mu mobil, a proto se chtěl zeptat, jestli jsem se dostala v pořádku domů.

Jako bych ještě někdy mohla být v pořádku.

Mamka se zeptala, jestli s ním chci mluvit. Vzala jsem si telefon, pronesla do sluchátka: „Ehm, Michaeli, teď asi není nejvhodnější doba,“ a zavěsila jsem.

Na prsou mě bolelo, jako bych tam měla díru. Zajímalo by mě, jestli je to tím, že jsem vyzvracela celou večeři, nebo proto, že mám srdce rozervané na tak malé kousky, že už prakticky neexistuje.

Čtvrtek, 9 září, tři čtvrtě na dvanáct v noci

Michael mi právě píše:

SkinnerBx: Mio, nechápu, co se stalo. Judith Gershnerová je milá holka, ale nikdy pro mě nic neznamenal a ani nebude. Nechápu, proč to, že jsem s ní spal před dvěma lety, dřív, NEŽ JSME SPOLU MY DVA ZAČALI CHODIT, ti připadá jako dostatečný důvod, aby ses se mnou rozešla. Jestli jsi to tak myslela, protože já vážně nevím, co se vlastně stalo. Chovala ses moc divně.

A ten tvůj předpoklad, že od tebe chci, abys na mě ten rok, co budu v Japonsku, čekala... no, ano, přiznávám, že jsem to tak trochu bral, vzhledem k tomu, že částečně odjždím i kvůli lepším vyhlídkám na naši společnou budoucnost. Možná toho chci moc. Možná nemám právo čekat něco takového. Nevím. Moc tomu nerozumím. Mohla bys mi prosím zavolat nebo napsat a nějak mi to vysvětlit? Protože já zřejmě netuším, oč tady jde. A tohle je taková hloupost.

Panebože. Typický Michael. Co je hloupého na tom, když chci mít přítele, který si VÁŽÍ důvěrnosti a nepopisuje svoje první intimní sblížení jako „jenom jsme se spolu vyspali“.

No, dobře. Ta holka chodila s někým jiným. Ale o to je to horší. Vyspal se s holkou, která se s ním vyspala ZA ZÁDY SVÉHO KLUKA.

A JUDITH GERSHNEROVÁ???? Jak se mohl milovat s JUDITH GERSHNEROVOU???? A nic mi o tom NEŘÍCT???? Totiž, seděla jsem vedle Judith Gershnerové v jídelně. Chodila jsem s ní bruslit.

Teda, chodila... šla jsem s ní jednou. ALE STEJNĚ. Neměla jsem ani ponětí, že ona a můj přítel byli... spolu... víte co.

Ale MĚLA jsem to vědět. Chci říct, měla jsem před očima všechny příznaky. Jak si položila ruku kolem opěradla jeho židle. Jak si ukousla z jeho česnekového chleba. Nemůžu uvěřit, že jsem byla tak slepá.

Nemůžu uvěřit, že Michael vyplýval svůj Nejcennější dar na NI. Když ji ani NEMILOVAL.

CO TO TĚM KLUKŮM CHYBÍ ZA BUŇKY????

Ach já. Někdo mi poslal esemesku na mobil. To snad ne –
Aha. Je to Tina.

Romance: Mio, kde jsi? Jak to dopadlo? Dala jsi mu svůj Nejcennější dar?
A pojede do Japonska, nebo už ne? Napiš mi!

Musím jí napsat. Prostě musím. Musím jí říct, co se stalo.

TLouie: Řekl mi, že pojede do Japonska, ať To budeme dělat, nebo ne. A
svůj Nejcennější dárek už dal dávno Judith Gershnerové!!!!!!

Romance:!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Díky Bohu za Tinu. Mám ji tak ráda.

TLouie: JÁ VÍM!!!!

Romance: ALE NEMILOVAL JI!!!!!!

TLouie: Říkal, že to nic neznamenal, že se spolu prostě jen „vyspali“.
Tino, co mám dělat???? Jak to, že mi to neřekl????

Romance: Vždyť ti to přece řekl.

TLouie: Trochu pozdě!!!!

Romance: Ale řekl.

TLouie: A NAVÍC JI VŮBEC NEMILOVAL!!!!!!

Romance: Ve spoustě románů má hrdina bezvýznamný sexuální poměr s
nějakou bezvýznamnou ženou, než potká hrdinku.

TLouie: S JUDITH GERSHNEROVOU?????

Romance: No, to ne. Ale když To hrdina a hrdinka nakonec dělají spolu, na
tu první úplně zapomene. Protože sex je mnohem lepší, když tu osobu
miluješ.

TLouie: NEMŮŽU UVĚŘIT, ŽE SE HO ZASTÁVÁŠ!!!!!! Řekl mi, že pojede
do Japonska, i když To uděláme!

Romance: Myslím, že máš právo být naštvaná. Ale vážně ses s ním rozešla????

TLouie: Vrátila jsem mu jeho řetízek s vločkou.

Romance: MIO!!!!!!!!!!!! NEEEEEEEE!!!!!!!!!!!!

TLouie: TINO, ON MI LHAL!!!!

Romance: Ne, nelhal. Vždyť ti to pověděl. Nakonec.

TLouie: To je jedno. Jde o to, že JUDITH GERSHNEROVÁ SE MU HO DOTÝKALA DŘÍV NEŽ JÁ!!!!

Romance: Lilly se mu ho u mého kluka taky dotýkala dřív než já.

TLouie: ALE TO JE MOJE KAMARÁDKA!!!! A kromě toho, Boris a Lilly To spolu nedělali. ÚPLNĚ. A Boris neodjíždí do Japonska a nenechává tě tady rok samotnou. Nebo ještě VÍC!!!!

Romance: To je pravda. Mio, promiň, mám strop na esemesky, táta se zlobil, že jsem tenhle měsíc moc propsala. Ale musela jsem ti napsat. MTR!

Tina je tak hodná. Riskuje, že se na ni bude táta zlobit, a píše mi v hodině nouze, i když to má zakázané. Je to vážně bezvadná a opravdová kamarádka.

A když už mluvíme o kamarádkách... jak se budu moct podívat ráno do očí Lilly? Nebudu.

JÁ, A PRINCEZNA???? ANO, PŘESNĚ TAK.

Scénář Mii Thermopolisové

(první koncept)

Scéna 24

INTERIÉR/NOC Velký, pohodlně zařízený byt s regulovaným nájemným na newyorské Páté avenue u Union Square. MIA THERMOPOLISOVÁ s novým účesem právě vešla do dveří. Její přítelkyně LILLY MOSCOVITZOVÁ, trochu podsaditá dívka s mopsličím obličejem, se na ni zvědavě zahledí.

LILLY

Panebože, co se ti stalo?

MIA

(svléká si kabát, snaží se tvářit nenucené)

No, babička mi domluvila schůzku s tím chlapíkem Paolem a ten –

LILLY

(ohromená)

Máš stejnou barvu vlasů jako Lana Weinbergerová. A co to máš s PRSTY? To jsou falešné nehty? Lana je má taky! Panebože, Mio! Z tebe se stává Lana Weinbergerová!

MIA

(už to nedokáže snášet) Lilly, zmlkni.

MICHAEL

(objeví se ve dveřích bez košile) Páni.

LILLY

CO? CO mi na to řekneš?

MIA

Víš co, Lilly? Jsem PRINCEZNA. Dědička trůnu Genovie. A navždycky už budu princezna, nemůžu se z toho vykrotit, nemůžu

předstírat, že to není pravda. A jako princezna budu vždycky zprostředkovávat lidem vznešené hodnoty, jako je čest a sebeúcta a že se To nemá dělat s lidmi, které člověk nemiluje. Sbohem.

MICHAEL

Páni.

MIA odejde z místnosti. LILLY a MICHAEL si vymění šokované pohledy.

Pátek, 10. září, 1 hodina ráno, můj pokoj

Až na to, že teď už vím, že celou tu dobu – možná už když jsem poprvé zjistila, že jsem princezna – spal Michael s Judith Gershnerovou.

A já to nevěděla.

Protože mi to neřekl.

Pátek, 10. září, půl druhé ráno, můj pokoj
ALE JAK TO MÁM BEZ NĚJ PŘEŽÍT????

Pátek, 10. září, 2.15, můj pokoj

Musím být silná. MUSÍM. LHAL mi. Tvrdil, že je možná dobrý nápad DÁT SI PAUZU. To mu přece nemůžu jen tak odpustit. Možná by mi pomohlo, kdybych zkusila napsat báseň.

*Kvůli feministickým zásadám
kdo lásku pošetile vzdává?
Vždyť vavříin úspěchu tě čeká
a davy volat budou třikrát sláva.*

*Protože ty jsi přece muž
a tvoje pohlaví je vším.
V obleku a kravatě chodíš
a všichni ostatní jsou dým!*

*Otevřel jsi ale dvířka klece
a já bezhlavě pryč odlétám.
Myslels, že naučíš mě pokoře
a štěstí se zas vrátí k nám.*

*Se svobodou znovu nalezenou,
mizím z tvé roztočené rulety,
možná už nenajdu hezcího,
ale všechno je lepší než ty.*

*Náš vztah byl plný bolesti.
Vzteky a vášně, pláč a zrada,
pak jsi mě nechal jít a já
samotu učím se mít ráda.*

Bože, kdyby to tak byla pravda!
Michaeli! Můj rytíři na bílém koni!

Pátek, 10. září, 3 ráno, můj pokoj

Milý Michaeli,

chtěla jsem jenom říct –

Milý Michaeli,

proč jsme museli –

Milý Michaeli,

PROČ????

Pátek, 10. září, 4 ráno, můj pokoj

Michaeli! Má naděje! Má lásko! Můj živote!

Pátek, 10. září, limuzína cestou do školy

Nemůžu uvěřit, že mě mamka donutila jít do školy.

Řekla jsem jí, že mám zlomené srdce. Řekla jsem jí, že jsem celou noc ANI NEZAMHOURLA OKO. Řekla jsem jí, že nemůžu přestat brečet. Brečela jsem celou noc. Neměla jsem vůbec představu, že člověk dokáže vyprodukovat takové množství slz.

Ale bylo to jako mluvit do zdi. Mamka si vedla svou. „To ty ses rozešla s Michaelem, ne naopak. A v žádném případě se kvůli tomu nebudeš povalovat celý den v posteli.“

Zní to divně, ale skoro... jako by byla na Michaelově straně, nebo co.

Ale to přece nemůže být pravda, no ne? Přece je to MOJE mamka, ne JEHO.

Ale stejně. Přinutila MĚ zavolat Lilly, aby si sehnala do školy jiný odvoz. Já chtěla, aby jí zavolala mamka, ale neudělala to, i když jsem žebrovala, protože jsem se bála, že Michael uvidí na displeji telefonu moje číslo a vezme to místo Lilly.

Cítila jsem se špatně, že jsem Lilly nesvezla do školy, ale v žádném případě jsem se dneska ráno nemohla setkat s Michaelem. A věděla jsem, že ROZHODNĚ bude čekat u nich před domem, až přijedu. Protože mi ráno napsal tenhle e-mail:

SkinnerBx: Já pořád nechápu, co jsem udělal špatně? Jak může být takový zločin, že jsem se vyspal s někým jiným ještě předtím, než jsem zjistil, že mě máš ráda? Nedomáhá se mi to.

Myslím, že vím, proč jsi tak rozzlobená kvůli tomu Japonsku, ale ani bych nespočítal, kolikrát jsem ti vysvětloval, že jedním z důvodů, proč to chci udělat, jsme MY. Lilly mi říkala, že Boris tuhle vykládal u oběda nějakou teorii o klarinetistkách, takže to máš asi od něj, ale stejně to nechápu. Ale jestli chceš chodit s jinými lidmi, až budu pryč, tak ti nebráním. Třeba to tak bude nejlepší.

Podívej, musíme si promluvit, jo? Budu ráno čekat venku s Lilly. Třeba bychom mohli skočit na kafe?

MUSELA jsem zavolat Lilly (na mobil, aby nebyla žádná šance, že to zvedne Michael). Řekla jsem jen: „Lilly? Nemůžu tě dneska vyzvednout.“

„Princko?“ Lilly mluvila nějak podezíravě. „Jsi to ty?“

„J-jo,“ vypravila jsem ze sebe.

„Počkej – ty BREČÍŠ?“

„J-jo,“ přiznala jsem. Protože jsem brečela.

„CO se děje?“ zeptala se Lilly. „Co jsi udělala bráchovi? Takhle strašně ještě nikdy nevypadal. Tys ho vážně nechala? Protože on říká, že jo.“

„On – on –“

Ale bylo to beznadějné. Nedokázala jsem promluvit. Na to jsem byla moc ubrečená.

„Ježíši, Mio!“ Vypadalo to, že Lilly se o mě zase jednou doopravdy zajímá. „To vypadá, jako bys na tom byla ještě hůř než on. CO SE DĚJE?“

„T-teď nemůžu mluvit,“ zahuhňala jsem. Protože technicky vzato to byla pravda. Nemohla jsem mluvit, protože jsem hrozně brečela.

„Fajn,“ ozvala se Lilly. „Ale, Mio... vážně, já o tom nic nevím, ale tys Michaelovi opravdu zlomila srdce. A jediný důvod, proč nepřijdu za tebou a nenakopu ti za to zadek, je ten, že tvoje srdce na tom podle všeho taky není nejlíp. Ale fakticky, musíš si s ním promluvit. Aspoň promluvit. Myslím, že ať se mezi vámi stalo cokoli, můžete to zvládnout, jenom když spolu budete MLUVIT. Ano?“

Nedokázala jsem jí odpovědět. Protože jsem pořád hrozně brečela.

Ale kdybych dokázala něco říct, asi by to bylo: „Už je pozdě, Lilly. Už si nemáme co říct.“ Protože to už opravdu nemáme.

Tolik mi chybí. A to ještě ani neodjel.

Pátek, 10. září, Úvod do tvůrčího psaní

JÁ, A PRINCEZNA? ANO, PŘESNĚ TAK.

Scénář Mii Thermopolisové

(druhý koncept)

Scéna 12

INTERIÉR/DEN Palmový salonek hotelu Plaza v New Yorku. Dívka s plochým hrudníkem a rozčepýřenými vlasy (čtrnáctiletá MIA THERMOPOLISOVÁ) sedí u slavnostně prostřeného stolu naproti plešatému muži (její otec, PRINC PHILLIPE). Z výrazu Miiny tváře je zřejmé, že jí otec sděluje něco znepokojujícího.

PRINC PHILLIPE

Už nejsi Mia Thermopolisová, zlatíčko.

MIA

(úžasem zamrká)

Nejsem? A kdo potom jsem?

PRINC PHILLIPE

Jsi Amélie Mignonette Grimaldi Thermopolis Renaldo, genovijská princezna.

MIA

(vstává od stolu a vytahuje z batohu samopal) Koukej, tati!

Ze stropu se po provazech začínají spouštět NINDŽOVÉ. MIA kopne do stolu, až se šálky s čajem rozletí do stran. Pak pokropí místnost dávkami ze svého samopalu Uzi. TURISTÉ a ČÍŠNÍCI padají k zemi, aby se kryli. OTEC se zděšeně schovává za tečkovanou kytku. MIA zahodí Uzi a vykopne proti NINDŽŮM, sráží je jednoho po druhém.

Nakonec v salonku zavládne ticho. Všichni NINDZOVÉ jsou v bezvědomí. TURISTÉ a ČÍŠNÍCI jeden za druhým vstávají ze země.

Jeden začíná pomalu tleskat. Za chvíli už se k němu přidávají i ostatní. MIE brzy tleskají za její statečnost všichni přítomní.

MIA vykročí k PRINCI PHILLIPOVI a natáhne ruku, aby mu pomohla na nohy. On zdráhavě přijímá. MIA mu pomůže vstát.

PRINC PHILLIPE

(vděčně)

Mio – kde ses to naučila –

MIA

(nenuceně)

Pracuji už léta pro Vatikán jako nájemný zabiják. To jsi nevěděl, tati?

PRINC PHILLIPE

Nevěděl. Mýlil jsem se, Mio. Nejsi princezna.

MIA

Ne, tati. To nejsem.

F

Mio, tohle všechno je sice výtečná ukázka tvé imaginace, ale v žádném případě to nesplňuje zadání, které znělo popis oblíbeného domácího zvířete.

C. Martinezová

Pátek, 10. září, angličtina

Jsi v pořádku?

Asi jo, Tino. Díky.

Vypadáš trochu... bledá. A máš červené oči.

No, jo. V noci jsem moc nespala.

Už jsi s ním mluvila? Myslím s Michaellem?

Ne. Osobně ne.

Volal ti? Nebo poslal mail?

Jo. Ale já mu neodpověděla. Jak bych mohla, Tino? Co se tady dá ŘÍCT?

Pravda. A kdyby se omluvil, odpustila bys mu?

Jenže on se neomluví, Tino! Nemyslí si, že by udělal něco špatně!!!

Ale to přece nejde. Chci říct, tohle přece nemůže být KONEC mezi vámi. Vždyť se oba tolik milujete!!!!

Michael mi sám napsal – v tom e-mailu – že je to tak možná nejlepší. Víš, když se budu vídat s jinými lidmi, až bude v Japonsku.

TO TI NAPSAL????

No, on nenapsal, že by se sám chtěl scházet s někým jiným, ale že jestli chci já, tak on to chápe.

Počkej – VÁŽNĚ to napsal?

Jo. Napsal. Napsal, že to TŘEBA bude nejlepší.

Ach Mio! Já nevím, co mám na to říct, ale – nemyslíš si, že ten Nejcennější dárek je nakonec pitomost? Protože v mých nejoblíbenějších knížkách – *Šejk a panenská sekretářka* a *Šejk a princezna nevěsta* – nejsou šejkové nikdy panici, a stejně to mezi nimi a jejich přítelkyněmi dopadne dobře.

Nechtěla jsem napsat to, co jsem jí napsala. Vážně. Bolelo mě to. Ale někdo už to MUSEL udělat. Protože Tina prostě nemůže žít až do smrti v tom svém vysněném světě. Prostě nemůže.

Tino, to jsou jen KNÍŽKY.

Tvůj nejcennější dárek je taky KNÍŽKA. Tak proč by měla být správná, ale ty o šejcích ne?

Tino. Nikdo z těch šejků To nedělal s Judith Gershnerovou a pak o tom nelhal své holce, jasné? Nikdo ze šejků nevynalezl umělou ruku a nejel kvůli tomu do Japonska na rok. Nebo víc. A kdyby jeli, tak by ta panenská sekretářka princezna nevěsta jela S NIMI.

Já vím. Jen jsem si myslela, že bys možná měla dát Michaelovi ještě šanci.

Jak to mám udělat? Pokaždé, když si ho teď představím, si představuju jeho hlavu s jazykem Judith Gershnerové v puse. A to je jenom ten nejmní odporný obrázek, jaký mi naskočí.

Ano. Já se cítila stejně, když jsem se to dozvěděla o Lilly a Borisovi. Ale za chvíli to přejde, Mio, vážně. Až budeš za pár dní myslet na Michaela, už neuvidíš Judith Gershnerovou.

Díky, Tino, já vím, jak to myslíš. Asi ne. Ale problém je, že za pár dní – ne, už za pár HODIN – bude Michael pryč. Možná navždycky!

Mio! Ježíši, promiň! Nechtěla jsem tě rozbřechet!

To není kvůli tobě, Tino, to jenom... Já – já prostě –

Mio, to bude dobré. Už nemusíš psát. Už mlčím.

Panebože. Jak se mi to stalo? Sedím na angličtině a BULÍM.

Někdy bych si přála, aby byl Michael šejk a já byla jeho panenská sekretářka nebo princezna nevěsta. Ale vím, že to není moc feministická představa.

Ale kdyby mě unesl do svého stanu uprostřed pouště, místo aby odjížděl do Japonska, aspoň bych viděla, že se snaží.

Pátek, 10. září, francouzština

Mio! Je to pravda?

Ano, Perin. Je pravda, že Michael přiznal, že spal s Judith Gershnerovou a taky je pravda, že se stěhuje do Japonska a že jsem zničená. Cítím se vážně hrozně a nechci brečet při francouzštině, tak o tom radši nebudeme mluvit, jo?

Aha. Dobře. Já myslela, jestli je pravda, že víš, co by se mělo dělat, kdyby New York zalila vlna tsunami.

Jo tak. To je taky pravda.

To s Michaelem je mi líto. Já to vůbec netušila. To znamená, že jsi teď sama?

Tak jsem na to ještě nemyslela. Ale asi jo.

Nechceš u nás dneska přespat?

Díky za pozvání, Perin, ale asi půjdu ze školy rovnou domů a lehnu si do postele. Popravdě řečeno, není mi moc dobře.

Dobře. Tak ať je ti brzo líp!

Díky!

Qu'est-ce que c'est que la mère incroyable d'une femme, vous demandez? Selon la chaîne douze, la mère incroyable d'une femme est la capacité de nourrir ses enfants. Une femme avec une carrière? Ca c'est une femme qui n'adore pas ses enfants, ou son mari. Elle n'est pas une chrétienne! Elle est une serveuse de diable!

Mes camarades et moi nous nous sommes regardés les uns les autres. Nous avons changé la chaîne. Et juste à l'heure!

Ještě 9 slov!

Ale co... Počkat, co moje jméno?

Une Emission Pleine d'Action

par

Amelie Mignonette Grimaldi Renaldo Thermopolis.

JO!!!!

Aspoň NĚCO se mi dneska povedlo.

Pátek, 10. září,

mezi francouzštinou a obědem

Zapípal mi mobil. Michael mi tam nechal tuhle esemesku:

SkinnerBx: Aspoň mě nech, abych za tebou přišel a vysvětlil ti to. I když to bude těžké, protože pořád nevím, co jsem udělal.

Jak to myslí, že by to přišel vysvětlit? Jak by mi to mohl přijít vysvětlit? Jsem ve ŠKOLE. A jak to, že pořád nechápe, co udělal špatně????

Pátek, 10. září, oběd

Víte co? Je mi to jedno. Jen ať na mě zírají. Tohle je to nejlepší jídlo, jaké jsem tady v jídelně kdy měla. Kdybych tušila, že cheesburgery jsou tak dobré, začala bych je jíst už dávno.

A víte co? Už je mi to fuk. Totiž, pořád je mi líto těch zvířat a tohleto.

Ale svým způsobem... je to pro ně klika. Svět je strašně nespravedlivý. Někdy jste prostě obět'. Někdy jste prostě brouk.

Nebo jak je to v té písničce, co si sem tam zpívá máma.

Jestli existuje ta reinkarnace, nejspíš se narodím znova jako kráva a strávím celý život ve stísněném stání, kde se nebudu moct ani pohnout, a nakonec někdo přijde a praští mě do hlavy a stáhne z kůže a ušije z ní minisukni a zbytek ze mě rozemelou do hamburgerů a holky, co jejich kluk dal svůj Nejcennější dárek Judith Gershnerové, mě snědí, a tak se mi to všechno vrátí. To je prostě život, bejby.

Páni. Je ze mě totální nihilista.

Lilly si to nejspíš myslí taky. A vypadá, jako by tomu nechtěla věřit.

„Hamburger?“ Zůstala zírat na můj tác. „Ty jíš KARBANÁTEK?“

„Mně už je to fuk,“ zahuhlala jsem. Protože to byla pravda. Bylo mi to fuk. Ze jsem nihilista a všechno.

„Ty ses pohádala s bráchou,“ pronešla Lilly, „rozešla se s ním a začala jíst maso? Má pravdu. Vážně ses zbláznila.“

Na to jsem hamburger okamžitě položila zpátky na tác.

„Tohle ŘEKL?“ zeptala jsem se. Bylo mi jedno, že se o tom bavíme skoro před celou bandou – u stolu byli Džejpí, Boris, Ling Su, Tina a Perin. Ale proč by mi to nemělo být jedno? Všechno mi bylo jedno. „Michael povídal, že jsem se zbláznila?“

„V zásadě jo,“ odsekla Lilly. „A fakt, že tady sedíš a cpeš se hamburgerem, to jenom dokazuje. Vždyť nejíš maso už od šesti!“

„Tak je možná načase s tím začít,“ prohodila jsem. „Kdybych v sobě měla víc proteinů, možná bych nedělala tak bezhlavá rozhodnutí.“

„A které rozhodnutí z té spousty máš konkrétně na mysli?“ zeptala se jedovatě Lilly.

„Hej, Lilly!“ ozval se Džejpí – tiše, ale rozhodně. „Nech toho.“

Lilly se zatvářila užasle. Nebyla zvyklá na to, že by se Džejpí míchal do našich hovorů. Nikdy předtím to ještě neudělal.

Ale už bylo pozdě. Protože mně se do očí už zase začaly hrnout slzy.

Možná, že vůbec nejsem nihilista.

„Jestli si myslíš, že jsem se ZBLÁZNILA,“ vypravila jsem ze sebe mezi vzlykáním, „tak to VŮBEC nepochopil. NEZBLÁZNILA jsem se. Jenom už to nemůžu VYDRŽET.“

„CO nemůžeš vydržet?“ chtěla vědět Lilly. „Že máš kluka, co tě tolik miluje, že celé léto, co jsi byla v Genovii, vynalézal tu robotickou ruku, která může změnit podobu medicíny, jak ji známe dnes, jen aby dokázal, že si tě zaslouží, a ty mu to omlátíš o hlavu, když se ti pokouší vysvětlit, že kvůli tomu musí na rok odjet?“

Zůstala jsem na ni zírat. I když to přes slzy moc dobře nešlo.

„O to nejde,“ řekla jsem. „A ty to víš.“

„Aha, no jo. Počkej. Tak je to kvůli nějaké maličkosti, o které ti neřekl, protože věděl, že se vším hrozně nadělaš, a chtěl tě ušetřit toho, že by sis s tím zbytečně lámala hlavu?“

„To nebyla ŽÁDNÁ maličkost!“ vyhrkla jsem. „Prosím, ušetři mě vysvětlování,“ vyštěkla Lilly. „Tina mi povídala o té stupidní knížce, co jí dala její teta. Jsi opravdu tak pitomá, že nechápeš, že celou tu věc s tím Nejcennějším dárkem rozpoutali muži, aby mohli ženy dostat pod kontrolu a omezit tak množství jejich sexuálních partnerů, a tak si zajistit, že jejich potomci budou legitimní?“

„Počkej!“ zarazila jsem ji. Což nebylo nic snadného, vzhledem k tomu, že jsem pořád vzlykala a se slzami v nose vám zní hlas dost huhňavě. „Není nic špatného na tom, počkat se sexem na toho, koho miluješ.“

„To samozřejmě není,“ souhlasila Lilly. „Máš naprosté právo tomu věřit. Ale ZAVRHNOUT někoho, kdo tuhle víru nesdílí? To není o nic lepší, než když fundamentalisti v Iránu odsuzují ženy k ukamenování tak, že je nechají zahrabat do písku až po krk. Protože

když se na to podíváš z téhle stránky, jde prostě o to, že odsuzuješ jiného člověka za to, že nesdílí TVOU morálku.“

Rozbrečela jsem se naplno. No tohle. Srovnávat MĚ s těmi odpornými fundamentalistickými stvůrami!

Ale Lilly ještě neskončila.

„Proč nechceš přiznat, kvůli čemu celá ta hádka s Michaellem vlastně vznikla, Mio?“ zavrčela. „Zuříš pro to, že Michael nechce skákat, jak ty pískáš, a zůstat v New Yorku jako tvůj mopslík. Protože má svou hlavu a chce si rozhodovat o svém životě sám. Kvůli tomu to všechno vzniklo. A nesnaž se to popřít.“

V tu chvíli Džejpí vyskočil, chňapl Lilly za ruku a sykl: „Pojď. Jdeme se projít,“ a odtáhl ji pryč z jídelny.

A já začala vzlykat nanovo. Ne nahlas. Prostě jsem jen seděla a slzy mi kapaly na hamburger.

No jo. Tak je teď ze mě pojídač masa. K breku.

Boris mi poklepal na rameno a soucitně pronesl: „Neplač, Mio. Já myslím, že jsi udělala dobře. Vztahy na dálku nikdy nefungují. Je lepší vyjasnit si to hned na začátku.“

„Borisi!“ ozvala se zhrožené Tina.

„Ne,“ zarazila jsem ji. „Má pravdu.“

Protože měl.

To jenom já si přála, aby neměl. A taky abych byla mrtvá.

Ale místo toho jsem šla a přidala si k cheesburgeru ještě trochu slaniny.

Pátek, 10. září, speciálka

Málem jsem se ulila z hodiny. Napůl proto, že mi po tom hamburgeru bylo vážně těžko. Neměla jsem si přidávat tu slaninu.

A zčásti proto, že jsem se nechtěla zase vidět s Lilly. Zvlášť když u toho nebude Džejpí, aby ji kočíroval.

Ale nakonec jsem se neulila, protože jsem si uvědomila, že bych si jen zadělala na další potíže. Pozvání do kanceláře ředitelky Guptové bylo to poslední, oč jsem teď stála.

A dostala jsem na ošetřovně nějaké prášky na žaludek. Vypadalo to, že zabraly.

Když jsem se vrátila do třídy, byla jsem ráda, že jsem se neulila. Ráda, protože první věc, kterou jsem uviděla, byla UBREČENÁ Lilly.

Ne že bych měla radost, že brečí. Byla jsem ráda, protože mě očividně potřebovala. Chci říct, muselo se jí něco stát. NĚCO HROZNÉHO.

Boris stál vedle ní a vypadal polekaně. Naprosto přirozeně jsem předpokládala, že Lilly brečí kvůli něčemu, co jí řekl Boris, protože když jsem se k nim přiblížila, střelil po mně vyděšeným pohledem.

„Cos jí udělal?“ zeptala jsem se šokované. Protože Boris dokáže být někdy nechutný. I když NECHCE. Mám pocit, že co chodí s Tinou, ještě se to u něj zhoršilo.

„Už brečela, když jsem sem přišel!“ bránil se ublíženě. „Já za to nemůžu!“

„Lilly?“ Nedokázala jsem si představit, co se jí tak mohlo stát. To přece nemůže souviset se mnou a s Michaelem. Kvůli TOMU by Lilly nikdy nebrečela. Vlastně mě napadá jen málo věcí, kvůli kterým by Lilly brečela. Až na... Něco mě napadlo. „Ze by se Lana Weinbergerová rozhodla přece jen kandidovat do výboru?“

„Ne!“ vyhrkla Lilly lítostivě mezi vzlyky. „Panebože! Ty si myslíš, že brečím kvůli něčemu *takovému*?!“

„No tak.“ Nechápatě jsem na ni zírала. „Kvůli čemu teda?!“

„Nechci o tom mluvit,“ zaúpěla Lilly.

Ale všimla jsem si, že jí pohled zaletěl k Borisovi. A co bylo ještě důležitější, Boris si toho všiml taky. A tak – v nejistém pokusu

zachovat se taktně, jak ho učila Tina – prohodil: „No, já asi půjdu na chvíli zkoušet,“ a zmizel v kumbále.

Ozvala jsem se: „Tak, už je pryč. Řekni mi to.“

Lilly se zhluboka, přerývaně nadechla. Pak se rozhlédla po ostatních v místnosti – kteří okamžitě sklonili hlavy a předstírali, že jsou pohlčení svými individuálními projekty, což se jinak NIKDY nestávalo, když paní Hillová nebyla ve třídě (což teď zrovna nebyla) – a zašeptala: „Děje se se mnou rozešel.“

Zůstala jsem na ni koukat v naprostém ohromení. „Cože?“

„Slyšelas.“ Lilly zvedla paži a promnula si oči zápěstím tak, že si roztetřela řasenku po celém obličejí. „Vykašlal se na mě.“

Přitáhla jsem si k Lilly židli, abych mohla spadnout na ni a ne na podlahu.

„Ty si děláš legraci,“ pronesla jsem. Protože jsem za nic na světě nedokázala vymyslet, co bych měla říct jiného.

Jenomže bylo úplně a naprosto jasné, že Lilly brečí dál, a že si naprosto evidentně legraci nedělá.

„Ale proč?“ vyhrkla jsem. „A kdy?“

„Zrovna teď,“ odpověděla Lilly. „Venku na schodišti před školou, hned u Joea.“ Joe je kamenný lev, který stráží schodiště ke vchodu do Střední školy Alberta Einsteina. „Říkal, že ho to mrzí, ale že ke mně necítí to, co já k němu. Že mě má rád jako kamarádku, ale že mě nikdy nemilova-al!“

Nedokázala jsem na ni přestat zírat. Nějak mi připadalo, že tohle je ještě mnohem horší než to, co udělal Michael mně. No, já vím, spal s Judith Gershnerovou a lhal mi o tom a vůbec.

Ale neřekl mi, že mě nikdy nemiloval.

„Ach, Lilly,“ vydechla jsem. Úplně jsem zapomněla, že jsem teď nihilistka. Dokázala jsem myslet jenom na to, jak strašně to Lilly musí bolet. „Lilly, je mi to tak líto.“

„Mně taky,“ hlesla Lilly a zase si rozšmudlala slzy. „Je mi líto, že jsem mohla být tak pitomá a nedokázala si připustit, že to dřív nebo později musí přijít. Já to VĚĎELA.“

Zamžikala jsem. „Jak to myslíš?“

„No, když jsem mu poprvé řekla, že ho miluju, a on na to jenom ‚díky‘? To jsem přece měla pochopit jako signál, že on vůbec necítí to, co já, nebo ne?“

„Ale všichni jsme se přece shodli, že to dělá jen proto, že zatím ještě nikdy nechodil s dívkou jako ty,“ namítl jsem. „Pamatuješ, Tina říkala –“

„Jasně. Ze je jako Zvíře z pohádky *Kráska a zvíře*, není zvyklý na lidskou lásku, a tak neví, jak má na ni reagovat. A víš co? Tina neměla pravdu. To nebylo proto, že by nevěděl, jak má reagovat. On mě nemiloval, ale nechtěl mi ublížit tím, že by to říkal. A takhle to bylo pořád... celou tu dobu.“

Zalapala jsem po dechu. „Ale to ne, Lilly!“ vyhrkla jsem. „Totiž, já myslím, že si určitě myslel, že třeba –“

„Ze se mě naučí milovat?“ Lilly se hoře usmála. „No, tak to se mu očividně nepovedlo.“

„Lilly,“ zamumlala jsem soucitně. V tu chvíli bych Džejpího snad dokázala zabít. Asi bych měla. Jak jí to mohl udělat! A ještě ve škole! Ze všech míst na světě zrovna ve škole! Chci říct, proč s tím nepočkal, až budou někde v soukromí? Třeba v Rayově pizzerii. Proč se s ní nemohl rozejít tam, aby se mohla vybrečet v soukromí? Co to s těmi kluky je?

Zabiju ho. Normálně ho zabiju.

Ani jsem si neuvědomila, že jsem to vyslovila nahlas, dokud se Lilly nenatáhla po mé ruce a neřekla: „Mio, to ne.“

Překvapeně jsem se po ní podívala. „Co ne?“

„Neříkej o něm nic špatného. To byla moje vina. Já... vlastně... asi jsem celou dobu věděla, že mě nemiluje. Svým způsobem.“

„Cože?“ Ale o tomhle jsem už slyšela. O tom, že holka, která chodila s nějakým syčákem, co se s ní pak rozešel, často obviňuje sama sebe, že to byla její vina.

Ale nikdy mě nenapadlo, že k těmhle holkám by mohla patřit ZROVNA LILLY.

„Víš vůbec, co mluvíš? Jasně žes to nevěděla, Lilly, jinak bys –“

„Ne, je to tak,“ přerušila mě Lilly tím ubrečeným hlasem. „Když mi nikdy neřekl, že mě miluje, tušila jsem, že něco je na levačku. Ale – jak jsi to říkala. Myslela jsem, že se mě naučí mít rád. A tak

jsem s ním zůstávala, místo abych se s ním rozešla, jak jsem měla. Není to jeho chyba. Snažil se, Mio. Vážně. A je od něj vážně hezké, že to nenechal zajít dál. Mohl by toho využít pro sebe. Ale to neudělal.“

Nemohla jsem si pomoci, abych nevyhrkla: „Počkej, to znamená, že vy dva jste nikdy –“

Lillyiny oči se zúžily. „Dobrý pokus, princko,“ prohodila. „Jsem sice zoufalá, ale nejsem mimo. Pořád ještě máme před sebou volby do výboru.“

Položila jsem si hlavu na lavici. „Lilly, já nemůžu. Prostě nemůžu. Nevidíš, jak jsem vyřízená?“

„Já jsem taky vyřízená,“ připomněla mi vyčítavě Lilly. „Ale to neznamená, že nejsem schopná FUNGOVAT. Žena potřebuje muže jako ryba jízdní kolo.“

Tenhle slogan vážně nesnáším. Vsadím se, že kdyby ryby měly nohy, rozhodně by kola potřebovaly.

A pak Lilly dodala trochu lidštějším tónem: „Hele, princko, to s mým bráchou a tebou mě fakt mrzí.“

„Díky,“ hlesla jsem. A všechny ty slzy, o kterých jsem si myslela, že už jsem je vybrečela v jídelně, byly zase zpátky.

„Ale stejně to nechápu,“ dodala Lilly.

„Jasně, že to nechápeš,“ souhlasila jsem zoufale. „Protože jsi jeho sestra. Jsi na jeho straně.“

„Možná jsem jeho sestra,“ souhlasila Lilly, „ale taky jsem tvoje nejlepší kamarádka. A stejně mi to připadá jako hrozná škoda. Já vím, že jsi na něj naštvaná, ale vážně... co tak hrozného udělal? No tak se vyspal s Judith Gershnerovou. No a co. To přece není, jako by to udělal v době, kdy už jste spolu chodili!“

„Jenže na tom ZÁLEŽÍ,“ bránila jsem se. „Prostě, já... nikdy by mě nenapadlo, že ze všech lidí zrovna Michael by mohl udělat něco takového. Vyspat se s někým, koho ani nemiluje. A pak mi o tom LHAL. A já vím, že ty si myslíš, že do něj jen vkládám svoje představy. Jenže já vždycky myslela, že my dva máme stejné představy. A teď jsem zjistila, že Michael... že má víc společného s Joshem Richterem než se mnou!“

„S Joshem Richterm?“ Lilly protočila panenky. „Ale ne. Jak může můj bratr jen VZDÁLENĚ někomu připomínat Joshe Richtera?“

„Protože sex s holkou, kterou nemiluje... to je typické pro kluky jako Josh Richter.“

„Pro kluky jako Josh Richter je typické vyspat se s holkou, která je do nich blázen, a pak ji odkopnout a ublížit jí.“

Zvedla jsem hlavu. „Myslíš jako to, co udělal Džejpí tobě?“ zeptala jsem se a přitom jsem se snažila, aby to znělo nenucené.

Lilly se na mě výmluvně zadívala. „Další pokus k dobru, Mio,“ prohodila, „ale na tohle já nenaletím.“

BUM.

„Mio,“ ozvala se Lilly, „nemůžeš přece vyvádět jen kvůli tomu, že Michael už měl před tebou jiné holky. To je STUPIDNÍ.“

Tentokrát jsem přimhouřila oči já. „Cože? Jak to myslíš, HOLKY?“

„No, jako třeba tu z toho židovského tábora –“

„JAKOU HOLKU Z ŽIDOVSKEHO TÁBORA?“ zaječela jsem tak nahlas, že Boris vystrčil hlavu z kumbálu, aby zjistil, co se děje.

„Jen klid,“ utrousila znechuceně Lilly. „Jenom spolu chodili. A bylo to někdy v devítce nebo tak nějak.“

„Byla hezká?“ chtěla jsem vědět. „Kdo to byl? Jak daleko se dostali?“

„Ty potřebuješ jít na léčení,“ mínila Lilly. „Můžeme si teď promluvit o něčem jiném, než jsou srdeční záležitosti? Protože se musíme vrhnout na tvůj projev.“

Vytřeštila jsem na ni oči. „Můj co?“

„Tvůj projev. Snad si nemyslíš, že jenom proto, že jsme se obě rozešly s klukem, už nedokážeme dál zlepšovat naše studijní prostředí nebo vést náš vzdělávací ústav k lepším zítřkům?“

„Ne,“ odpověděla jsem, „ale –“

„Dobře. Takže víš, že dneska musíš v aule vystoupit s projevem?“

Polkla jsem. Ztěžka. „Lilly, to nepůjde.“

„Nemáš na vybranou, princko,“ upozornila mě Lilly. „Nechala jsem tě týden na pokoji kvůli té záležitosti s Michaellem, ale tohle za

tebe udělat nemůžu. Musíš si tam stoupnout a promluvit. Když si teda nechceš nic připravovat, tak jsem si to dovolila udělat za tebe.“ Podala mi papír – popsaný jejím drobným rukopisem. „Jsou to vlastně odpovědi na otázky z letáků, které byly v jídelně. Víš, co dělat v případě hurikánu pátého stupně nebo jaderného bombového útoku. Nic nového. Aspoň ne pro tebe. Bude to hračka.“

„A když to udělám,“ pronesla jsem trochu omámeně – možná jsem měla otravu slaninou nebo tak něco –, „tak mi to řekneš? Jestli jste To s Džejpím v létě dělali?“

„To je tvá jediná motivace, abys kandidovala?“ zeptala se Lilly.

„Ano,“ připustila jsem.

„Panebože. To je dojemné. Tak dobře, řeknu. Ty chudinko.“

Nevzala jsem to jako urážku, protože Lilly měla pravdu. Jsem chudinka. Ani netuší, jak moc velká.

Kromě toho jsem věděla, že i když Lilly dělá ramena, uvnitř je zraněná. Jak by nebyla? Obdivovala Džejpího tak, jak jsem ji ještě nikdy neviděla obdivovat žádného kluka.

Jak jí to mohl Džejpí udělat? Vždycky jsem myslela, že je to hodný kluk. Vážně.

Ale teď fakt nevím, jestli se s ním ještě dokážu kamarádit. Natož s ním dělat laborky.

Pátek, 10. září, chemie

Džejpí se chová, jako by se nic nestalo! On si snad myslí, že o něm a o Lilly nevím! Když se posadil vedle mě, zeptal se: „Jak je, Mio?“ a vypadal, jako by měl o mě opravdovou starost. O mě! On, který zlomil srdce mé nejlepší kamarádce!

Byla jsem tak šokovaná, že jsem jen utrousila: „Fajn,“ a úplně zapomněla na to, co jsem si říkala cestou na hodinu. Že už s Džejpím nikdy nepromluvíím.

A jasně, není to tak úplně jeho vina, že Lilly nemiluje. Ale měl jí to povědět dřív – třeba tenkrát v květnu, když mu Lilly řekla, že ho miluje – místo aby ji tahal celou dobu za nos.

Jéje, píše mi Kenny:

Mio, je mi moc líto, co jsem slyšel o tobě a o Michaelovi – že jste se rozešli. Kdybych ti mohl nějak pomoci, aby ses cítila líp, dej mi prosím vědět. Kenny ☺

Kenny je moc hodný. Nechápu, proč nemá žádnou holku. A co kdyby... Lilly...

No, asi ne. Není to její typ, už vzhledem k tomu, že váží míň než ona.

Díky, Kenny. Prozatím mi bude úplně stačit, když mi pomůžeš vyřešit všechny ty chemické nesmysly. Jsem ti vážně moc vděčná, že mi s tím pomáháš.

To je v pořádku, Mio! Na mě se můžeš spolehnout. Kdybys třeba večer neměla co dělat, mohla bys přijít k nám a já bych ti vysvětlil Avogadrovo číslo. Protože jsem si všiml, že jsi z toho trochu zmatená. A mamka jde dneska do řeznictví, takže by mohla nakoupit slaninu. Slyšel jsem, že jsi ji teď začala jíst.

Au. Vidíte? Je to MOC hodný kluk. Potřebuje nějakou přítelkyni. Třeba by se líbil Perin?

Děkuju, Kenny, jsi fakt hodný, ale dneska večer nemůžu. Nemyslím, že bych na tom dneska byla tak, že bych dokázala rozumět něčímu číslu.

Ale to pozvání platí na kdykoli! Opravdu by ses měla víc věnovat chemii. Je snadná – stačí jen dávat pozor.

To ráda slyším! Tak díky.

Působivé.

Panebože. Džejpí mi píše vzkaz! Jak MŮŽE? Totiž, musí přece vědět, jak jsem teď rozčilená. Ví, že mám s Lilly speciálku. Musí vědět, že mi řekla to, co mi řekla. Jak se mi opovažuje psát? Jak se OPOVAŽUJE?

No, já mu odepisovat nebudu. Ani náhodou. Budu se dívat na tabuli. Chemie je důležitá. Dokonce i princezny by ji měly umět. Bůhvíproč.

Ale stejně... o čem to mluví? Co je tak působivé?

Co je působivé?

Nemůžu tomu uvěřit! Jak jsem to mohla udělat? Jak jsem mu mohla odepsat? Co je to se mnou?

Jsi sama, jak dlouho? Ani ne 24 hodin? A vlci už se stahují kolem.

!!!! COŽE???? O čem to mluví? Počkat, O KENNYM? To se Džejpí zbláznil, nebo co?

Kenny není vlk! Jen se snaží být milý.

To si můžeš klidně namlouvat, jestli ti to vyhovuje. Ale jak je ti DOOPRAVDY?

Ha! No co, řekl si o to.

Jak mi je? Já ti povím jak. Bylo mi mnohem líp, než ses rozešel s mou nejlepší kamarádkou!!!!

Tak. To jsem zvědavá, co odpoví na TOHLE.

Aha. Takže ti to řekla.

Jasně, že mi to řekla!!!! Cos myslel???? Lilly a já si odjakživa všechno říkáme. Teda, SKORO všechno. Džejpí, jak jsi jí to mohl udělat?

Mrzí mě to. Nechtěl jsem. Mám Lilly rád, opravdu. Ale nemám ji rád tak, jako ona mě.

Ona tě nemá jen ráda, ona tě MILUJE. Řekla ti to už v květnu. Když jsi věděl, že ji nemiluješ, proč jsi jí to neřekl už tenkrát? Proč jsi jí tak dlouho vodil za nos?

Upřímně řečeno, nevím. Asi jsem doufal, že se moje city nějak změní. Jenže to se nestalo. A když jsem dneska viděl, jak se k tobě chová – tak jsem si uvědomil, že se to ani nikdy nestane.

Jak se ke mně CHOVÁ? O čem to mluvíš?

Byla na tebe při obědě zlá. Když jste mluvily o tom, co se stalo mezi tebou a Michaellem.

Cože???? Lilly na mně nebyla zlá!!!

Mio, přirovnala tě k íránským fundamentalistům, kteří odsuzují ženy za cizoložství k smrti.

Aha, TOHLETO. Ale to je prostě... LILLY. Totiž, víš přece, jaká je.

Vím, že to není nikdo, s kým bych chtěl být. Takový nedostatek soucitu je podle mě prostě neodpuštělný.

Počkej... tak ty ses s Lilly rozešel kvůli MNĚ???

No... částečně ano.

Výborně. To je fakt BEZVA. Jako by se už tak všechno nepokazilo. Teď mi ještě na ramenou přistane břemeno zodpovědnosti za Lillyino zlomené srdce?

Džejpí, Lilly je prostě taková. Já už jsem na to ZVYKLÁ. Nevadí mi to.

Ale mělo by ti to vadit. Zasloužíš si, aby se k tobě lidi chovali líp. Ty nad tím mávneš rukou, že „je prostě taková“. Ale to přece neznamená, že se chová správně, Mio. Proto si myslím, že když ses dokázala tak rázně postavit proti Michaelovi a tomu, co ti udělal, znamená to opravdový krok vpřed.

O čem to MLUVÍ???

Ale já přece nenechávám lidi, aby se ke mně chovali špatně! Laně jsem jednou rozbila mobilní telefon... no, to jsi tu ještě nebyl. Ale udělala jsem to.

Já přece netvrdím, že se NIKDY lidem nepostavíš. Já jen říkám, že si toho necháš líbit hrozně moc, než se konečně vzbouříš. Máš sklony myslet si o každém to nejlepší – jako o Kennym a jeho zlotřilém pokusu nalákat tě do svých tenat, když ještě nejsi sama ani 24 hodin.

!

Už jsem ti říkala, že Kenny mě bere jen jako kamarádku!

No právě. Právě takovéhle věci si pořád namlouváš. Proto je dobře, že ses dokázala vzepřít, když jde o Michaela. Já ho mám rád, ale nebylo od něj hezké, že ti lhal o své sexuální minulosti. Upřímně si myslím, že to je ve vztahu ta nejdůležitější věc. A jestli k tobě Michael nedokáže být upřímný v něčem tak zásadním, tak jak byste spolu vy dva mohli dál pokračovat?

Páni! Konečně někdo, kdo to chápe!!! Možná, že Džejpí nakonec nebude tak špatný. Totiž – je pravda, že se vykašlal na Lilly – a ze všech míst zrovna VE ŠKOLE.

Ale vypadá to, že má přinejmenším srovnané priority.

Já jen doufám, že my dva jsme pořád kamarádi. Nechci, abys mi vyčítala ten rozchod s Lilly. Nechci, aby to ovlivnilo NAŠE přátelství. Protože já tě považuju za svou kamarádku, Mio. Nejlepší, jakou jsem kdy měl.

Pááááni! To ale zní!!!

Díky, Džejpí! Já si to o tobě myslím taky. Ani ti nedokážu říct, jak moc pro mě znamená, že aspoň ty jsi tady v tom všem na mojí straně, a ne na Michaelově. Protože většina kluků by asi byla na jeho. Jenomže oni nerozumějí tomu, že neposkrvněnost je ten nejcennější dárek, který se má věnovat jenom tomu, koho opravdu miluješ. A když ho vyplýtváš na někoho, na kom ti nezáleží, nemáš už pak co dát člověku, do kterého se jednou OPRAVDU zamiluješ.

Přesně tak. Proto si tu svou hlídám.

!!!!!! Džejpí je panic!!!!!!

Ha. On a já toho vážně máme hodně společného.

A taky... to znamená, že Tina se plete: on a Lilly To nikdy nedělali!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Ale nebudu říkat Lilly, že už vím pravdu. Dneska už na ni těch zklamání bylo až až. Nechám ji při tom, aby si myslela, že mě ještě může napínat. To je to nejmenší, co pro ni můžu udělat, vzhledem k tomu, že ji Džejpí vlastně nechal kvůli mně.

Jenom doufám, že si to nikdy neuvědomí.

Pátek, 10. září, matematika

Panebože, panebože, panebože. Fakticky se to stalo? Nebo se mi to jen zdálo?

To se přece NEMOHLO stát. Protože to je tak šílené, že se to prostě stát nemohlo.

Asi budu zvracet. Vážně. Jak jsem si mohla dát k obědu cheesburger se slaninou?

Prsty se mi tak klepou, že skoro ani nedokážu psát. ale musím to ze sebe nějak dostat... no tak jo, tady to je:

Ted' už vím, jak to Michael myslel, když mi psal, abych ho nechala přijít a vysvětlit mi to. Myslel to tak, že přijde přímo sem. Na STŘEDNÍ ŠKOLU ALBERTA EINSTEINA.

A šel nahoru po schodech k učebně chemie, právě když jsem vycházela ven s Džejpím. Ale já si ho nejdřív vůbec nevšimla. Myslím Michaela.

Aspoň dokud Džejpí – který si Michaela taky určitě nevšiml – neřekl: „Tak kamarádi?“ a já na to „No jasně!“ a on se pak zeptal: „Objímačka?“

A mě nenapadlo nic lepšího než: „Proč ne?“ A objala jsem ho.

A byla jsem tak... já nevím. DOJATA, že je Džejpí smutný z toho rozchodu s Lilly, a tak – a prostě, další věc, kterou vím, je, že jsem DALA DŽEJPÍMU PUSU.

Chtěla jsem mu dát pusu jen na tvář. Jenomže on zrovna nějak otočil hlavu. A tak jsem ho políbila přímo na rty.

Ne francouzsky nebo tak. A trvalo to jen vteřinu.

Ale políbila jsem ho. Na rty.

Ne že by o něco moc šlo – vím jistě, že nešlo – nebýt toho, že když jsem spustila ruce dolů z jeho krku a otočila se – v rozpacích, protože jsem ho vůbec nechtěla políbit – právě v tu chvíli jsem uviděla Michaela.

Stál uprostřed přeplněné haly a tvářil se ohromeně.

Když jsem ho tam uviděla stát a zírat na mě, proletělo mi hlavou několik věcí najednou. Štěstí, to automaticky, protože jsem vždycky byla šťastná, že Michaela vidím. Pak bolest, protože mi došlo, co mi

udělal a jak to teď mezi námi vypadá. Pak zmatek, co pro všechno na světě dělá u nás ve škole, když už sem dávno nechodí.

A pak jsem si uvědomila, že mi to přišel zkusit vysvětlit, jak psal.

A pak jsem si všimla jeho výrazu, když těkal očima ze mě na Džejpího – chudáka Džejpího, který stál vedle mě jako socha a ruka, kterou mě objal kolem pasu, když jsem ho políbila, mu ještě pořád visela ve vzduchu, jako by se zapomněl hýbat nebo co! – a zase zpátky.

PŘESNĚ jsem věděla, co si myslí. Totiž že mezi mnou a Džejpím něco je.

Což nebyla samozřejmě vůbec pravda.

„Michaeli,“ hlesla jsem.

Ale už bylo moc pozdě. Protože *Michael se obrátil a zamířil pryč.*

Odešel pryč, protože si uvědomil, že tímhle příchodem udělal kolosální chybu.

Nemůžu tomu uvěřit! To pro něj ani neznamenanám tolik, aby se o tom všem se mnou pokusil promluvit? A taky nepřišel, aby praštil Džejpího za to, že si dovoluje na jeho holku!

Asi proto, že už vlastně nejsem jeho holka.

I když, nemůžu říct, že bych zase byla až tak překvapená. Totiž, když mě Michael viděl tenkrát na mejdanu tancovat s Džejpím, taky neřekl ani slovo.

Ale taky mě potom tak totálně nepřehlížel, jako to udělal teď. Panebože, ani na to nemůžu myslet. Myslela jsem, že mi pomůže, když to napíšu, ale nepomohlo. Prsty se mi POŘÁD třesou. Co se to se mnou děje? Můj žaludek je taky pořádně rozhozený. To snad nemůže být tím cheesburgerem; jedla jsem ho už tak dávno, a sestra na ošetřovně mi dala ty prášky...

PROČ mi nic NEŘEKL? LÍBALA JSEM JINÉHO MUŽE. Člověk by mýsl, že na to aspoň něco řekne, i kdyby to mělo být jen: „Sbohem. Navždycky.“

Sbohem navždycky. Panebože. Odlétá už dneska večer. Navždycky.

A vypadal tak hezky, když tam tak stál, vysoký a silný, s čerstvě oholeným krkem. (Aspoň myslím. Neměla jsem zrovna moc příležitostí jít a prozkoumat to. Nebo si přivonět. Panebože! Tak strašně mi chybí, že si k Michaelovi nemůžu přivonět! Kdybych si teď mohla přivonět, vsadím se, že bych se přestala třást a žaludek by se mi přestal svíjet.)

Vypadal tak šokované – tak zranitelně –

Panebože. Asi budu opravdu zvracet...

Pátek, 10. září,

limuzína cestou do Four Seasons

Zvracela jsem až na ošetřovně. Larsovi se povedlo dostat mě tam včas.

Nechápu, co se to se mnou stalo. Seděla jsem na matematice, psala si do deníku, a najednou, zničehonic, si představila Michaelův obličej ve chvíli, kdy jsem se otočila, abych políbila Džejpího. A začala jsem se potit a Lars, který seděl vedle mě, se najednou polekaně ozval: „Princezno? V pořádku?“ a já ze sebe vypravila jen: „Ne,“ a dál už vím jen to, že mě Lars popadl za ruku a vyvlekl ze dveří a pak ohnul přes umyvadlo na ošetřovně. A tam jsem vyklopila něco, co vypadalo jako celý cheesburger se slaninou, co jsem spořádala k obědu.

Sestra Lloydová mi dala teploměr a řekla, že teplota není zvýšená, ale že zrovna řadí nějaká střevní chřipka a nejspíš jsem ji chytla. Řekla, že nesmím zůstat ve škole, jinak bych všechny nakazila.

A tak zavolala k nám domů, ale nikdo tam nebyl. To jsem jí mohla povědět, kdyby se mě zeptala. Tohle pololetí učí pan G. v pátek jen dopoledne, takže chodí brzy domů. Nejspíš vyrazili s mamkou na nákupy do New Jersey, aby tam něco urvali ve výprodeji „všechno za pět dolarů“ a pak se stavili v Sam's Club nakoupit plínky pro Rockyho. Už se z toho stávala jejich páteční tradice.

A tak se Lars rozhodl, že mě odveze ke Grandmère, protože si myslel, že bych v tomhle stavu neměla zůstat sama doma.

Být nemocná ve společnosti Grandmère má podle něj nějakou výhodu před tím být nemocná pohodlně doma ve vlastní posteli. Neviděla jsem v tom žádnou logiku, ale bylo mi moc špatně, než abych dokázala protestovat.

Neměla jsem to srdce vykládat sestře Lloydové, že žádnou střevní chřipku nemám. Že jsem jen po celoživotní abstinenci požila najednou maso, protože můj přítel dal svůj Nejcennější dar někomu jinému a teď se stěhuje do Japonska.

Jenomže, stejně jako u chřipky, neexistují antibiotika, která by to vyléčila.

Hlavně když mám kromě toho ještě záchvat sebeobviňování, že jsem políbila bývalého přítele mé nejlepší kamarádky a můj bývalý přítel to viděl.

A nejsmutnější na tom je, že první osoba, které jsem chtěla zavolat, když jsem si uvědomila, že se díky nemoci uleju ze školy, byl... Michael. Protože už jenom mluvit s Michaelem mi vždycky pomůže.

Jenomže mu nemůžu zavolat. Nikdy už mu nebudu moct zavolat. Protože co bych mu mohla říct – po tom, co se stalo?

Je vážně klika, že v limuzíně jsou sáčky pro případ nevolnosti. Jako v letadle.

Pátek, 10. září, tři hodiny odpoledne,

Four Seasons

Grandmère je ta nejhorší osoba, s jakou se člověk může ocitnout, když mu není dobře. Protože jí nikdy není špatně, anebo si aspoň nepamatuje, že by jí kdy bylo špatně – takže naprosto postrádá soucit s někým, koho to postihne.

A co hůř – nadchlo ji, že jsme se s Michaellem rozešli.

„Vždycky jsem věděla, že s Tím hochem budou potíže,“ prohlásila nadšeně, když jsem jí vysvětlila, proč jsem se uprostřed odpoledne objevila v jejím apartmá, pravděpodobně infikovaná nakažlivou nemocí. *Nejsem nemocná*, Grandmère, řekla jsem jí. *Jsem jen smutná.*

Protože potíže je v tom, že Michaela nedokážu přestat milovat. Místo abych jí odkývala, že Ten hoch za to nestojí, vyjela jsem na ni: „Ty vůbec nevíš, o čem mluvíš,“ a pak jsem si sedla na pohovku a vzala si Rommela na klín, abych se trochu uklidnila.

Jo. Tak hluboko jsem klesla. Potřebuju trpasličího pudla Rommela, abych se uklidnila.

„Ale jistě, na Tom hochovi Michaelovi není nic špatného,“ souhlasila Grandmère, „Až na to, že není urozený. No tak, pověz mi to. Copak ti udělal? Muselo to být něco opravdu odporného, když sis kvůli tomu sundala Ten náhrdelník.“

Ruka mi vyletěla k holému krku. Můj řetízek! Ani jsem si neuvědomila, jak moc mi chybí – jak je divné, že ho necítím kolem krku – až teď. Michaelův řetízek se stal součástí neustálých bojů mezi mnou a Grandmère. Ta po mně vždycky chtěla, abych si na genovijské plesy a oficiální příležitosti brala královské šperky, jenomže já si odmítala sundat Michaelův řetízek. A Grandmère prostě zrovna nehoruje pro image vrstvených šperků.

No, asi se nedá říct, že stříbrná sněhová vločka na řetízku by se nějak hodila k náhrdelníku z diamantů a safírů.

Uvědomila jsem si, že nemá cenu snažit se před Grandmère něco skrývat, protože to ze mě stejně dostane. A tak jsem řekla: „Vyspal se s Judith Gershnerovou.“

Grandmère se zatvářila potěšené. No jo. VĚĎELA to.

„Podváděl tě! Ale co, nevadí. V moři je spousta jiných ryb. A co ten mládenec, který s tebou hrál v mé hře, ten synek Reynoldse-Abernathyho? Byl by z vás rozkošný pár. Takový milý mladík, vysoký a plavý a pohledný!“

To jsem ignorovala. Co se na to dalo říct? Někdy mě napadá, jestli se v naší rodině náhodou nedědí geny šílenství.

No, vlastně nenapadá. VÍM to jistě.

Místo toho jsem řekla: „Michael mě vlastně nepodváděl. Spal s Judith Gershnerovou, než jsme spolu začali chodit.“

„To je ta dívka s mouchami?“ chtěla vědět Grandmère. „Chápu, že tě to rozhořčilo. Nosila strašlivé černé tenisky!“

„Grandmère.“ Vážně. Co je to s ní? „Nezáleží na tom, jak vypadá. Jde o to, že mi Michael lhal. Ptala jsem se ho, jestli spolu chodili, a on řekl ne. A navíc ji ani NEMILOVAL. A co je to za člověka, když dá svůj Nejcennější dárek někomu, koho ani NEMILUJE?“

Grandmère se na mě zadívala trochu zmateně. „Svůj nejcennější CO?“

„Dárek.“ Panebože, Grandmère dokáže být tak natvrdlá! „Nejcennější dar. Máš jenom JEDEN. A Michael ho dal JUDITH GERSHNEROVÉ, holce, na které mu vůbec nezáleželo. Měl počkat. Měl ho dát MNĚ.“

Nezmínila jsem se o tom, jak mě přistihl při polibku s jiným klukem. Protože se to vážně nehodilo. Bylo to úplně mimo mísu.

Ale Grandmère se tvářila ještě zmateněji. „Myslíš nějaký rodinný šperk? Protože podle etikety, když ti nějaký mladý muž věnuje rodinný šperk, během trvání vztahu je jen tvůj, ale pokud se rozejdete či rozloučíte, musíš mu ho vrátit.“

„Jeho Nejcennější dárek není žádný prstýnek, Grandmère,“ namítla jsem. Snažila jsem se být trpělivá, vážně! „Jeho Nejcennější dárek je jeho PANICTVÍ.“

Grandmère na mě vytréštila oči. „Jeho *panictví*? Ale to přece není dárek. Nemůžeš ho nosit.“

„Grandmère!“ Nemohla jsem uvěřit, že je tak úplně mimo. No, ale co se divím. Jednou jsem poslouchala na iPodu písničku *Tancuj*,

tancuj, a Grandmère ji zaslechla. Tvrdila, že je to „chytlavé“ a ptala se mě, kdo to zpívá. A když jsem jí odpověděla, že Padlý muž, obvinila mě, že lžu, protože by prý nikdo nepojmenoval hudební skupinu tak hloupým jménem. Snažila jsem se jí vysvětlit, že to vzniklo podle Barta ze Simpsonových a Grandmère jen vyrazila: „Jakého BÁRTA? Ty myslíš WALLIS SIMPSONOVOU? Ale ta neměla žádného příbuzného jménem Bart. To vím jistě.“

Vidíte? Je prostě beznadějná.

„Tvoje panenství je Nejcennější dárek, který máš dát až tomu, koho miluješ,“ vysvětlila jsem jí pomalu, aby to pochopila. „Jenomže Michael ho dal, teda, panictví, Judith Gershnerové, holce, kterou nemiloval a se kterou, jak sám říkal, jenom spal. Takže teď už nemá žádný dárek, který by dal mně, dívce, o které tvrdí, že ji miluje, protože ZAHODIL svůj dar s někým, na komu mu vůbec nezáleželo.“

Grandmère jen zavrtěla hlavou. „Tahle slečna Gershnerová ti udělala LASKAVOST, má milá. Měla bys jí líbat palce u nohou. Žádná žena nestojí o nezkušeného milence. No, možná až na ty plavovlasé učitelky, o kterých mluví ve zprávách, že se vyspaly se svým čtrnáctiletým žákem. Ale musím říct, že mi připadají mentálně naprosto nezralé. O ČEM pro všechno na světě s těmi mládenci MLUVÍ? Přece je tak nebere, že z nich padají kalhoty... Vysvětlí mi, Amélie, co je tohle za módu? Copak je něco přitažlivého na tom, že chlapci mají kalhoty na půl žerdi?“

Na to jsem nedokázala vymyslet žádnou odpověď. Protože CO se na tohle dá odpovědět?

„V každém případě,“ Grandmère si snad ani nevšimla, že nic neříkám, „ten hoch se stěhuje do Japonska?“

„Ano,“ souhlasila jsem. A moje srdce se jako obvykle sevřelo, když jsem uslyšela slovo Japonsko. Což jen potvrzuje, že

a) mám pořád srdce, a

b) pořád miluju Michaela, navzdory svému úsilí, aby to bylo jinak. Ale jak bych ho mohla nemilovat?

„Tak co na tom záleží?“ nechápala Grandmère. „Stejně už ho nejspíš neuvidíš.“ Nato mi vyhrkly slzy.

Grandmère to dost vyděsilo. Totiž, že jsem jen tak seděla a brečela. Dokonce i Rommel zvedl uši a začal výt. Nevím, jak by to dopadlo, kdyby zrovna v tu chvíli nevešel dovnitř táta.

„Mio!“ podivil se, když mě tady uviděl. „Co tady děláš tak brzo?! A co se stalo? Proč proboha pláčeš?“

Ale já jen zavrtěla hlavou. Protože jsem nemohla přestat brečet.

„Rozešla se s Tím hochem,“ oznámila mu Grandmère hlasitě, aby to bylo slyšet přes můj vzlykot. „Nevím, proč s tím tak nadělá. Říkala jsem jí, že to je jen dobře. Bylo by mnohem lepší, kdyby začala chodit s tím chlapcem Abernathyho-Reynoldse. Takový hezký mladík! A jeho otec je boháč!“

Při těch slovech jsem se rozbrečela ještě víc, protože jsem si vzpomněla, jak jsem Džejpího políbila na chodbě, přímo před Michaelem. Nemyslela jsem to tak – ale co na tom záleží? Stejně se to stalo. Teď už se mnou Michael nikdy nepromluví. To jsem věděla.

Ale fakt je, že jsem ho strašně moc chtěla, navzdory všemu, co se mezi námi stalo. A tenhle fakt mě přiměl rozbrečet se ještě víc.

„Myslím, že vím, co potřebuje,“ pokračovala Grandmère, když jsem dál kvílela. „Matku?“ navrhl táta.

Grandmère zavrtěla hlavou. „Bourbon. Ten pokaždé pomůže.“

Táta se zamračil. „To radši ne. Ale mohla bys požádat komornou, aby uvařila trochu čaje. To by možná stačilo.“

Grandmère se netvářila, jako že by tomu věřila, ale odešla říct Jeanne, aby nám uvařila čaj. Táta tam zůstal stát a koukal se na mě. Není zvyklý na to, abych před ním takhle bulila. Totiž, už jsem před ním brečela často – většinou o prázdninách, když se v paláci konala nějaká oficiální slavnost a já musela pochodovat pod nízkými trámy s čelenkou a její hřebínky mě bodaly do hlavy jako jehly bodaly do nohou Malou mořskou vílu.

Ale nebyl zvyklý na moje emocionální výbuchy, protože během posledních let se nic tak extra nedělo, takže jsem byla schopná držet se.

Až doted’.

Pořád jsem vzlykala. Natáhla jsem se pro papírové kapesníčky v krabici na kraji pohovky. A mezi vzlyky jsem to ze sebe všechno dostala. O Nejcennějším dárku a Judith Gershnerové a sněhové vločce na řetízku a jak Michael přišel do školy a viděl mě líbat se s Džejpím. Musím připustit, že táta vypadal opravdu ohromeně. No, já normálně se svým tátou o sexu nemluví, protože, ehm, *fuj*.

A myslím, že ta věc s Nejcennějším dárkem ho pěkně vyděsila, protože se svezl na pohovku, jako by se nedokázal udržet na nohou. A zůstal tam sedět a poslouchal mě, dokud jsem ze sebe všechno nevyklopila. Pak jsem zmlkla a jen tam seděla a popotahovala nosem. Ten nejhorší pláč už byl za mnou.

Páni. Vážně jsem netušila, že člověk má tak velkou zásobu slz.

Ale když jsem si otřela všechn ten sliz z obličej, táta měl pocit, že by měl přece jenom něco poznamenat. A když to udělal, nebylo to NIC z toho, co jsem čekala.

„Mio,“ pronesl zachmuřeně táta, „myslím, že jsi udělala chybu.“

Nemohla jsem tomu uvěřit! Vždyť jsem mu zrovna vylíčila, jaký je Michael... děvka! Řekli byste, že správný otec bude chtít, aby se jeho dcera držela od někoho takového co nejdál! Tak o čem to mluví, jakou CHYBU?

„Skutečná upřímná láska nás v životě nepotká tak často,“ pokračoval. „Ale když se to stane, je pošetilé zahodit ji jen proto, že předmět tvé lásky udělal nějakou hloupost dva roky předtím, než jste spolu vůbec začali chodit.“

Zůstala jsem na něj zírat. Nevím, jestli to byla jen moje představitivost. Ale opravdu vypadal jako elfský král z Pána prstenů.

Totíž, kdyby elfové plešatěli.

„A stejná hloupost je nechat jen tak odejít toho, koho tak silně miluješ – nebo aspoň, nechat ho odejít bez boje. I já to jednou udělal,“ pokračoval táta a odkašlal si. „A vždycky jsem toho litoval, protože pravda je, že už jsem nikdy nepotkal nikoho, s kým bych cítil totéž. Nechci se dívat, jak opakuješ stejnou chybu, Mio. Takže myslí – *přemýšlej* – o tom, co děláš. Kéž bych to tenkrát udělal taky.“

A pak se zvedl, aby odjel na to své Valné shromáždění OSN.

Já zůstala sedět, totálně ohromená. To mi jako ten jeho projev měl POMOC? Protože mi nepomohl. Vůbec.

Táta by měl požádat Larse, aby mě zastřelil. To je jediná cesta, jak bych mohla utéct tomuhle trápení.

Pátek, 10. září, *Four Seasons*

Čaj je tady. Grandmère se mě snaží rozptýlit. Vykládá mi něco o tom, jak se přela s Elizabeth Taylorovou, jestli je nebo není vhodné nosit na odpolední čaj kalhoty. Elizabeth Taylorová si myslela, že je. Grandmère (kdo by to byl řekl), že není.

Mám pocit, jako by mi něco vadilo. Něco kromě toho, že jsme se rozešli s mým klukem, protože spal s Judith Gershnerovou a protože mě před hodinou a půl viděl objímat se (no, tak trochu) s expřítelem mé nejlepší kamarádky.

Nemohla jsem přestat myslet na to, co mi povídal táta. Jak se jednou nepokusil o někoho bojovat. Vypadal při tom tak... smutně.

A táta normálně není sentimentální chlap. Málokdy je smutný, a proč taky? Když je princ, a má v mobilu tajné číslo Gisele Bundchenové?

Proto jsem přerušila babiččinu tirádu o nevhodnosti kalhot a zeptala se, jestli neví, o kom táta mluvil.

„Na kom mu záleželo, ale nechal ho odejít bez boje? Hmmm... to by mohla být ta zoufalá manželka...“

„Grandmère,“ přerušila jsem ji, „to byly jenom drby, jak psali v *Us Weekly*, že táta chodil s Evou Longoriovou.“

„Aha. No, tak jinak nemám ponětí. Jediná žena, o které se kdy zmínil víc než jednou, je tvá matka. A to samozřejmě proto, že je tvá matka. Nebýt tebe, už by na ni samozřejmě ani nepomyslel, když odmítla jeho návrh. Což byla ostatně ta nejhoupější věc, jakou kdy udělala. Dát košem princi? Samozřejmě je dobře, že to takhle skončilo. Tvoje matka by se do paláce vůbec nehodila. Přestaň drobit ten koláček, Amélie.“

Panebože. Tak kdo by to mohl být? Totiž, na kom tátovi tak záleželo, že ho neměl nechat odejít? Kdo –

Pátek, 10. září, schody před Four Seasons

Nemůžu tomu uvěřit. Totiž, jak jsem byla pitomá.

Táta se mi to pokoušel říct. VŠICHNI se mi snažili říct. Jenže já jsem prostě TAK PITOMÁ –

Ale můžu to napravit. VÍM, že to dokážu. Jen se k němu musím dostat dřív, než nasedne do letadla, a řeknu mu –

No, nevím, co mu řeknu. Ale to vymyslím, až se uvidíme. Když si budu moct ještě jednou přivonět k jeho krku, já vím – VÍM –, že všechno bude zase v pohodě.

A budu vědět, co mu mám říct, až se zase uvidíme.

JESTLI se k němu stihnu dostat, než nastoupí do letadla. Protože je už pozdě odpoledne a táta si vzal limuzínu na cestu do OSN, takže my s Larsem musíme taxíkem, ale asi žádný nechytím, protože určitě najednou všechny zmizí, jak se stává pokaždé, když je člověk OPRAVDU potřebuje, což je důvod, proč *Sex ve městě* občas působil pěkně uměle, protože ty holky VŽDYCKY sehnaly taxíka, ale to se v normálním životě nestává a –

CO MU ŘEKNU????

Panebože. Nechápu, jak jsem mohla být tak hloupá. Hloupá a slepá a pitomá a ignorantská a úzkoprsá a ZALEŽELO MI NA TAKOVÉ KRAVINĚ???? Protože když někoho milujete, všechno je kravina, a já už nikdy nebudu milovat nikoho jiného, a to vůbec není, jako by mě podváděl, a KDE JSOU SAKRA VŠECHNY TAXÍKY????

Vyřítila jsem se z apartmá Grandmère bez jediného slova na rozloučenou. Jenom jsem zaječela na Larse: „Padáme!“ a rozběhla se pryč. Lars se rozběhl za mnou a tvářil se zmateně. Teprve v hale se mi povedlo navolit v paměti mobilu Lillyino číslo a zaječela jsem: „KTERÉ AEROLINKY?“

A Lilly se nechápavě zeptala: „Cože?“

„SE KTEROU SPOLEČNOSTÍ MICHAEL LETÍ?“ zavřískla jsem.

„Continental,“ odpověděla, pořád tak vyjeveně. „Počkat – Mio, kde jsi? Máme shromáždění – musíš vystoupit s projevem! Tvoje kandidatura!“

„Nemůžu!“ přerušila jsem ji. „Tohle je důležitější, Lilly, musím ho vidět –“

Břečela jsem. Už zase. Ale bylo mi to jedno. Už jsem se nabřečela tolik, že to teď nejspíš bude můj normální stav. Takže to asi znamená, že vůbec nejsem nihilista. Protože nihilisti nebrečí. „Lilly, já mu chci jenom říct – prostě chci –“ Až na to, že jsem neměla ani PONĚTÍ, co mu chci říct. „Jenom mi pověz, kdy mu letí letadlo – prosím!“

Něco v mém hlase ji asi muselo přesvědčit o mém upřímném zoufalství.

„V pět hodin,“ odpověděla zjihlým tónem. „Ale už nejspíš odjel na letiště. Musíš se zaregistrovat tři hodiny před odletem nebo tak nějak, když je to mezinárodní let, ne? No jo, teď mě napadá, že člověk, který létá soukromým genovijským jetem, to asi netuší.“

Takže už je na letišti.

Ale to mě nezastaví. Zavěsila jsem a vyřítila se ze dveří hotelu a zaječela na Larse, aby sehnal taxík.

A pak jsem zavolala tátovi na jeho číslo pro případ krajní nouze.

„Mio?“ zašeptal do telefonu. „Co se stalo?!“

„Nic se nestalo,“ odpověděla jsem. „Byla to mamka?“

„Nic se nestalo? Mio, tohle je nouzové číslo – jsem na zasedání Valného shromáždění – zrovna teď sedím na výboru pro odzbrojení a mezinárodní bezpečnost. Já vím, že se trápíš, protože ses rozešla se svým přítelem, ale jestli nekrvácíš, okamžitě zavěšuju.“

„Tati, nebud' takový! Musím to vědět!“ naléhala jsem zoufale. „Ta osoba, jak jsi říkal, že jsi ji nechal odejít bez boje. Byla to mamka?“

„O čem to mluvíš?“

„BYLA TO MAMKA? Ona byla ta osoba, kterou jsi miloval a nechal odejít? Asi jo, vid'? Protože mi říkala, že se nikdy nechtěla vdávat, a že ty ses MUSEL oženit, abys dal trůnu dědice. Nevěděl jsi, že dostaneš rakovinu varlat a já zůstanu tvoje jediné dítě. A nevěděl jsi, že už nikdy nepotkáš nikoho, koho bys miloval tak jako ji. A tak jsi ji nechal odejít bez boje, je to tak? Byla to ona. Vždycky to byla ONA.“

Na druhém konci linky nastalo na chvíli ticho. Pak táta tichounce pronesl: „Neříkej jí to.“

„Neřeknu, tati,“ odpověděla jsem. Přes slzy jsem skoro neviděla na Larse, jak s vrátným z Four Seasons poskakují a horečnatě mávají na taxíky, které už byly očividně obsazené. „Slibuju. Jenom ještě maličkost.“

„Mio, opravdu už musím končit –“

„Čichal sis jí někdy ke krku?“

„Cože?“

„K máminu krku, tati. Musím to vědět. Když jste spolu chodili... čichal sis k němu? A připadalo ti to jako ta nejkrásnější vůně na světě?“

„Jako frézie,“ odpověděl nepřítomně táta. „Jak to víš? Nikdy jsem jí to neřekl.“

Mámin krk vůbec nevóní jako frézie. Voní po mýdlu Dove a terpentýnových barvách. A po kávě, kterou pije v jednom kuse.

Ale ne tátovi. Ten cítí něco jiného. Protože máma pro něj byla TA JEDINÁ.

Jako Michael pro mě. Ne JEDINÁ, jasně. Ale JEDINÝ.

„Tati, už musím,“ vyjekla jsem. „Pa.“

Zrovna když jsem zavěsila, Lars začal hulákat: „Princezno, tady!“

Taxík! Konečně! Jsem zachráněná!

Pátek, 10. září, taxík cestou

na Mezinárodní letiště J. F. Kennedyho

Nemůžu tomu uvěřit. To je neskutečná náhoda. Ale je to naprosto jasné: sedíme v taxíku Ephrain Kleinschmidta.

Ano. V taxíku Ephrain Kleinschmidta, v němž jsem prolévala hořké slzy tu noc, kdy... to je jedno.

Ephrain se na mě podíval do zpětného zrcátka a vyrazil udiveně: „VY!“

A pak se mi pokusil podat kleenexy.

„Žádné kapesníky!“ zaječela jsem na něj. „Na J. F. K.! Hod’te nás tam, a hezky rychle!“

„Na letiště?“ zasténal Ephrain. „Ale já už mám po službě...“

A pak mu Lars ukázal pouzdro s pistolí. No, vlastně si sahal pro peněženku a říkal, že když nás Ephrain hodí na letiště do dvaceti minut, dostane dvacku navrch.

Ale jsem si naprosto jistá, že jeho revolver měl vyšší přesvědčovací účinek než dvacka.

Ephrain už neváhal. Sešlápl pedál k podlaze. A tak jsme se aspoň rychle dostali...

Na místo nejbližší dopravní zácpy.

To je šílenství. Nikdy tam nedojedeme včas.

Až na to, že MUSÍME. Nemůžu nechat Michaela odletět – ne bez boje. Nemůžu skončit jako táta, být osamělá a střídat jednu modelku za druhou, protože jsem si nechala osobu, na které mi záleželo, proklouznout mezi prsty!

A jasně, je tady ta možnost, že až přijedeme na letiště, Michael prostě řekne: „Zmiz!“ Protože, přiznejme si to – podělala jsem to. Ne že bych neměla právo cítit se raněná tím, co Michael udělal.

Ale mohla jsem být přinejmenším trochu chápavější. Neodsuzovat ho hned.

Všichni se mi to SNAŽILI říct. Mamka. Tina. Lilly. Táta.

Ale já je neposlouchala.

Proč jsem je neposlouchala?

A PROČ JSEM LÍBALA DŽEJPÍHO???? PROČ PROČ PROČ PROČ????

Můžu udělat jen jedno: pokusit se to vysvětlit. Že to nic neznamenalo. Že Džejpí je jen kamarád. Že jsem strašná a odporná a zasloužím si trest.

Ale ne tak hrozný, jako že by se mnou Michael už nikdy nepromluvil. COKOLI, ale tohle ne.

Ale i když Michael řekne: „Zmiz!“, aspoň třeba dokážu večer usnout. Protože jsem to zkusila. Musím se pokusit dát to mezi námi zase do pořádku.

A možná mi bude stačit i ten pocit, že jsem udělala, co se dalo.

Lars se ozval: „Princezno, nejspíš to nestihneme.“ Protože jsme trčeli na mostě za nějakým traktorem s přívěsem.

„To neříkej, Larsi. Stihneme to. STIHNEME to.“

„Možná byste mu měla zavolat. Aby věděl, že jsme na cestě. Aby ještě nechodil do celního prostoru.“

„Nemůžu mu ZAVOLAT.“

„Proč ne?“

„Protože to nezvedne, když uvidí, že jsem to já. Po tom, co mě viděl dělat na chodbě ve škole?!“

Lars zvedl obočí. „Aha,“ prohodil. „Tohle. Já zapomněl. Ale co když už projde do celního prostoru? Pak se za ním bez letenky nedostanete.“

„Tak si koupím letenku.“

„Do JAPONSKA? Princezno, nemyslím, že –“

„Já nechci doopravdy letět do Japonska,“ ujistila jsem ho. „Jenom jít k té bráně pro odbavení a mluvit s ním.“

„Víte, že vás nemůžu nechat jít samotnou.“

„Tak koupím lístek i pro tebe.“ Naštěstí jsem u sebe měla genovijskou černou kartu American Express pro případ nouze. Ještě nikdy jsem ji nepoužila. Ale tohle JE ten případ, proč mi ji táta dal. Stav ohrožení.

A že jsem pořádně ohrožená.

„Já myslím, že byste mu měla zavolat,“ opakoval Lars. „Třeba to zvedne. Nikdy nevíte.“

Slehla jsem po Larsovi pohledem. „Ty bys to zvedl? Kdybys byl na jeho místě?“

„Ehm,“ zamumlal, „no, asi ne.“

„Hej!“ Ephrain Kleinschmidt se po nás podíval ve zpětném zrcátku. „Vydržte. Už jsme skoro tam.“

„Já mu nebudu volat, Larsi,“ trvala jsem na svém. „Ne, když nebudu muset. Totiž, Arwen taky Aragornovi *nevolala*.“

„Kdo?“

„Princezna Arwen. Nevolala Aragornovi. Někdy nastane v životě chvíle pro VELKÝ ČIN, Larsi. Já nejsem jako Arwen. Nezachránila jsem žádného hobita před Černými jezdci. Vlastně jsem hrozná – chovala jsem se jako hysterka, líbala jsem jiného kluka, a vůbec nejsem žádným přínosem pro společnost... ne tak jako Michael, protože jeho robotická paže způsobí změnu ve vývoji medicíny, jak ji dneska známe. A já jsem jenom princezna.“

„A nebyla Arwen taky jenom princezna?“

„Jo. Ale její vlasy nikdy nevypadaly tak pitomě jako moje.“

Lars se podíval na můj účes. „To je pravda.“

Neurazilo mě to. Protože když si opravdu sáhnete na dno, urazí vás máloco.

„Plus,“ pokračovala jsem, „Arwen se nikdy nepokusila odradit Aragorna od jeho úmyslu tak, jak jsem se snažila odradit já Michaela. Arwen sehrála zásadní roli při zničení Jediného prstenu. Ale co jsem udělala já?“

„Postavila jste azylový dům pro bezdomovce,“ připomněl Lars.

„Ale s Michaelem.“

„Zavedla jste v Genovii parkovací automaty.“

„To je vážně věc.“

„Zachránila jste Genovijskou zátoku před jedovatými řasami.“

„Ale na tom nikomu nezáleží, jen rybářům.“

„Postarala jste se, aby byly ve škole rozmístěné nádoby na recyklovatelný odpad.“

„A přivedla školní pokladnu na buben. Přiznejme si to upřímně, Larsi: Nejsem Melinda Gatesová, která dává miliony dolarů na pomoc v boji proti malárii, největší zdravotní krizi, které teď zeměkoule čelí a která způsobuje, že v rozvojových zemích umírá

každoročně milion dětí, protože jejich rodiče nemají tři dolary na síť proti moskytům. Jestli zůstanu s Michaellem, musím vážně začít dělat něco pořádného. Totiž, jestli mě po tomhle ještě bude chtít.“

„Já myslím, že Michael vás má rád takovou, jaká jste,“ prohlásil Lars a chytil se za klíčku dveří, aby se na mě nesvalil, protože Ephrain zatočil prudce k letišti.

„To MĚL,“ připustila jsem. „Než jsem se s ním rozešla. A líbala se s expřítelem jeho sestry.“

„To je pravda,“ připustil Lars.

Což je jeden z důvodů, proč ho mám tak ráda. Nemusíte se bát, že vám něco říká jen proto, abyste se cítili líp. Lars říká vždycky jen pravdu. Teda to, co on sám pokládá za pravdu.

„Jaká společnost?“ chtěl vědět Ephrain.

„Continental,“ odpověděla jsem. Musela jsem se přidržovat za bezpečnostní řemínek, protože to se mnou házelo ze strany na stranu.

„Odlety!“

Ephrain dupl na plyn.

Už nemůžu psát. Jde mi o život.

Pátek, 10. září,

Mezinárodní letiště J. F. K., parkoviště

No. Nevyšlo to zrovna tak, jak jsem si plánovala.

Doufala jsem, že se mi podaří napochodovat na letiště a uvidím Michaela ve frontě do celního prostoru. Že na něj zavolám a on se otočí a přijde ke mně, a já mu povím, jak je mi to hrozně líto, že jsem byla tak pitomá, a on mi okamžitě odpustí a chytí mě do náruče a políbí a já si přivoním k jeho krku a on bude tak dojatý, že se rozhodne zůstat v New Yorku.

No, v to poslední jsem vlastně ani nedoufala. Totiž, jasně že ANO. Doufala, ale doopravdy jsem si nemyslela, že by se to mohlo STÁT. Stačilo by mi, kdyby mi odpustil.

Ale ukázalo se, že nic z toho se nestane.

Protože když jsme došli k přepážce, Michaelovo letadlo právě odlétalo.

Pozdě. Přišli jsme pozdě.

Já přišla pozdě.

A teď je Michael pryč. Na cestě do jiné země. Na jiný SVĚTADÍL. Na jinou POLOKOULI. A já už ho asi nikdy neuvidím.

A tak jsem udělala jedinou rozumnou věc, za daných okolností: sedla si na podlahu letištní haly a dala se do breku.

Lars mě musel napůl odvléct a napůl odnést do čekárny u parkoviště, kde trčíme, než nás táta s Hansem přijedou vyzvednout. Protože Lars prohlásil, že dalším taxíkem pojedou jen přes jeho mrtvolu.

Aspoň je tady lavička, kam si můžu sednout a brečet. Místo abych se válela po zemi.

Prostě nechápu, jak se to mohlo stát. Před týdnem – před pár dny – jsem byla plná nadějí a vzrušení. Vůbec jsem netušila, co je to opravdová bolest.

A teď se mi zhroutil celý svět. A s něčím z toho, co se stalo, ani nemám nic společného – jako třeba s Michaelovým rozhodnutím odjet do Japonska.

Ale většina z těch katastrof se stala mojí vinou.

A kvůli čemu?

Jak to bez něj vydržím? Ale vážně? Ach. Je tady limuzína.

Zkusím se zeptat, jestli bychom se cestou nemohli zastavit u McDonalda. Protože myslím, že jediná věc na světě, která mi pomůže cítit se líp, je dvojitý hamburger.

Se sýrem.

Pátek, 10. září, 7 večer, doma

Když jsem přijela domů, máma a pan G. se zrovna chystali objednat večeři. Mamka se na mě podívala a zařvala: „Do postele. *Okamžitě!*“ Musela řvát, protože Rocky si vytahal z linky všechny pánve a hrnce a třískal s nimi o sebe (což nejspíš zdědil po svém otci, jehož bubny zaujímají v našem obýváku čestné místo).

A tak jsem se dovlekla k sobě do pokoje a zhroutila se na postel. Vyděsila jsem Tlust'ocha Louie, který se tak lekl, když jsem na něm přistála, že na mě fakticky zasyčel.

Ale to mi bylo jedno. Myslím, že mám chronickou depresi, protože pociťuju všechny příznaky:

- Emocionální otupělost
- Neustálá přecitlivělost
- Pocit, že jen procházím životem, aniž bych projevovala zájem nebo dychtivost
- Negativní myšlenky
- Nedostatek nadšení (neschopnost si cokoli vychutnat nebo užívat, až na cheesburgery)

„Táta říkal, že tě poslali ze školy domů už uprostřed vyučování,“ pronesla mamka a zavřela za sebou dveře, aby aspoň trochu ztlumila řinčení pánví. „A podle toho, co vykládal Lars, jste byli na letišti, aby ses rozloučila s Michaellem.“

„Jo,“ odpověděla jsem. To snad není pravda. Já mám opravdu nulové soukromí. Nemůžu udělat vůbec NIC bez toho, aby to hned věděl celý svět. Nevím, proč se vůbec snažím mít nějaká tajemství.

„Myslím, že to bylo správné,“ prohlásila mamka. „Jsem na tebe hrdá.“

Zůstala jsem na ni koukat. „Jenže já ho propásla. Už byl v letadle.“

Mamka zamrkala. „Aha. Ale pořád mu můžeš zavolat.“

„Mami,“ vyjekla jsem, „nemůžu mu volat.“

„Nebud' hloupá. Samozřejmě, že můžeš.“

„Mami, nemůžu. Líbala jsem Džejpího a Michael mě viděl.“

Ted' na mě vytřeštila oči mamka. „Tys líbala kluka své nejlepší kamarádky?“

„No, Lilly a Džejpí se dneska rozešli,“ vysvětlila jsem jí. „Takže technicky vzato je to její bývalý kluk. Ale... jo.“

„A udělala jsi to před Michaellem.“

„Jo.“ Nevím, jestli ten cheesburger byl tak dobrý nápad. „Nechtěla jsem to udělat. Prostě se to... stalo.“

„Ach Mio,“ mamka si povzdechla. „Co mám s tebou dělat?“

„To nevím,“ hlesla jsem. V nose mě zase zašimraly slzy. „Úplně jsem to zabila. Tohle mi nikdy neodpustíš. Asi je rád, že se mě zbavil. Kdo by chtěl chodit s tak bláznivou holkou?“

„Chováš se bláznivě, co tě Michael zná,“ namítla mamka. „A nezdá se mi, že bys bláznila nějak víc než dřív.“

Já vím. *Snažila* se mě povzbudit.

„Díky,“ zahuhlala jsem mezi vzlyky.

„Podívej,“ pokračovala, „chtěli jsme si s Frankem objednat večeři ze Sonových supernudlí. Nedala by sis něco?“

Uvažovala jsem o tom. Ten cheesburger mi vážně nějak nesedl. Možná potřebuju víc proteinů, abych ho zpacifikovala.

„Možná kuřecí kousky s omáčkou. A biftek. A smažené lupínky. A co žebírka? Vždycky vypadáte, jako že to je bašta.“

Ale mamka, místo aby se tvářila nadšeně, že nemusí objednávat vegetariánské menu, které nechutná nikomu kromě mě, vypadala ustaraně.

„Mio, víš jistě, že chceš –“ začala.

Ale něco v mém výrazu ji zřejmě odradilo od pokračování, protože jen pokrčila rameny a řekla: „Tak dobře. Jak chceš. Jo, a volala Lilly. Máš jí zavolat. Prý ti musí povědět něco důležitého.“

„Dobře,“ souhlasila jsem. „Díky.“

Mamka otevřela dveře pokoje – BINK! Hi hi hi. BINK! BINK! – a odešla. Chvíli jsem zůstala koukat na strop. Na stropě u Michaela v jeho pokoji v bytě Moscovitzových jsou souhvězdí, která ve tmě svítí. Zajímalo by mě, jestli si je přilepí na strop v pokoji v Japonsku.

Převalila jsem se na bok a natáhla se po telefonu, abych vytočila Lillyino číslo. Zvedla to doktorka Moscovitzová. Pozdravila mě: „Dobrý večer, Mio,“ a znělo to pěkně studeně.

Ha. Takže teď už mě nenávidí i matka mého kluka. No, má na to právo.

„Paní Moscovitzová,“ začala jsem, „mrzí mě, že jsem – no, všechno. Jsem prostě hrozná. Chápu, že se na mě zlobíte.“

Hlas doktorky Moscovitzové trochu zjhl.

„Ale Mio,“ namítla, „já se přece nezlobím. Takové věci se stávají. Já myslím, že – že se s Lilly zase usmíříte.“

„Ano,“ vyhrkla jsem dychtivě. Možná nakonec vůbec nemám chronickou depresi. Totiž, když opravdu dokážu něco cítit. „Děkuju.“

Až na to, že... proč řekla s Lilly? Měla říct s Michaellem, ne? Asi se přerekla.

„Ehm... je Lilly doma, paní Moscovitzová?“ zeptala jsem se. „Měla jsem jí volat.“

„Ale jistě,“ odpověděla doktorka Moscovitzová. A pak zavolala na Lilly, která zvedla telefon a bez varování zaječela: „TY SES LÍBALA S MÝM KLUKEM???”

Zírala jsem na telefon, totálně zmatená. „Cože?“

„Kenny Showalter říkal, že viděl, jak jsi před učebnou chemie líbala Džejpího!“ vyštěkla Lilly.

Bože. Ach. Pane. Bože.

Cheesburger se mi posunul ze žaludku do krku, který se mi už tak sevřel panikou.

„Lilly,“ začala jsem, „to není tak – podívej, to není, jak si Kenny myslí –“

„Takže chceš říct, žeš NELÍBALA mého kluka před učebnou chemie?“ vybafla Lilly.

„N-ne,“ zakoktala jsem. „Líbala. Ale jako kamaráda. A kromě toho, technicky vzato, Džejpí je tvůj BÝVALÝ kluk.“

„A ty jsi technicky vzato má BÝVALÁ nejlepší kamarádka?“

Zalapala jsem po dechu. „Lilly! Nech toho! Už jsem ti to říkala! Džejpí a já jsme jenom kamarádi!“

„Co jste to za kamarády, když se spolu LÍBÁTE?“ křičela Lilly.
„Na PUSU?“

Panebože.

„Hele, Lilly,“ začala jsem, „obě jsme měly fakt strašný den. Tak na sebe přece nebudeme –“

„Já vlastně zase neměla tak strašný den,“ vyštěkla Lilly.
„Totiž – jo, rozešel se se mnou můj kluk. Ale taky jsem byla zvolená novou předsedkyní studentského výboru Střední školy Alberta Einsteina.“

Na to jsem si musela skoro sednout. „COŽE?“

„Je to tak,“ zopakovala mi Lilly, spokojená sama se sebou.
„Když jsi odjela ze školy, protože jsi měla tu svoji žaludeční nevolnost, ředitelka Guptová řekla, že jsi diskvalifikovaná.“

„Lilly,“ vydechla jsem, „to mě mrzí.“

„To nemusí,“ odsekla Lilly. „Zeptala jsem se ředitelky Guptové, co se stane, jestli nikdo nebude kandidovat, a ona prohlásila, že v tom případě bude výboru předsedat paní Hillová. A víš, jak by to dopadlo: až do jarních prázdnin bychom prodávali voňavé svíčky. Tak jsem se jí zeptala, jestli se nemůžu přihlásit místo tebe, a ona prohlásila, že jiní kandidáti zřejmě nejsou, tak proč ne. A tak jsem přednesla ten projev. Víš, ten, co by lidi měli dělat v případě katastrofy? Trochu jsem si ho vyšperkovala. Ne MOC, jen jsem přidala něco o asteroidech a supervulkánech... nic velkého. Ale všichni byli tak vyděšení, že mě VOLILI. Poslední hodinu se hlasovalo, a já vyhrála. No, dostala jsem něco přes padesát procent. Vím, že prváci volili jen a jen ze strachu. To je to jediné, co znají.“

„Páni,“ vydechla jsem. „To je bezva, Lilly.“

„Díky,“ utrousila Lilly. „I když vlastně není zač, protože jsi mi vůbec nepomohla. A nejsi moje místopředsedkyně. Je to Perin. Nepotřebuju mít jako zástupkyni holku, která balí cizí kluky. Ani za kamarádku.“

„LILLY!“ vyhrkla jsem. „Já jsem ti nesbalila kluka. Už jsem ti to vysvětlovala, políbila jsem ho jenom proto, že – no, já vlastně nevím, proč jsem ho políbila. Prostě jsem to udělala. Ale –“

„Víš co, Mio?“ vyštěkla Lilly. „Nechci to poslouchat. Schovej si to pro někoho, kdo to opravdu ocení. Jako třeba pro Džejpího.“

„Džejpí mě nemiluje, Lilly!“ vyštěkla jsem. „To přece víš!“

„Že by?“ Lilly se ošklivě zasmála. „No, tak to možná vím něco, co ty ne.“

„O čem to mluvíš?“ vyjekla jsem. „Nech toho, Lilly, to je hloupost. Kamarádíme spolu už tak dlouho, že nás nějaký KLUK přece nemůže –“

„JO?“ vyštěkla Lilly. „No, možná už spolu vážně kamarádíme až moc dlouho. Sbohem, princko.“

A pak se ozvalo klapnutí.

Lilly mi zavěsila.

Nemohla jsem tomu uvěřit. Lilly mi *zavěsila*.

Zůstala jsem sedět. Neměla jsem nejmenší představu, co bych měla dělat dál. Pravda je, že jsem tomu pořád nemohla uvěřit. Za jeden týden jsem přišla o svého kluka i o svou kamarádku. Jak je něco takového vůbec možné?

Pořád jsem seděla a držela telefon, když zazvonil. Byla jsem si tak jistá, že to volá nazpátek Lilly, aby se mi omluvila, že jsem okamžitě zmáčkla příjem a vyhrkla: „Lilly, poslouvej, je mi to fakt moc líto. Co mám udělat? Udělám COKOLIV!“

Ale nebyla to Lilly. V telefonu se ozval mužský hlas. „Mia?“

V krku mi vyschlo. To je MICHAEL! Volá mi MICHAEL! Nevím jak, když ještě musí sedět v letadle.

„Ano,“ vydechla jsem a kosti se mi úlevou proměnily v rosol. MICHAEL! Málem jsem se rozbrečela, ale tentokrát štěstím.

„To jsem já,“ ozvalo se v telefonu. „Džejpí.“

Rosol, co jsem měla místo kostí, okamžitě zase ztuhl v kámen. A srdce mi spadlo z výšin zpátky na zem.

„Aha,“ hlesla jsem a snažila se, aby z toho tak nevyčuhovalo moje zklamání. Protože princezna se vždycky musí snažit, aby měl volající pocit, že ho ráda slyší, i když to není zrovna hovor, na který čekala. Nebo v nějž doufala. „Ahoj.“

„Pochopil jsem, že už jsi mluvila s Lilly,“ pokračoval Džejpí.

„Uhm.“ Jak jsem si mohla myslet, že je to Michael? Michael sedí v letadle a letí na druhý konec světa. A proč by se mi vůbec obtěžoval volat, po tom, co jsem udělala?

„Jo, mluvila.“

„A zřejmě to probíhalo podobně, jako když jsem se s ní snažil mluvit já,“ odhadoval Džejpí.

„Jo,“ potvrdila jsem. Cítila jsem se otupěle. Může to být příznak chronické deprese? Nejenom emocionální otupělost, ale FYZICKÁ? „Myslím, že mě teď nenávidí. A má na to právo. Já nevím, co mě to před tou chemickou laborkou napadlo. Džejpí, hrozně mě to mrzí.“

Džejpí se rozesmál. „Mně se omlouvat nemusíš,“ prohlásil. „Mně se to líbilo.“

Je od něj fajn, že se chová tak džentlmensky. Ale nevím proč... nějak mi z toho bylo ještě hůř.

„Já jsem tak pitomá,“ hlesla jsem zoufale.

„Vůbec nejsi pitomá,“ namítl Džejpí. „Akorát máš prostě za sebou hrozný týden. Proto volám. Mám pocit, že potřebuješ rozveselit, a myslím, že mám jeden lístek, co by ti mohl pomoci.“

„Hele, Džejpí,“ zamumlala jsem lhostejně. „Já mám asi chronickou depresi.“

„O tom nic nevím,“ prohodil vesele Džejpí, „zato vím, že zrovna držím v ruce dva lístky do lóže na muzikál *Kráska a zvíře*. Šla bys se mnou?“

Nemohla jsem si pomoci, ale zalapala jsem po dechu. Lístky do lóže, a na můj oblíbený muzikál!

„J-jak jsi t-to...“ zakoktala jsem.

„Snadno,“ přerušil mě Džejpí. „Táta je producent, vzpomínáš? Tak co, půjdeš? Začátek je za hodinu.“

Jak to věděl? Jak mohl vědět, že tohle je PŘESNĚ to, co potřebuju, abych si vyhnala z hlavy myšlenky na to, jak totální a odporná zrůda jsem byla ke dvěma lidem, na kterých mi na světě nejvíc záleží (teda kromě Tlustýocha Louie a Rockyho, samozřejmě)?

„Jasně že jdu,“ řekla jsem. „Rozhodně!“

„Sejdeme se před divadlem za tři čtvrtě hodiny. A Mio,“ řekl vážně Džejpí.

„Co?“

„Jen pro dnešek: nechci slyšet ani slovo o nikom z Moscovitzových. Jsi pro?“

„Jo,“ souhlasila jsem. A poprvé za celý den jsem se usmála. „Tak za chvíli.“

A zavěsila jsem.

A pak – než jsem se šla převléknout ze školní uniformy do něčeho svátečního – přešla jsem k počítači a zkontrolovala si poštu.

Žádné nové zprávy.

Ale to bylo v pořádku. Žádné si nezasloužím. Klikla jsem na Michaelův poslední mail – ten, na který jsem neodpověděla. A pak jsem klikla na ODPOVĚDĚT. A pak jsem se na chvíli zamyslela. A nakonec jsem na prázdnou obrazovku napsala: Michaele, je mi to moc líto. A klikla jsem na ODESLAT.

Meg Cabotová

Princezna nad propastí

Z anglického originálu *Princess on the Brink*,
vydaného nakladatelstvím HarperCollins Children's Books
v roce 2007

přeložila Jana Jašová

Redigovala Melita Denková

Obálku navrhl Ivan Brůha

Vydala Euromedia Group k. s. – Knižní klub
v Praze roku 2007 jako svou 3908. publikaci

Odpovědná redaktorka Alena Peisertová

Technický redaktor David Dvořák

Počet stran 208

Sazba SF SOFT Praha

Tisk Tlačiarne BB, spol. s r. o., Banská Bystrica

Vydání první